Cărţile blestemate
Jacques Bergier
Cărţile
5
blestemate
Traducere: Nicolae Constantinescu
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României BERGIER, JACQL ES
Cărţile blestemate / Jacques Bergier: trad.: Nicolae Constantinescu.
— Bucureşti: pro Editura. 2006
ISBN (10) 973 – 8951 – 33-X: ISBN (13) 978 – 973 – 8951 – 33 – 4
I. Constantinescu. Nicolae (trad.)
002
Titlul original: *Les livres maudits* Copyright *C* Editions J'ai Lu. 1971
Translation e PRO Editură şi Tipografie pentru prezenta ediţie în limba română
Toate drepturile pentru ediţia română a acestei cărţi sunt rezervate PRO Editură şi Tipografie. Reproducerea parţială sau integrală a textului sau imaginilor fără acordul scris al editurii este interzisă şi se va pedepsi conform legilor în vigoare.
Consilier editorial: dr. Teodor Vasile Coordonator colecţie: Nicolae Constantinescu Traducere: Nicolae Constantinescu Redactor: Dan Ogrezeanu
Comenzile se primesc la:
Pro Editură şi Tipografie S.R.L.
Tel. /fax: 021 – 490.62.35; Tel.: 021 – 490.62.36 E-mail: proeditura-b. astral.ro O.R. 26, C.R. 13:
Str. Bâiculeşti nr. 1, sector 1. Bucureşti

JACQUES BERGIER ŞI SERVICIILE SECRETE

Jacques Bergier (8 august 1912, Odesa, Ucraina-23 noiembrie 1978, Paris, Franţa) a fost un inginer-chimist, alchimist, spion, jurnalist şi scriitor francez. În cadrul francofoniei, el este admirat pentru marea diversitate a cunoştinţelor sale (bazate pe o memorie eidetică), difuzate

în numeroase lucrări.

Şi-a făcut studiile la liceul Saint-Louis, Facultatea de Ştiinţe şi Şcoala Naţională Superioară de Chimie din Paris. Inginerchimist, licenţiat în ştiinţe, s-a consacrat cercetării ştiinţifice, îndeosebi în domeniul chimiei nucleare. În 1936, a descoperit, împreună cu André Helbronner, utilizarea „apei grele" pentru frânarea electronilor şi a realizat prima sinteză a unui element radioactiv. Foarte repede, Bergier şi-a dezvoltat înclinaţia spre alchimie şi, pe la începutul anilor '50, a afirmat că a obţinut prin transmutare alchimică beriliu pornind de la sodiu.

În timpul celui de-al doilea război mondial, a făcut parte din Rezistenţă, la Lyon, în cadrul reţelei Marco-Polo (permiţând astfel bombardarea bazei de experimentare a rachetelor V_2 de la Peenemünde, datorită informaţiilor furnizate Londrei), după care a fost arestat la Lyon de Gestapo în ziua de 23 noiembrie 1943 şi supus torturii (de patruzeci şi patru de ori). A fost închis în lagărele naziste din martie 1944 (Meue Bremme) până în februarie 1945 (Mauthausen). A făcut parte din BCRA (Biroul Central de Informaţii şi Acţiune, viitorul SDECE) până în 1950, în calitate de căpitan în DGER (Direcţia Generală de Studii şi Cercetări), unde a condus ramura franceză a CIOS

(Centrul Interarme al Contraspionajului Aliat). A participat, în a doua parte a anului 1945, la MIST (Misiunea de Informare Ştiinţifică şi Tehnică), condusă de căpitanul Albert Mârlesse, şeful Biroului 2 al statului-major general al Armatei Aerului – EMGA –, ataşat la CIOS, pentru misiuni secrete în Germania, imediat după al doilea război mondial, pentru interogarea savanţilor atomişti şi găsirea armelor secrete derivate din apa grea. A făcut parte şi din serviciile britanice de contraspionaj, la fel ca prietenul său George Langelaan.

Mai târziu, a scris numeroase lucrări despre spionaj, fiind prieten intim cu Jean Bruce şi cu soţia sa Josette Bruce (creatorii lui OSS 117), Victor Alexandrov şi mulţi alţi scriitori specializaţi.

PREFAŢĂ

9

Jacques Bergier este unul dintre produsele cele mai uimitoare ale mediilor culturale franceze din secolul XX: de formaţie chimist – a lucrat în domeniul cercetării atomice înaintea celui de-al doilea război mondial –, spirit cvasiuniversal interesat de un număr uriaş de domenii diferite, de la science-fiction[1] la esoterism, la forteanism[2] sau la istoria secretă. Înzestrat cu o rapiditate de lectură prodigioasă şi o memorie extraordinară a tot ceea ce citise[3], citind curent în câteva limbi, Jacques Bergier a făcut o sinteză strălucită a cunoştinţelor sale în lucrarea *Dimineaţa magicienilor*[4], care va declanşa o adevărată revoluţie a spiritelor, urmată de înfiinţarea revistei *Planete*, în 1961, şi a ceea ce s-a numit „Mişcarea Planete".

El a fost creatorul noţiunii de „realism fantastic" şi a continuat să publice o serie de cărţi în celebra colecţie roşie „L'aventure mystérieuse" a editurii franceze J'ai Lu[5]. Lucrarea pe care o aveţi în mână, *Cărţile blestemate,* face parte din acea serie în care, cu brio şi talentul de povestitor care conferă farmec scrierilor sale, Jacques Bergier îşi dezvoltă temele preferate: istoria secretă, grupurile de presiune oculte, cărţile care dezvăluie o

---

1 Cititor al broşurilor SF americane de dinainte de război, el a reintrodus SF-ul în Franţa la începutul anilor '50. cu un gust toarte sigur, dcoarece a lacut posibilă apariţia în limba franceză a textelor lui Howard Philips Loveeraft sau J.R.R. Tolkien. promovând permanent acest gen literar, printre altele, în revistele *Fiction* sau *Planete.*

2 El a a determinat apariţia în limba franceză a cărţii clasice a lui Charles Fort. *Cartea damna(Hor,* în 1955, Va publica şi alte cărţi având ca temă forteanismul: *Le livre de l'inexplicable* (cu Grupul INFO. 1972), *Visa pour une autre Terre* (1974). *Le livre du mystere* (cu Georges FI. Gallet şi Giomaie dei Misteri. 1975). toate trei apărute în colecţia ..Drumurile imposibilului" de la editura Albin Michel.

3 Doctorul Andre Ruellan (mare autor dc romane SF şi de groază, sub pseudonimul Kurt Steiner) mi-a povestit de câteva ori că. atunci când îl vizita pe Jacques Bergier în apartamentul lui situat lângă Folies-Bergeres (apartament poreclit „Folies-Bergier"). aducea, ca să-l testeze, reviste pe care Bergier le răsfoia rapid, şi apoi îi punea întrebări despre conţinut, obţinând răspunsuri întotdeauna exacte.

4 Scrisă împreună cu Louis Pauwels şi publicată în 1960. dar Bergier a furnizat materia textului.

5 *Titlurile sunt:* Les Extra-terrestres dans I 'histoire *(1970). Les* maitres secreis du temps *(1974) şi* Laguerre secrete de l'occuhe *(1978).*

cunoaştere blestemată sau interzisă, precum şi legătura lor cu literatura SF, care permite exprimarea unor adevăruri ascunse sub acoperirea ficţiunii.

De altfel, încă din primele pagini, se referă la „Oamenii în negru”[6], „Sfânta Alianţă contra cunoaşterii11, „marea conspiraţie nazistă” – una dintre temele sale predilecte, fiind el însuşi victima barbariei naziste şi făcând spionaj pentru Aliaţi în lagărul de concentrare unde fusese internat – şi H.P. Loveeraft. Apoi, trece în revistă în mod strălucit „cărţile blestemate”, începând cu Cartea lui Toth, continuând cu cele pierdute în incendiile Marii Biblioteci din Alexandria, *Steganografia* a abatelui Tritheme şi terminând, oarecum provocator, cu *Dubla elice* a profesorului D. Watso.

Bergier era mai întâi de toate un povestitor de întâmplări extraordinare şi nu rezistă niciodată plăcerii – a lui şi a cititorului
— de a adăuga acel „detaliu necunoscut şi impresionant”. Unul dintre cele preferate de mine în această carte se află în capitolul consacrat „Stanţelor lui Dzyan”, făcute celebre de doamna Blavatsky, fondatoarea teozofiei. Astfel, aflăm că vaporul la bordul căruia călătorea aceasta a fost distrus de o explozie care „aminteşte (...) de cea a unei bombe atomice tactice”! Natural, nu ne spune cine putea să deţină această armă în 1870 şi nu-mi amintesc să fi citit acest detaliu în numeroasele biografii ale
O
Doamnei Blavatsky.

Dar da dovadă de aceeaşi siguranţă a alegerii ca în science-ficdon, ceea ce îi permite să descopere lucruri aproape necunoscute publicului în acea perioadă – să amintim că ediţia originală datează din 1971 – vorbeşte despre „Manuscrisul Voynich”, acel manuscris încă misterios şi nedescifrat nici astăzi, căruia nu i se cunoaşte nici autorul, nici proveniența, nici conţinutul, iar ilustraţiile sale superbe continuă să ne provoace uimirea.

---

6 A nu se confunda cu „Men În Black" din ufologie, popularizaţi de Grav Barker şi Albert K. Bender, în anii ’50, în Statele Unite.

Şi el este unul dintre primii care au atras atenţia asupra pericolelor scientologiei în capitolul despre „Cartea care i-a luat minţile: Excalibur”. Trebuie să ne amintim că, la vremea aceea, scientologia nu avea celebritatea şi puterea pe care le cunoaşte astăzi, fiind vorba doar de o notă la subsolul paginii din istoria SF-ului[7], şi Lafayette Ron Hubbard nu era cunoscut decât ca unul dintre autorii buni, de valoare medie, ai SF-ului american... Or, Jacques Bergier dă dovadă faţă de scientologie de o luciditate surprinzătoare pentru de vremea lui.

Nu-mi mai rămâne decât să vă las să citiţi această carte şi să descoperiţi acele „cărţi blestemate”, în istoria cărora „realismul se amestecă cu fantasticul”.

Jean-Luc Rivera, redactor-şef al publicaţiei „La Gazette Forteenne”.

PROLOG

OAMENII ÎN NEGRU

Pare de domeniul fantasticului să ne imaginăm că există o Alianţă Sfântă împotriva ştiinţei, o sinarhie organizată pentru a face să dispară anumite secrete. Şi totuşi, această ipoteză nu este mai neobişnuită decât cea a marii conspiraţii naziste. Abia acum ne dăm seama cât de bine pusă la punct era organizaţia Ordinului Negru, cât de numeroşi erau membrii lui din toate ţările lumii şi cât de aproape de reuşită ajunsese această conspiraţie.

De aceea, nu trebuie să respingem *a priori* ipoteza unei conspiraţii mai vechi.

Tema cărţii blestemate, care ar fi fost distrusă în mod sistematic de-a lungul istoriei a reprezentat, în mod evident, sursa de inspiraţie a multor scriitori, printre care H.P. Lovecraft, Sax Rohmer, Edgar Wallace. Şi totuşi, această temă nu este doar una literară. O asemenea distrugere sistematică ne determină să ne întrebăm dacă nu există o conspiraţie permanentă care urmăreşte să

---

7 „Inventarea” ei de către I lubbard a declanşat o mare polemică în rândul cititorilor de SF, deoarece John Campbell, mare redactor al revistei *Astounding Slories,* care a devenit mai târziu *Astounding Science-Fiction* în 1938, apoi *Analog* în 1960 şi, fără îndoială, unul dintre oamenii cei mai influenţi din SF-ul american, s-a convertit, ca, de altfel, şi marele scriitor Alfred Elton van Vogt.

împiedice ştiinţa umană să se dezvolte prea repede. Coleridge era convins că o asemenea conspiraţie exista şi numea membrii ei „persoane din Portock”. Acest nume îi amintea de vizita unui personaj venit din satul Portock, care l-a împiedicat să ducă la bun sfârşit o lucrare foarte importantă.

Urme ale acestei conspiraţii se regăsesc atât în istoria Chinei sau a Indiei, cât şi a Occidentului. De aceea ni s-a părut necesar să adunăm toate informaţiile cu privire la unele dintre cărţile blestemate şi la adversarii lor.

Mai întâi, să vedem câteva exemple concrete de cărţi blestemate. În 1885, scriitorul Saint-Yves d’Alveydre primeşte ordinul, sub ameninţarea pedepsei cu moartea, să distrugă ultima sa lucrare – *Misiunea Indiei în Europa fi Misiunea Europei în Asia. Problema Mahatma şi soluţia ei.*

Saint-Yves d’Alveydre se conformează ordinului. Un exemplar a scăpat însă de la distrugere şi, pornind de la acest exemplar unic, editorul Dorbon senior a republicat cartea, într-un tiraj foarte limitat, în 1909. În 1940, imediat ce au intrat în Franţa şi Paris, nemţii au distrus toate exemplarele din această ediţie, pe care le-au putut găsi. Este puţin probabil să mai fi rămas vreunul.

În 1897, moştenitorii scriitorului Stanislas de Guaita au primit ordinul, sub ameninţarea pedepsei cu moartea, de a nimici patru manuscrise inedite ale autorului pe tema magiei negre, precum şi arhivele sale. Ordinul a fost executat, şi din manuscrise nu a mai rămas nimic.

În 1933, naziştii au ars, în Germania, toate exemplarele cărţii despre rozacrucieni *Die Rosenkreuzer, zur Geschichte einer Reformation.*

O ediţie a acestei cărţi a fost republicată în 1970, dar nimic nu dovedeşte că este conformă cu originalul.

Aş putea da multe astfel de exemple, dar vor fi suficiente pe parcursul prezentei cărţi.

Cine sunt adversarii cărţilor blestemate? Să admitem existenţa unui grup pe care l-aş numi „Oamenii în negru”. Ideea acestei denumiri mi-a venit văzând la toate

conferinţele pentru sau împotriva planetei un grup de oameni în negru cu înfăţişare sinistră, mereu aceeaşi. Cred că oamenii în negru sunt la fel de vechi ca civilizaţia; cred că-i putem menţiona printre membrii lor pe scriitorul francez Joseph de Maistre şi Nicolae al II-lea al Rusiei.

După părerea mea, rolul lor este să împiedice o răspândire prea rapidă şi prea extinsă a ştiinţei, proces care ar fi dus la distrugerea civilizaţiilor precedente. Pe lângă vestigii ale acestor civilizaţii, în opinia mea, ne-a rămas o tradiţie al cărei principiu constă în a pretinde că ştiinţa poate fi extrem de periculoasă. Tehnicile de conservare a magiei şi alchimiei se pare că vin în sprijinul acestui punct de vedere.

Putem constata de asemenea că ştiinţa modernă admite astăzi că devine uneori prea periculoasă. Michel Magat, profesor la Colegiul din Franţa, declara de curând, într-o lucrare colectivă, privind armele moderne (ed. Flammarion): „Poate că trebuie să admitem că întreaga ştiinţă este blestemată”.

Marele matematician francez A. Grothendieck scrie în primul număr al buletinului *A supravieţui,* în legătură cu efectele posibile ale ştiinţei: „Dacă vă referiţi *a fortiori* la probabilitatea de dispariţie a lumii în următoarele decenii (trei miliarde de oameni, trei miliarde de ani de evoluţie biologică…), este ceva ce depăşeşte posibilitatea de înţelegere a minţii umane, este o abstracţie complet golită de orice substrat emoţional, aşadar, imposibil de luat în serios. Oamenii luptă pentru măriri salariale, pentru libertatea cuvântului, împotriva susţinerii examenului de admitere la facultate, împotriva burgheziei, a alcoolismului, a pedepsei cu moartea, a cancerului, a rasismului – chiar împotriva războiului din Vietnam sau, pe scurt, a războiului. Dar anihilarea vieţii de pe Pământ? Este un lucru ce depăşeşte înţelegerea oricăruia dintre noi, fiind ceva «irealizabil». Aproape că ne este ruşine să vorbim despre asta, simţindu-ne ciudat să căutăm obţinerea de efecte facile recurgând la o temă care, totuşi, are cel mai mare antiefect pe care l-am putea găsi”.

Şi mai departe: „Astăzi, când ne confruntăm cu pericolul dispariţiei vieţii de pe Terra, acelaşi mecanism iraţional se opune materializării acestui pericol şi reacţiilor de apărare necesare celor mai mulţi dintre noi, inclusiv «elitelor» intelectuale şi ştiinţifice din toate ţările. Putem doar să sperăm că unii îl vor putea depăşi printr-un efort susţinut şi conştientizarea acestor mecanisme inhibitoare”.

La scrierea acestui text, şi chiar mai recent, am auzit adeseori, la congrese ştiinţifice, teoria conform căreia descoperirile prea periculoase ar trebui să fie cenzurate sau eliminate. La începutul acestui an, la reuniunea *Asociaţiei englezeppentru progresul ştiinţelor,* a fost citată ca exemplu al unei asemenea descoperiri care trebuie cenzurată, posibilitatea că diversele tipuri ale rasei umane nu sunt la fel de inteligente. Savanţi de prim ordin au afirmat că o asemenea descoperire ar încuraja rasismul în asemenea măsură, încât ar trebui împiedicată publicarea ei prin orice mijloc. I-am putea vedea, aşadar, pe unii savanţi eminenţi din zilele noastre alăturându-se taberei „Oamenilor în negru”.

S-ar părea, într-adevăr, că asemenea descoperiri prea periculoase pentru a fi dezvăluite există atât în ştiinţele numite exacte, cât şi în cele numite false, pe care eu le consider, mai curând, paraştiinţă.

Dar a trecut mult timp de când distrugerea sistematică a cărţilor sau documentelor cuprinzând descoperiri periculoase era practicată înainte sau în momentul publicării lor. Lucru ce s-a întâmplat de-a lungul întregii Istorii. Lucru pe care vom încerca să-l demonstrăm.

CARTEA LUI TOTH

Sir Mortimer Wheeler, un celebru arheolog englez, a scris: „Arheologia nu este o ştiinţă, ci o vendetă”.

Afirmaţie care nu este mai potrivită nicăieri în altă parte decât în domeniul arheologiei egiptene unde se înfruntă cu înverşunare arheologii romantici şi cei clasici. În ce-i priveşte pe arheologii clasici, arheologia egipteană nu ridică nicio problemă, în ea putându-se distinge o

trecere continuă de la neolitic până la o formă a civilizaţiei mai avansată, trecere ce se face în mod firesc, în ce-i priveşte pe arheologii romantici, dimpotrivă, şi pentru cei independenţi, care nu fac parte din clanul arheologilor oficiali, antichitatea Egiptului este mult mai importantă, iar problemele care nu sunt soluţionate, mult mai numeroase decât s-ar putea crede. Dintre aceşti adversari ai arheologiei clasice egiptene, voi alege două nume, René Schwaller de Lubicz şi C. Daly King. Primul, născut în 1891, şi mort în 1961, a scris *Aor, Adam, omul roşu* (ediţie particulară, fără destinaţie comercială, 1925); *Chemarea focului* (ediţie particulară, fără destinaţie comercială); *Aor, viaţa şi opera lui* (Paris, Editura de la Colombe, 1963); *Regele teocraţiei faraonice* (Paris, Flammarion, 1961); *Miracolul egiptean* (Paris, Flammarion, 1963); *Templul omului Apel din Sud, de la Luxor* (depozitată la Dervy, Paris, 1957, 3 vol.); *Păreri despre esoterism şi simbolism* (Paris, La Colombe, 1960), precum şi diverse articole din *Caietele din Sud* de la Marsilia, îndeosebi în numărul 358. Acesta a fost la început pictor, elev al lui Matisse. În timpul primului război mondial, a fost chimist în armată, iar chimia
l- a condus la alchimie. A pus bazele grupului numit Fraternitatea Supraveghetorilor. Din acest grup făceau parte Henri de Régnier, Paul Fort, André Spire, Henri Barbusse, Vincent d’Indy, Antoine Bourdel, Fernand Leger şi Georges Polti.

În cadrul acestui grup, un cerc esoteric închis, Fraţii din Ordinul Mistic al Reînvierii, studia unele probleme printre care şi cea a civilizaţiilor dispărute. Schwaller de Lubicz, stabilit la Saint-Moritz, apoi la Palma de Mallorca, după aceea la Luxor, a studiat secretele Egiptului.

Unii egiptologi precum Alexandre Variile i-au susţinut punctul de vedere; alţii, dimpotrivă, i s-au opus violent şi au pus bazele unei vendete care durează şi astăzi.

Referitor la C. Daly King, acesta este un savant oficial, psiholog materialist, autor a trei tratate clasice utilizate în învăţământul din ţările anglo-saxone, *Beyond*

Behaviourism (1927), *Integrative Psychology* (în colaborare cu W.M. şi FI. E.H. Marston) (1931) şi *The psychology of consciousness* (1932).

C. Daly King a susţinut, în 1946, la Yale, o teză de doctorat în fizică despre fenomenele electromagnetice care se produc în timpul somnului. Apoi s-a aplecat asupra stărilor superioare de conştiinţă, stări în cursul cărora oamenii sunt mai treji decât când nu dorm, ceea ce a condus la o altă carte clasică *The states ofhuman consciousness* (University Books, NY 1963).

A murit în timp ce revizuia corecturile acestei cărţi şi pregătea o lucrare importantă despre ştiinţele spirituale în Egiptul antic[8].

Singurul punct comun între Schwaller de Lubicz şi C. Daly King ar putea fi nivelul ridicat al cunoştinţelor lor ştiinţifice. Cele două personalităţi foarte diferite ajung la aceleaşi două concluzii esenţiale. Mai întâi, vechimea considerabilă a civilizaţiei egiptene, de cel puţin douăzeci de mii de ani, poate chiar patruzeci de mii; pe de altă parte, gradul avansat de cunoştinţe din Egiptul antic, atât în ce priveşte universul exterior, cât şi spiritul omului. Să confruntăm acest punct de vedere cu cel al arheologiei oficiale. Conform acesteia, acum şase mii de ani, egiptenii erau constituiţi încă în triburi sălbatice. Un interpret de încredere şi recunoscut al arheologilor oficiali, Leonard Cottrell, în *the Penguin book of lost worlds,* pagina 18, scrie: „S-a întâmplat ceva care, într-un timp deosebit de scurt, a transformat acest conglomerat de triburi semiarabe ce trăiau pe malurile Nilului într-un stat cu un înalt grad de civilizaţie care a rezistat trei mii de ani. În ce priveşte natura acestui eveniment, nu putem decât să facem presupuneri. Dar dovezile arheologice ne oferă mai multe indicii şi putem spera că descoperiri viitoare vor umple lacunele”.

Arheologii romantici şi arheologii disidenţi răspund că această transformare bruscă nu a avut niciodată loc. În

8 Trebuie spus că acelaşi C. Daly King este autorul romanelor poliţiste traduse în Franţa înaintea războiului. în colecţia Amprenta (n.a.).

opinia lor, civilizaţia egipteană nu are nicio legătură cu primitivii care i-au fost contemporani, după cum cei din Noua Guinee sunt contemporanii noştri. În opinia lor, originile civilizaţiei egiptene se află în altă parte şi nu au fost găsite încă.

Majoritatea arheologilor din Africa eliberată sunt de această părere, iar unii dintre ei cred chiar că vechii egipteni erau negri şi că originile secrete ale Egiptului trebuie căutate în Africa.

Pornind de la această ipoteză a unei foarte vechi civilizaţii preegiptene, trebuie să examinăm *Cartea lui Toth.*

Toth este un personaj mitologic mai mult de origine divină decât umană care a precedat Egiptul, conform tuturor documentelor egiptene pe care le deţinem. În momentul naşterii civilizaţiei egiptene, preoţii şi faraonii ar fi avut *Cartea lui Toth,* ce consta probabil dintr-un sul sau o serie de foi care ar fi conţinut toate secretele lumilor şi care le-ar fi conferit puteri considerabile deţinătorilor ei.

În anul 2500 î.Hr., egiptenii scriau deja şi compuneau cărţi. Cărţi care sunt scrise pe papirus. Cuvântul *biblie,* care înseamnă *carte,* derivă din numele portului Byblos din Liban care era principalul port de export al sulurilor de papirus. În literatura egipteană din anul 2500 î.Hr., se pot găsi deja tratate de ştiinţă şi medicină, texte religioase, manuale şi chiar lucrări de science-fiction!

În particular, istoria aventurilor faraonului Snofru, tatăl lui Keops, este un adevărat roman de anticipaţie, cu invenţii nemaivăzute, cu monştri şi maşinării. Ar fi putut fi foarte bine publicat în zilele noastre.

Cartea lui Toth trebuie, aşadar, să fi fost un papirus foarte vechi recopiat în secret în mai multe rânduri şi a cărui vechime data de zece mii sau chiar de douăzeci de mii de ani. Dar un obiect material nu este neapărat un simbol.

Obiect material care putea fi distrus, aşadar, prin foc. Vom vedea că aşa s-a şi întâmplat.

Să începem cu însuşi Toth. Este reprezentat ca o

fiinţă umană cu capul unei păsări ibis. Are în mână o pană de stuf şi o paletă cu cerneala folosită pentru a scrie pe pergament. Celelalte două simboluri care-l reprezintă sunt luna şi babuinul. Conform celor mai vechi tradiţii, el a inventat scrierea şi a slujit ca secretar la toate întrunirile zeilor.

Este de asemenea asociat cu oraşul Hermopolis despre care se cunosc prea puţine şi cu împărăţia tenebrelor despre care se ştie şi mai puţin. De aceea, Toth va fi identificat cu Hermes.

El a transmis omenirii scrierea şi a scris o carte fundamentală, faimoasa *Carte a lui Toth,* carte antică între cărţile antice, care conţinea secretul puterii nelimitate.

O primă aluzie la această carte apare în papirusul lui Turis, descifrat şi publicat la Paris în 1868. Acest papirus descrie o conspiraţie magică împotriva faraonului, prin care se urmărea să-l elimine prin farmece, precum şi pe principalii lui sfetnici cu ajutorul statuetelor de ceară confecţionate după chipul lor. Represaliile au fost cumplite. Patruzeci de ofiţeri şi şase dame de la Curte au fost condamnaţi la moarte şi executaţi. Alţii s-au > *» sinucis. Cartea blestemată a lui Toth a fost arsă atunci pentru prima dată.

Cartea apare mai târziu în istoria Egiptului, în posesia lui Khanuas, fiul lui Ramses al II-lea. Acesta se pare că ar fi deţinut exemplarul original scris de mâna lui Toth, şi nu de un scrib. Conform documentelor, cu ajutorul acestei cărţi, soarele putea fi privit direct. Cartea dădea puteri asupra pământului, oceanului şi corpurilor celeste. Mai oferea capacitatea de a înţelege mijloacele secrete pe care le folosesc animalele pentru a comunica între ele. Cu ajutorul ci, morţii puteau fi înviaţi, se putea acţiona de la distanţă. Toate acestea ne sunt relatate în documentele egiptene din acea vreme.

Bineînţeles, o asemenea carte este un pericol de netolerat. Khanuas arde cartea originală sau cel puţin aşa susţine el. Cum în text se menţionează că această carte ivită din foc este

Indestructibilă prin foc, întâmplarea este contradictorie. Dar „dispariţia” nu este decât provizorie, dacă ea a avut loc. Cartea reapare în inscripţiile de pe stela Metternich, numită astfel pentru că i-a fost oferită lui Metternich de către Mohamad Ali Paşa. Ea a fost descoperită în 1828 şi datează din 360 î.Hr. Luând în considerare scara istoriei egiptene, este un document modern. Se pare că ea protejează împotriva muşcăturii de scorpion, virtute greu de verificat, scorpionii fiind rari în Austria. Această stelă reprezintă în orice caz peste trei sute de zei, printre care şi zeii planetelor ce se rotesc în jurul altor stele – nu sunt simple vorbe, majoritatea celor care au descifrat în epoca modernă stela Metternich afirmă că ar fi un subiect interesant pentru autorii de science-fiction.

Însuşi Toth anunţă pe această stelă că a dispus arderea cărţii lui şi că l-a alungat pe demonul Seth şi pe cei şapte stăpâni ai răului.

De data asta, problema pare soluţionată. În 360 î.Hr., *Cartea lui Toth* este distrusă în mod solemn. Dar istoria nu este decât la început. Începând cu anul 300 î.Hr., Toth reapare, identificat de această dată cu Hermes Trismegistul, fondatorul alchimiei. Orice magician care se respectă, îndeosebi în Alexandria, pretinde că are *Cartea lui Toth*, dar cartea nu a putut fi văzută niciodată; de fiecare dată când un magician se lăuda că o are, un accident îi întrerupea activitatea.

Între începutul secolului I î.Hr. şi sfârşitul secolului al II-lea î.Hr., apar numeroase cărţi care constituie împreună *Corpus hermeticum*. Începând cu secolului al V-lea, aceste texte sunt colecţionate şi în ele pot fi regăsite referinţe la *Cartea lui Toth,* fără ca vreo indicaţie exactă să permită găsirea ei. Textele cele mai cunoscute din această serie se numesc *Asclepius, Kore Kosmou* şi *Poimandrēs.* Toate se referă la Cartea lui Toth, dar niciuna nu o menţionează direct, şi nici nu dă posibilitatea consultării ei.

Asclepius furnizează totuşi nişte imagini ciudate asupra puterii civilizaţiilor dispărute:

„Strămoşii noştri au descoperit arta de a crea zeii. Au alcătuit statui şi, cum nu ştiau să le dea viaţă, au chemat spiritele demonilor şi îngerilor şi le-au ţintuit, prin misterul sacru, în trupurile zeilor, aşa că statuile au fost înzestrate cu puterea de a face bine şi rău".

Zeii egipteni şi însuşi Toth se pare că au fost creaţi astfel. Creaţi de cine? Nu se menţionează acest lucru. De marea civilizaţie care a precedat Egiptul.

După *Asclepius*, aceşti zei erau încă prezenţi şi activi în vremea lui Hristos: „Trăiesc într-un oraş mare din munţii Libiei, însă asta e tot ce voi spune".

Ansamblul de scrieri ermetice poate fi găsit publicat în *Corpus hermeticum,* de Nock şi Festugiere (seria Bude, Paris, 1945 – 54). Chiar considerate ca aparţinând domeniului science-fiction, aceste scrieri incită la visare. Sfântul Augustin şi mulţi alţi teologi şi filosofi s-au interesat de ele îndeaproape.

Tocmai asemenea scrieri au difuzat *Cartea lui Toth.* Aceasta apare atât de des începând din secolul al V-lea d.Hr. şi până în zilele noastre, încât ne putem întreba cum a fost reprodusă înainte de inventarea imprimeriilor şi a fotografiei. Inchiziţia a ars-o de circa treizeci de ori, şi ar putea fi scrisă o carte întreagă cu privire la accidentele stranii care li s-au întâmplat celor care susţineau că deţin *Cartea lui Toth.*

> >

În orice caz, aceasta nu a putut fi văzută vreodată imprimată sau reprodusă în vreun fel. O legendă stranie a început să circule din secolul al XV-lea. Legenda spune că societatea secretă, care deţinea *Cartea lui Toth*, ar fi publicat un rezumat, un fel de fişier accesibil tuturor. Acest fişier nu ar fi altul decât faimosul joc de tarot. Ideea apare pentru prima dată într-o carte a lui Antoine Court de Gebelin: *Lumea primitivă.* Court de Gebelin, om de ştiinţă, membru al Academiei regale din la Rochelle, a publicat această operă în nouă volume din 1773 până în

1783. El susţine că a avut acces la o veche carte egipteană care a scăpat din distrugerea Bibliotecii din Alexandria, şi declară cu privire la această carte: „Cuprindea învăţăminte perfect conservate despre subiectele cele mai interesante. Această carte din Egiptul antic este jocul de tarot – pe care noi îl avem în cărţi de joc”.

Fragmentul de mai sus nu mi se pare clar. Vrea să spună autorul că exista un joc de tarot în Biblioteca din Alexandria? Sau vrea să spună că o carte egipteană care a scăpat din dezastrul din Alexandria afirma că jocul de tarot era o colecţie, un rezumat al învăţăturilor din *Cartea lui Tot!?*

Nu ştiu. Este însă sigur că jocul de tarot a făcut obiectul, îndeosebi în epoca modernă, al unor studii foarte interesante, iar printre ele, cel rămas, din păcate, nepublicat, al pictorului contemporan Baskin.

Pentru a rămâne pe tărâmul faptelor, putem observa că jocul de tarot apare pe la anul 1100. El cuprindea, şi cuprinde încă, şaptezeci şi opt de cărţi şi se spune în general că jocul cu cincizeci şi două de cărţi de joc şi jocul care ajută la ghicirea sorţii derivă din el. Este o superstiţie, falsă ca majoritatea superstiţiilor.

La origini, aceste cărţi se numeau *nabi,* cuvânt italian care înseamnă *profet.* Nu se cunoaşte originea cuvântului *tarot.*

Putem fi extrem de sceptici cu privire la ipoteza conform căreia *taro,* pronunţia franceză a cuvântului *tarot,* ar fi o anagramă a cuvântului *orta,* sau *ordinul templului.* Prin anagramare, putem ajunge la orice. Este posibil ca templierii să fi primit şi deţinut cărţi de tarot, dar nimic nu dovedeşte că le-au răspândit în afara cercului lor. Bibliotecarul Educaţiei Publice de sub Napoleon al III-lea, Christian Pitois, spune în lucrarea sa *Istoria Magiei,* apărută în 1876, că cele mai importante secrete ştiinţifice ale Egiptului dinainte de nimicirea civilizaţiei sale sunt gravate pe tarot şi că tot aici se regăseşte chintesenţa *Cărţii lui Toth.*

Ar fi bine să fie aşa, dar publicul doreşte precizări

ceva mai convingătoare. În simboluri foarte vagi cum sunt cărţile de tarot, se poate vedea şi, de altfel, s-a văzut orice. Astfel că, până la noi ordine, povestea cu *Cartea lui Toth* rezumată în cărţile de tarot mi se pare fantastică.

În secolul al XVIII-lea, orice şarlatan care se respectă susţine că deţine *Cartea lui Toth.* Nimeni însă nu a putut s-o reproducă şi mulţi au murit arşi pe rugurile Inchiziţiei pentru asta, până în 1825; într-adevăr, în 1825, Inchiziţia mai ardea oameni pe rug în Spania.

În secolul al XIX-lea ca şi în secolul al XX-lea, mai există şarlatani care pretind că deţin papirusul sau *Cartea lui Toth* (ca o mică anecdotă despre trecut, aceasta intervine în celebrul roman al lui Gaston Leroux, *Fotoliul bântuit).*

Dar nimeni nu ar mai îndrăzni s-o publice, accidentele ce li se întâmplă deţinătorilor ei devenind prea numeroase.

Dacă există, aşa cum cred şi cum această carte pare să demonstreze, o asociaţie internaţională a „Oamenilor în negru", aceasta ar trebui să fie contemporană cu momentul iniţial al Egiptului antic şi să-şi exercite activitatea din acel moment. Despre această temă, putem găsi referinţe la autori de încredere precum C. Daly King, care menţionează grupuri contemporane ce deţin şi utilizează secretele *Cărţii lui Toth.* C. Daly King susţine că Orage şi Gurdjiev făceau parte din asemenea grupuri. Nu l-am cunoscut pe Orage, dar l-am cunoscut pe Gurdjiev care era un farsor.

În acest caz, buna-credinţă a lui C. Daly King a fost luată prin surprindere. El scrie totuşi că se poate accede la un nivel superior al conştiinţei după metoda egipteană prin efortul personal şi, după el, a face o încercare în acest sens fără a avea un călăuzitor poate fi foarte periculoasă. Acest lucru poate avea consecinţe dintre cele mai grave, şi chiar să provoace răni.

Tot în opinia lui, „doar organizaţia unor oameni calificaţi şi eficienţi poate preda această tehnică, doar în cadrul unei astfel de organizaţii poate fi aplicată disciplina

adecvată. Îi avertizez pe cititori, la modul cel mai serios, să nu facă singuri experienţe. Totuşi, această tehnică reprezintă un mijloc practic pentru activarea conştiinţei umane”.

Dacă există o astfel de organizaţie, ea trebuie să deţină în mod obligatoriu *Cartea lui Toth* sau ceea ce a mai rămas din ea. Şi, dacă egiptenii au aplicat asupra papirusului aceleaşi tehnici de conservare ca la mumii, este logic să gândim că un papirus a rezistat până în secolul al XIX-lea, după care s-ar fi putut face fotografii. Asta dacă nu cumva organizaţia la care ne referim nu descoperise fotografia cu mult înainte de secolul al XIX-lea, ceea ce nu este exclus.

Se pare că lhurloe, cumnatul lui Cromwell şi şeful poliţiei sale secrete, a aplicat în cabinetul lui negru o tehnică similară cu cea a fotografiei.

A fost oare descifrat textul? revenim astfel la disputa egiptologilor. Sax Rohmer a scris referitor la egiptologii oficiali: „Dacă i-am pune la fiert pe toţi şi am distila fluidul rezultat, nu am obţine niciun microgram de imaginaţie”. Lucru ce pare adevărat. Aparent, au existat cel puţin aproximativ o mie nouă sute douăzeci de arheologi neoficiali care puteau traduce hieroglifele. Schwaller de Lubicz pare să fi luat lecţii de la astfel de specialişti. Astfel încât, *a priori*, nu putem respinge existenţa unui mic grup, tot atât de persistent în 1971 d.Hr. cum era în 1971 î.Hr., care ar deţine câteva elemente ale ştiinţei secrete.

Iată un exemplu, după C. Daly King, al acestei ştiinţe secrete: „În Egipt, existau adevărate şcoli, şi Marea Şcoală, cea care se ţinea în piramide, era cum nu se poate mai serioasă. Specialitatea sa era cunoaşterea obiectivă, reală, a universului real. Şi una din posibilităţile oferite studenţilor era aceea de a utiliza, cu ajutorul unui curs studiat în profunzime, funcţiile naturale, dar nebănuite ale propriului lor corp pentru a-i transforma din fiinţe umane inferioare cum suntem cu toţii, în fiinţe în adevăratul sens al

cuvântului.

Marea Şcoală perfecţionase o ştiinţă pe care noi nu o deţinem: era ştiinţa *opticii psihologice.* Această ştiinţă permitea studiul oglinzilor care nu reflectau decât ceea ce era rău pe un chip uman ce le era prezentat. O asemenea oglindă se numea *ankh-en-maat,* oglinda adevărului. Candidatul admis la Marea Şcoală nu mai vedea nimic în oglindă pentru că se purificase până la a elimina tot ce era rău în el. Un astfel de candidat se numea *Maestrul oglinzii pure*".

Toate acestea ne incită să aflăm mai multe. Dar este de înţeles dacă unii gândesc că omenirea nu este pregătită să primească aceste cunoştinţe şi că o organizaţie a „Oamenilor în negru" trebuie să facă tot posibilul să împiedice publicare *Cărţii lui Toth.*

Până astăzi, se pare că a reuşit în mod remarcabil.

Cum nu ştiu ce conţine cartea, îmi este greu să am o părere. Este posibil să existe secrete prea periculoase pentru a deveni cunoscute şi cred că cel al *opticii psihologice* face parte dintre ele. Dar există şi fanatici şi superstiţioşi.

Pentru aceşti superstiţioşi, şi ca o paranteză, trebuie menţionat că s-a stabilit o statistică exactă a duratei medii de viaţă a tuturor celor care au participat la deschiderea mormântului lui Tutankhamon; în medie, viaţa lor a fost mai lungă decât cea a contemporanilor lor. Aşadar, să nu admitem fără a verifica toate poveştile despre mormântul blestemat şi blestemul faraonului. Dar fapt e că mormântul lui Tutankhamon a fost deschis în cele din urmă.

Pe de altă parte, un papirus egiptean care anunţă „cunoaşterea tuturor secretelor din cer şi de pe pământ" nu descrie de fapt decât rezolvarea ecuaţiilor de gradul întâi… Este deci posibil ca adversarii *Cărţii lui Toth* să dramatizeze puţin cam prea mult situaţia.

Este de asemenea posibil să aibă dreptate.

Ceea ce este sigur, este că, dacă ar exista o traducere a *Cărţii lui Toth,* dovedită ca atare şi având fotografia

textului original, orice editor ar ezita s-o publice. Chiar şi eu.

Supliment la capitolul 1 Cum a găsit Nefer-Ka-Ptah *Cartea lui Toth*

Am găsit această povestire naivă, dar autentică, în *The wisdom of the Egyptians* de Brian Brown (New York, Brentano's, 1928), citat de Lin Carter într-o antologie *Golden cities, far.*

Papirusul egiptean din care este extrasă povestirea datează de circa treizeci şi trei de secole.

Nefer-Ka-Ptah a dat de urma *Cărţii lui Toth* cu ajutorul unui preot de demult. Cartea era păzită de şerpi şi scorpioni şi, mai cu seamă, de un şarpe nemuritor. Era închisă într-o serie de recipiente care zăceau pe fundul unui râu. Cu ajutorul unui magician, preot al lui Isis, Nefer-Ka-Ptah a scos cutia ajutându-se de un aparat de ridicat magic. A tăiat în două şarpele nemuritor şi a îngropat cele două jumătăţi în nisip suficient de departe una de cealaltă pentru a nu se putea reuni. A citit apoi prima pagină din carte şi a înţeles cerul, pământul, abisul, munţii şi marea, limbajul păsărilor, al peştilor şi animalelor. A citit a doua pagină şi a văzut soarele strălucind pe cerul nopţii şi, în jurul soarelui, umbrele uriaşe ale zeilor înşişi.

S-a întors acasă, a făcut rost de papirus nou şi de un vas cu bere, a scris formulele secrete ale *Cărţii lui Toth* pe papirus, le-a spălat cu bere şi a băut berea. Astfel, a sorbit toată ştiinţa marelui magician.

Dar Toth s-a întors de pe tărâmul morţilor şi răzbunarea lui a fost teribilă. Fiul lui Nefer-Ka-Ptah, apoi însuşi Nefer-Ka-Ptah şi soţia lui au murit. Au fost îngropaţi cu fastul cuvenit unui fiu de rege, iar cartea secretă a lui Toth a fost îngropată alături de el.

După cât se pare, nu pentru totdeauna. Pentru că va reapărea de-a lungul secolelor. O legendă ulterioară spune că mumia lui Nefer-Ka-Ptah, ţinând în mâini *Cartea lui Toth*, ar fi fost găsită de către Apollonius din Tyane.

CE S-A DISTRUS ÎN ALEXANDRIA

Distrugerea marii biblioteci din Alexandria a fost finalizată de către arabi, în 646 d.Hr. Dar această distrugere fusese precedată de altele, înverşunarea de care s-a dat dovadă în nimicirea acestei fabuloase colecţii a cunoaşterii fiind încărcată de semnificaţii.

Se pare că Biblioteca din Alexandria a fost fondată de către Ptolemeu I s-au Ptolemeu al II-lea. Oraşul a tot întemeiat, după cum arată denumirea, de către Alexandru cel Mare, în iarna anului 331 spre 330 î.Hr. S-au scurs, aşadar, aproape o mie de ani până când biblioteca a fost distrusă în întregime.

Probabil că Alexandria a fost primul oraş din lume construit integral din piatră, fără a se utiliza deloc lemnul. Biblioteca era alcătuită din zece săli mari şi camere distincte destinate cercetătorilor. Încă se discută despre data exactă a înfiinţării sale şi numele fondatorului ei, dar adevăratul întemeietor, adică organizatorul şi creatorul bibliotecii şi nu doar regele care domnea în acea epocă, pare să fi fost un personaj pe nume Demetrios din Faler.

Încă de la început, el a adunat şapte sute de mii de cărţi, la care a adăugat mereu altele. Cărţile erau cumpărate din banii regelui.

Se pare că Demetrios din Faler, născut între 354 şi 348 î.Hr.
l- a cunoscut pe Aristotel însuşi. El îşi face apariţia în 324 î.Hr., ca orator public, iar în 317, este ales guvernatorul Atenei, pe care o conduce timp de zece ani, din 317 până în 307 î. FIR.

A impus unele legi, îndeosebi legea privind reducerea fastului înmormântărilor. Pe vremea sa, Atena avea nouăzeci de mii de cetăţeni, patruzeci şi cinci de mii de străini autorizaţi şi patru sute de mii de sclavi. În ce-l priveşte pe Demetrios, istoria ni-l prezintă ca pe arbitrul eleganţei în ţara lui; a fost primul atenian care-şi decolora părul cu apă oxigenată.

Apoi, a fost alungat de guvernul lui şi a pornit spre Teba. Aici, a scris numeroase lucrări printre care una, cu

un titlu ciudat, *Despre fasciculul luminos de pe cer*, care este, probabil, prima lucrare despre farfuriile zburătoare.

În 297 î.Hr., faraonul Ptolemeu îl convinge să vină la Alexandria. Atunci întemeiază biblioteca. Ptolemeu I moare în anul 283 î.Hr., iar fiul lui, Ptolemeu al II-lea, îl exilează pe Demetrios la Busiris, în Egipt. Aici, Demetrios este muşcat letal de un şarpe veninos.

Demetrios a devenit celebru în Egipt ca un protector al ştiinţelor şi artelor în numele regelui Ptolemeu I. Ptolemeu al II-le-a se interesează în continuare de bibliotecă, precum şi de ştiinţe şi, mai ales, de zoologie. L-a numit bibliotecar pe Zenodotus din Efes, născut în 327 î.Hr., despre a cărui moarte nu se cunosc nici împrejurările, nici data.

După aceea, o succesiune de bibliotecari, de-a lungul secolelor, au mărit, de-a lungul secolelor, biblioteca unde au acumulat pergamente, papirusuri, gravuri, şi chiar cărţi *imprimate* dacă dăm crezare unor tradiţii. Biblioteca adăposteşte, aşadar, documente inestimabile. Dar, în acelaşi timp, îşi face tot mai mulţi duşmani, în special la Roma.

Cu ajutorul documentelor, poate fi întocmită o listă destul de veridică a bibliotecarilor până în 131 î.Hr.

	de la	până la	î.Hr.
Demetrios	din Faler	282	
Zenodotus	din Efes	282	circa 260
Calimachus	din Cirenaica	circa 260	circ a 240
Apollonius	din Rhodos	circa 240	circ a 230
Erastotene	din Cirenaica	circa 230	195
Aristofan	din Bizanţ	195	180
Apollonius	din Eidografia	180	circ a 160
Aristarhus	din	circa	131

După aceasta, indicaţiile devin neclare. Se cunoaşte faptul că un bibliotecar s-a opus cu înverşunare primului jaf al bibliotecii de către Iulius Cezar în anul 47 î.Hr., dar istoria nu i-a reţinut numele. Ceea ce este sigur, este că, în vremea lui Iulius Cezar, Biblioteca din Alexandria avea deja reputaţia că adăpostea cărţi secrete care dau puteri practic nemărginite.

În momentul în care Cezar ajunge la Alexandria, biblioteca include cel puţin şapte sute de mii de manuscrise. Care anume? Şi de ce unele dintre ele inspiră teamă?

Documentele care au ajuns până la noi ne permit să ne facem o idee destul de clară. Era vorba, în principal, de cărţile în limba greacă. Bineînţeles, adevărate comori: exact partea care ne lipseşte din literatura greacă clasică. Dar, printre aceste manuscrise, se pare că nu existau unele periculoase.

În schimb, ansamblul operei lui Beroz avea un conţinut nu tocmai liniştitor. Preot babilonian refugiat în Grecia, Beroz ne-a lăsat relatarea unei întâlniri cu extratereştrii: misteriosul popor Apkallus, fiinţe ce semănau cu peştii, care trăiau în costume de scafandru şi care ar fi adus oamenilor primele cunoştinţe ştiinţifice.

Beroz a trăit pe vremea lui Alexandru cel Mare, până în epoca lui Ptolemeu I. A fost preotul lui Bel-Marduk, la Babilon. Era istoric, astrolog şi astronom. A inventat cadranul solar semicircular. A emis o teorie a conflictelor între razele solare şi cele lunare care anticipează lucrările moderne asupra interferenţei luminii. Data naşterii sale a fost stabilită în 356 î.Hr., şi pentru moartea sa 261. O legendă contemporană spune că faimoasa profetesă Sybila era fiica lui.

„Istoria lumii” a lui Beroz, care descria primele contacte cu extratereştrii, s-a pierdut. Au mai rămas câteva fragmente, dar opera exista în întregime, la Alexandria. Inclusiv învăţămintele sale despre

extratereştri.

La Alexandria, se mai afla opera completă a lui Maneton. Preot şi istoric egiptean, contemporan cu Ptolemeu I şi al II-lea., acesta cunoscuse toate secretele Egiptului. Numele lui înseamnă „Iubit de toth" sau „depozitarul adevărului lui Toth".

Era omul care ştia totul despre Egipt, citea hieroglifele, avea legături cu ultimii preoţi egipteni. A scris opt cărţi şi adunase la

Alexandria patruzeci de suluri de pergamente alese cu mare grijă care conţineau toate secretele Egiptului şi, probabil, şi *Cartea lui Toth.* Dacă această colecţie ar fi fost conservată, am fi aflat

probabil tot ce trebuia să ştim despre secretele egiptene. Se pare că tocmai evitarea acestui lucru s-a urmărit.

Biblioteca din Alexandria conţinea şi operele unui istoric fenician, Mohus, căruia îi este atribuită inventarea teoriei atomice.

Mai cuprindea manuscrise indiene deosebit de rare şi preţioase.

Din toate acestea nu a rămas nici urmă. Se cunoaşte numărul total al sulurilor atunci când a început distrugerea: cinci sute treizeci şi două de mii opt sute. Ştim că exista o secţiune care ar putea fi numită „Ştiinţe matematice" şi o alta, „Ştiinţe naturale". Exista şi un catalog general. Până şi acesta a fost distrus.

Cezar este cel care a dat tonul distrugerilor. A luat unele cărţi, dintre care a ars o parte, iar restul le-a păstrat. Asupra acestui episod planează o oarecare incertitudine şi, la două mii de ani după moartea lui Iulius Cezar, mai există partizani şi adversari. Partizanii săi spun că nu a ars niciodată cărţi din bibliotecă; cel mult, unele cărţi care urmau să fie îmbarcate pentru Roma au ars într-un hangar de pe cheiurile portului din Alexandria, dar nu romanii le-ar fi dat foc.

Dimpotrivă, unii adversari ai lui Cezar spun că

numeroase cărţi au fost nimicite cu intenţie. Se estimează numărul acestora între patruzeci de mii şi şaptezeci de mii.

O teorie intermediară menţionează că flăcările se iscaseră într-un cartier unde se dădeau lupte ar fi ajuns la bibliotecă şi ar fi distrus-o în mod accidental.

În orice caz, se pare că distrugerea bibliotecii nu a fost completă. Adversarii şi partizanii lui Cezar nu fac precizări, contemporanii nu spun nimic, iar relatările cele mai apropiate de eveniment îi sunt posterioare cu două secole.

Însuşi Cezar, în operele sale, nu face nicio menţiune. Se pare că nu a făcut decât să „preia” unele cărţi care i s-au părut deosebit de interesante.

Majoritatea specialiştilor în istoria egipteană consideră că biblioteca era mare, întrucât cuprindea şapte sute de mii de volume, săli de lectură, cabinete particulare şi că un monument de asemenea dimensiuni care s-ar fi aflat în apropierea incendiului nu ar fi putut fi complet distrus. Este posibil ca focul să fi ars hambare de grâu, precum şi suluri de papirus nescrise. Nu este însă sigur că focul a consumat o mare parte a cărţilor, ci doar că nu le-a distrus în întregime. Şi mai este sigur că unele cărţi considerate deosebit de periculoase au dispărut.

Următoarea ofensivă mai serioasă împotriva bibliotecii se pare că a fost lansată de împărăteasa Xenobia. Nici de această dată, distrugerea nu a fost totală, dar au dispărut cărţi importante. Este cunoscut motivul atacului pe care l-a lansat, după ea, împăratul Diocleţian (284 – 305 d.Hr.). Documente contemporane sunt de acord asupra acestui subiect.

Diocleţian a vrut să distrugă toate operele care dezvăluiau secretul fabricării aurului şi argintului. Altfel spus, toate lucrările de alchimie. Pentru că acesta credea că, dacă egiptenii puteau obţine după bunul plac aur şi argint, ar fi putut pune bazele unei armate şi lupta împotriva Imperiului Roman. Diocleţian, fiu de sclav, fusese proclamat împărat pe 17 septembrie 284. După cât se pare, era un persecutor înnăscut şi ultimul decret pe

care l-a semnat, înainte de a abdica, pe 1 mai 305, ordona eradicarea creştinismului. Diocleţian s-a confruntat în Egipt cu o puternică revoltă şi a început, în iulie 295, asediul Alexandriei. A cucerit oraşul, prilej cu care au avut loc masacre înfiorătoare. Totuşi, conform legendei, calul lui Diocleţian, a mers pe un drum greşit, intrând în cetatea cucerită, iar Diocleţian a interpretat acest incident ca fiind un mesaj divin care-i poruncea să cruţe oraşul.

Cucerirea Alexandriei a fost urmată de căutări sistematice prin care se urmărea găsirea manuscriselor de alchimie. Iar toate manuscrisele găsite au fost distruse. Se pare că ele conţineau elementele-cheie ale alchimiei care ne lipsesc pentru a înţelege această ştiinţă, acum, când se ştie că transformările metalice sunt posibile. Nu avem lista manuscriselor distruse, dar, conform legendei, unele dintre ele erau opera lui Pitagora, Solomon sau chiar Hermes. Lucru care, în mod evident, trebuie privit cu circumspecţie.

Aşadar, documente indispensabile ofereau cheia alchimiei, dar au fost pierdute pentru totdeauna. Dar biblioteca a continuat să existe. În ciuda distrugerilor succesive, ea şi-a continuat activitatea până când arabii au şters-o de pe suprafaţa pământului. Dacă arabii au făcut acest lucru, este pentru că aveau motivele lor. Ei mai distruseseră chiar în Islam – ca şi în Persia

- numeroase cărţi secrete de magie, alchimie şi astrologie.

Cuvântul de ordine al cuceritorilor era „Nu e nevoie de alte cărţi în afara Cărţii” – Coranul. Astfel, distrugerea din 646 d.Hr., urmărea mai puţin cărţile blestemate decât cărţile, în sensul general. Istoricul musulman Abd al-Latif (1160 – 1231) scrie: „Biblioteca din Alexandria a fost înghiţită de focul aprins de Amr ibn-el-As, la ordinul lui Omar învingătorul”. Acest Omar se opusese de altfel să se scrie ceva despre cărţile musulmane, tot conform principiului „Cartea lui Dumnezeu ne este de ajuns”. Se convertise la islamism de curând, era un fanatic înverşunat, ura cărţile şi le distrusese în mai multe rânduri pentru că nu vorbeau despre Profet.

Aşadar, este de înţeles că a terminat opera lui Iulius Cezar, continuată de Diocleţian şi alţii.

Dacă din aceste incendieri ale cărţilor, au scăpat unele documente, ele au fost ascunse cu grijă începând din anul 646 d.Hr., şi nu au mai apărut niciodată. Iar, dacă unele grupuri secrete sunt în prezent în posesia manuscriselor provenind din Alexandria, le-au ascuns cât se poate de bine.

Să ne întoarcem la analiza evenimentelor din perspectiva teoriei pe care o susţinem: existenţa acestui grup pe care l-am numit „Oamenii în negru" şi care constituie o sinarhie ce urmăreşte eradicarea unui anumit tip de cunoaştere.

Pare evident că acest grup s-a demascat în 391 pentru că, în timpul lui Diocleţian, au fost căutate în mod sistematic şi distruse lucrările de alchimie şi de magie.

La fel de evident pare că acest grup nu a avut nicio legătură cu întâmplările din 646, în care a fost implicat doar fanatismul musulman.

În 1692, un consul al Franţei, dl. De Maillet, a fost numit la Cairo. El a semnalat faptul că Alexandria este un oraş aproape pustiu. Puţinii locuitori, care erau în majoritate hoţi, se ascund în văgăuni. Clădirile în ruine sunt abandonate. Este, aşadar, foarte probabil că, dacă din incendiul din 646 au scăpat unele cărţi, nu se mai aHau atunci la Alexandria, ci fuseseră mutate.

Din acest moment, nu putem face decât presupuneri.

Dar să rămânem în domeniul care ne interesează, al cărţilor secrete care vorbesc despre civilizaţiile dispărute, alchimie, magie sau tehnici pe care nu le mai cunoaştem. Vom lăsa, aşadar, deoparte clasicii greci, a căror dispariţie este evident regretabilă, dar nu face obiectul studiului nostru.

Să începem cu Egiptul. Dacă ar fi existat un exemplar al *Cărţii lui Toth* la Alexandria, Cezar trebuie să fi pus stăpânire pe ea ca o posibilă sursă de putere. Dar *Cartea lui Toth* nu era cu siguranţă singurul document egiptean din Alexandria. Toate enigmele care încă există cu privire

la Egipt şi-ar fi putut găsi soluţia dacă atâtea şi atâtea documente egiptene n-ar fi fost distruse.

Iar printre asemenea documente, erau vizate în special – fiind distruse originalele, copiile, apoi rezumatele lor – cele care descriau civilizaţia care a precedat Egiptul pe care-l cunoaştem. Este posibil ca unele urme să fi subzistat, dar esenţialul a dispărut, şi această distrugere a fost atât de completă, încât arheologii ştiinţifici susţin că, în Egipt, poate fi urmărită dezvoltarea civilizaţiei din neolitic până la marile dinastii, existenţa unei civilizaţii anterioare neputând fi dovedită.

Astfel, istoria, ştiinţa şi amplasarea geografică a acestei civilizaţii anterioare ne sunt complet necunoscute. S-a emis ipoteza că era vorba despre o civilizaţie a negrilor. În acest caz, originea Egiptului ar trebui căutată în Africa. Poate că, din Alexandria, au dispărut înregistrări, papirusuri sau cărţi aparţinând acestei civilizaţii apuse.

Au mai fost distruse tratatele de alchimie detaliate, pe baza cărora se putea obţine transformarea elementelor. Au fost nimicite lucrări de magie. Şi dovezi ale întâlnirilor cu extratereştri la care făcea referire Beroz când vorbea de Apkallus. Au fost distruse… dar cum să enumerăm ceva ce nu cunoaştem? Devastarea Bibliotecii din Alexandria este, cu siguranţă, cel mai mare succes al „Oamenilor în negru”.

Supliment la capitolul 2 Şi piramidele?

Cu siguranţă, unii cititori vor crede că manuscrisele care au scăpat din distrugerile succesive ale Bibliotecii din Alexandria, au fost adăpostite în mormintele secrete de sub piramide. Extraordinar este că s-ar putea să nu se înşele. Misterele Egiptului sunt departe de a fi dezlegate în întregime.

Să menţionăm, în acest sens, cele două observaţii ale egiptologului francez Alexandre Variile. Acesta a văzut moartea cu ochii, pe 1 noiembrie 1951, într-un accident bizar pe care am putea fi tentaţi să-l atribuim „Oamenilor în negru”; Egiptologul scria:

„Nu ştim nimic despre filosofia faraonilor pentru că

mentalitatea occidentală se dovedeşte neputincioasă în a o descifra”.

Şi mai departe:

„Egiptologia a început să devină o ştiinţă sterilă de îndată ce a intrat în cadrul oficial universitar, iar egiptologii de profesie sunt înlocuiţi treptat de egiptologii de vocaţie”.

Variile este departe de supraestimarea naivă şi dementă a piramidelor. Şi totuşi el crede că aceste construcţii egiptene au un sens ştiinţific extrem de precis care poate fi descoperit.

Ansamblul secretelor ştiinţifice ar fi fost redactat de Keops şi s-ar găsi într-o carte reprodusă în mai multe exemplare şi în unele piramide. Îndeosebi cele două mari piramide de la Gizeh.

Marea parte a acestei ştiinţe a fost probabil nimicită la Alexandria. Dar poate că nu în întregime. Nu este exclus ca, înainte de sosirea lui Cezar, unele documente importante să fi fost ascunse. Nu este imposibil ca ele să existe şi astăzi.

Fizicianul american Luis Álvarez a încercat să sondeze Marea Piramidă cu ajutorul razelor. Primele rezultate par să demonstreze exact existenţa camerelor secrete care trebuie descoperite. Nu s-a efectuat sondarea celorlalte piramide şi morminte. De aceea, nu trebuie exclusă o descoperire importantă ca aceea a mormântului lui Tutankhamon, dar care să se refere la documente şi nu la alte obiecte.

STROFELE DIN DZYAN

Cu greu am putea spune cine a făcut pentru prima dată aluzie la o carte adusă în Indii de pe planeta Venus. Se pare că a fost astronomul francez Bailly, la sfârşitul secolului al XVIII-lea, dar este posibil să existe menţiuni anterioare acestui moment.

În secolul al XIX-lea, francezul Louis Jacolliot pare să fi fost primul care a denumit această carte *Strofele din Dzyan.* De la mijlocul secolului al XIX-lea, se poate observa că au avut loc o serie de accidente unor oameni care au

pretins că deţin aceste strofe. Dar abia odată cu ascensiunea şi decăderea d-nei Blavatsky, ia amploare povestea *Strofelor din Dzyan.*

Este greu să păstrăm un ton neutru când vorbim despre d-na Blavatsky. Părerile sunt împărţite, iar pasiunile, chiar în epoca modernă, sunt la fel de puternice.

Cea mai bună carte în franceză despre acest subiect a fost scrisă de Jacques Lantier: *Teozofia* (CAL). Voi vorbi despre d-na Blavatsky doar sub aspectele ce mi se par necesare pentru a înţelege povestea fantastică a *Strofelor din Dzyan.*

Elena Petrovna Blavatsky s-a născut, în Rusia, pe 30 iulie 1831, într-o zodie a dezastrelor. Totul a început încă de la botezul ei; patrafirul preotului ia foc, acesta suferă arsuri grave şi mai multor persoane din asistenţă li se face rău din cauza panicii. După un asemenea debut strălucitor, încă de la vârsta de cinci ani, Elena Blavatsky îi terorizează pe cei din jur, hipnotizându-şi tovarăşii de joacă; unul dintre ei se aruncă în râu şi se îneacă.

La cincisprezece ani, începe să-şi dezvolte spontan darul de clarvăzătoare şi, în particular, descoperă criminali pe care poliţia este incapabilă să-i găsească.

Spaima îi cuprinde pe toţi, se are în vedere trimiterea tinerei fete la închisoare până când va da o explicaţie rezonabilă asupra activităţilor şi talentului ei. Din fericire, intervine familia ei, care o mărită, pentru a o calma, dar fuge şi se îmbarcă la Odessa spre Constantinopol. De aici, va ajunge în Egipt.

Revenim la subiectul din primul capitol, *Cartea lui Toth,* şi lucrările care au scăpat din dezastrul Bibliotecii din Alexandria.

În orice caz, la Cairo, d-na Blavatsky trăieşte cu un magician de origine egipteană, în plus, un mare literat musulman. Acesta îi dezvăluie existenţa unei cărţi blestemate foarte periculoase, dar o învaţă s-o consulte cu puterea clarviziunii. Originalul, în opinia magicianului, se află într-o mănăstire din Tibet.

Cartea se numeşte *Strofele din Dzyan.*

În opinia magicianului, cartea ar conţine secrete de pe alte planete, făcând referire la o poveste veche de sute de milioane de ani.

Cum spune H.P. Lovecraft:

„Teozofii anunţă lucruri care ţi-ar îngheţa sângele în vene dacă nu ar fi relatate cu un optimism pe cât de dezarmant, pe atât de bigot”.

S-a urmărit căutarea sursei strofelor. Prietenul meu Jacques van Herp crede că a găsit originea acestora într-un articol obscur din *Asiatic Review* pe care d-na Blavatsky nu a avut probabil niciodată ocazia să-l consulte.

Cel puţin, s-ar putea spune că d-na Blavatsky, care a avut întotdeauna o imaginaţie foarte bogată, s-a ambalat la auzul unor poveşti fantastice ce se năşteau dintr-o tradiţie foarte veche. Dacă am merge mai departe cu supoziţiile, am putea să ne imaginăm absolut orice. Există cazuri de clarviziune cu totul ieşite din comun. Un bun exemplu este Edgar Gayce. Faptul că d-na Blavatsky ar fi citit într-adevăr, prin clarviziune, o lucrare extraordinară nu este imposibil.

Mai târziu, ea va susţine că deţine *Strofele din Dzyan* sub forma unei cărţi. Va pleca de la Cairo, îndreptându-se spre Paris, unde trăieşte din subvenţia tatălui ei. Apoi se duce la Londra, după care în America, unde ia legătura cu mormonii şi studiază voodoo.

După care, se înhăitează cu bandiţii în Vestul Sălbatic – nu exagerez, este un fapt intrat în istorie.

Se întoarce apoi la Londra, unde pretinde că s-a întâlnit cu un anume Kut Humi L-ai Sing. În legătură cu acest personaj, au fost emise patru ipoteze.

1. Nu a existat decât în imaginaţia d-nei Blavatsky.
2. Nu a existat niciodată, dar era o proiectare a forţelor mentale ale adepţilor care trăiau în Asia.
3. Era un hindus, agent al unei societăţi secrete, care o manipula pe d-na Blavatsky pentru a obţine independenţa Indiei. Această teorie pare să fi fost susţinută de Jacques Lantier, de profesie poliţist.
4. Acest personaj a fost un agent al Intelligence Service.

Cea de-a patra teorie se regăseşte în literatura sovietică, unde d-na Blavatsky şi activitatea ei sunt considerate ca un instrument al imperialismului englez.

Constatăm cu stupoare că, la un secol după ce au avut loc evenimentele, după mii de articole şi sute de cărţi, tot nu se ştie nimic despre misteriosul personaj denumit cu iniţialele K.H., decât la începutul poveştii, lotul se reduce la presupuneri şi nu este exclus ca toate cele patru teorii expuse mai sus să fie false.

În orice caz, K.H. a început să-i scrie d-nei Blavatsky. O parte din scrisorile sale au fost publicate. Printre altele, el vorbeşte în scrisori despre pericolul reprezentat de armele ce folosesc energia atomică şi despre necesitatea, prin urmare, de a păstra unele secrete. Şi asta, acum o sută de ani! Un ecou al acestor scrisori îl găsim în romanul science-ficrion al lui Louis Jacolliot, *Cei care se hrănesc cu foc,* unde putem asista la conversia totală a materiei în energie.

Scrisorile conţin multe alte informaţii. Pe măsură ce le > > primeşte, d-na Blavatsky, o femeie incultă, a cărei bibliotecă este alcătuită doar din romane ieftine cumpărate din gări, devine brusc persoana cel mai bine informată din secolul al XIX-lea, în domeniul ştiinţei. Este suficient să citim cărţi precum *Doctrina secretă, Isis se dezvăluie, Simbolismul arhaic al religiilor,* cărţi ce poartă semnătura ei, pentru a observa întinsa cultură mergând de la lingvistică (este prima care a studiat semantica sanscritei arhaice) până la fizica nucleară şi trecând prin toate cunoştinţele epocii sale, ale epocii noastre, plus câteva secole care mai rămân de descoperit.

S-a spus că secretarul ei, George Robert Stow Mead, era un om foarte cultivat. Dar Mead nu a întâlnit-o pe d-na Blavatsky decât în 1889 şi nu a rămas alături de ea decât ultimii trei ani din viaţa ei. În plus, dacă acest fost elev de la Cambridge cunoştea foarte bine toate problemele referitoare la gnosticism, nu avea totuşi o asemenea

cultură universală, atât de avansată faţă de epoca sa, care se manifestă în opera d-nei Blavatsky.

Aceasta a susţinut mereu că informaţiile ei proveneau din *Strofele din Dzyan,* pe care le consultase la început de la distanţă şi din care primise apoi un exemplar, în Indii. Nu se cunoaşte unde a învârtat sanscrita, lucru care este de asemenea un mister.

> *1*

În 1852, d-na Blavatsky apare din nou în Indii, revine apoi la New York şi locuieşte din nou doi ani în Vestul Sălbatic. În 1855, din nou la Calcutta, apoi încearcă să ajungă în Tibet, de unde este respinsă însă cu înverşunare. Începe să primească avertizări; dacă nu restituie *Strofele din Dzyan,* i se va întâmpla ceva rău. Într-adevăr, în 1860, se îmbolnăveşte. Timp de trei ani, va fugi prin toată Europa, ca şi cum ar fi fost urmărită.

În 1870, se întoarce în Orient, la bordul unei nave care ajunge în Canalul Suez care tocmai fusese construit. Nava explodează. S-a spus că transporta praf de puşcă, dar acest lucru nu a fost dovedit. Majoritatea călătorilor au fost aruncaţi în aer, astfel că nu se găseşte nici urmă din cadavrele lor. Descrierea exploziei aminteşte mai curând de cea a unei bombe atomice tactice. Dna Blavatsky scapă însă prin nu se ştie ce miracol.

Încearcă apoi să organizeze o conferinţă de presă la Londra. Un nebun (?) trage spre ea două focuri. După care declară că a fost dirijat de la distanţă, deschizând astfel calea lui Harvey Oswald, Shirhan Shirhan şi Charles Manson.

D-na Blavatsky scapă din nou, dar este înnebunită de groază. Organizează o conferinţă de presă pentru a prezenta *Strofele din Dzyan,* crezând că va înlătura astfel ameninţarea. Dar manuscrisul dispare dintr-un seif foarte modern pe atunci care se afla într-un hotel important.

D-na Blavatsky este absolut convinsă că are de-a face cu o societate secretă extrem de puternică. Episodul principal al acestei lupte avea să aibă loc peste câţiva ani, odată ce d-na Blavatsky l-a întâlnit în America pe Henry

Steel Olcott, un afacerist american, care se recomanda colonel ca mulţi alţi americani din vremea sa, în special Buffalo Bill.

Olcott s-a îndrăgostit de străină. D-na Blavatsky i se părea fascinantă. A înfiinţat la început, împreună cu ea, „un club al miracolelor”. Apoi, o societate pe care a vrut s-o numească societate egiptologică. Apoi, ca urmare a unei serii de avertizări scrise, i-a schimbat denumirea în „societate teozofică”. Suntem pe 8 septembrie 1875. Imediat, se manifestă semne şi miracole. Societatea vrea să incinereze rămăşiţele baronului de Palm, un aventurier, membru al acesteia. Incinerarea este cu totul nouă, cel puţin în America. Este nevoie de o autorizaţie specială pentru ca societatea teozofică să poată construi un crematoriu. Când trupul neînsufleţit al baronului de Palm este adus aici, mâna sa dreaptă se ridică spre cer în semn de protest. În acelaşi timp, în acelaşi moment, la Brooklyn izbucneşte un incendiu întins; un teatru important este mistuit de flăcări şi două sute de locuitori ai oraşului îşi pierd viaţa. Oraşul întreg este cuprins de panică.

După un timp, este luată decizia ca dl. colonel Olcott şi d-na Blavatsky să plece în Asia pentru a intra în legătură cu Marii Maeştri ai Lojei Albe. Misiunea este luată în serios de guvernul Statelor Unite şi, în momentul plecării celor doi, în 1878, preşedintele Rutherford Hayes îi desemnează pe d-na Blavatsky şi pe colonelul Olcott ca fiind trimişii săi speciali, dându-le ordine de misiune cu semnătura sa şi paşapoarte diplomatice. Aceste documente îi vor feri mai târziu de încarcerarea în Indii de către englezi, ca spioni ruşi (din toată această poveste, exact spionajul mai lipsea).

Pe 16 februarie 1879, expediţia ajunge în Indii. Ea este întâmpinată de Pandit Shiamji Krishnavarma şi alţi iniţiaţi. Un aspect mai puţin agreabil al primirii care li se face este că le sunt furate toate documentele şi banii încă de la sosire. Poliţia engleză dă de urma banilor, dar nu şi a documentelor.

Este începutul războiului fără milă care va avea un

sfârşit catastrofal. Arestările şi percheziţiile poliţiei se succed. Colonelul Olcott protestează, arată scrisoarea preşedintelui Statelor Unite şi scrie: „Guvernul Indiilor a primit rapoarte false în privinţa noastră, bazate pe ignoranţă sau răutate, astfel că ne vedem puşi sub o supraveghere atât de stângace încât a atras atenţia întregii ţări şi i-a făcut pe localnici să creadă e, a dacă s-ar împrieteni cu noi, ar atrage reaua voinţă a funcţionarilor superiori şi ar putea avea de suferit. Intenţiile bune, lăudabile ale societăţii au fost astfel limitate şi am devenit victime ale degradărilor civice nemeritate, ca urmare a deciziei guvernului, care s-a lăsat înşelat de zvonuri false”.

Drept pentru care persecuţia din partea poliţiei s-a diminuat, dar ameninţările s-au înmulţit: dacă d-na Blavatsky se încăpăţânează să vorbească de cartea din Dzyan, atunci să se aştepte la ce este mai rău. Şi s-a încăpăţânat s-o facă.

D-na Blavatsky deţine acum *Strofele din Dzyan,* care nu sunt scrise în sanscrită, ci într-o limbă numită senzar, de care n-a auzit nimeni niciodată, nici până atunci, nici după aceea. D-na Blavatsky a tradus textul în engleză, traducere ce va fi publicată în 1915 la *Hermetic Publishing Company* din San Diego, Statele Unite, cu o prefaţă a dr. A.S. Raleigh. În 1947, am reuşit să consult acest document la biblioteca din clădirea Congresului, la Washington. Este foarte curios şi merită să fie studiat.

Replica Necunoscuţilor este teribilă şi admirabil organizată. D-na Blavatsky este lovită în ce are mai drag – pretenţiile sale despre ocultism. Societatea engleză de cercetări fizice publică un raport surprinzător întocmit de dr. Hodgson; d-na Blavatsky nu este decât un prestidigitator obişnuit; toate poveştile ei sunt nişte escrocherii. Nu-şi va reveni niciodată de pe urma acestui raport. Va trăi până în 1891, dărâmată psihic, într-o stare de depresie lamentabilă.

Va declara public că regretă că a vorbit de *Strofele din Dzyan*, dar este prea târziu. Cercetători indieni, precum E.S. Dutt, vor critica şi demonta raportul Hodgson,

dar d-na Blavatsky nu mai poate fi salvată.

După moartea ei, se va dovedi că fusese organizată o adevărată conspiraţie de către guvernul englez, serviciile de poliţie ale viceregelui Indiilor, de misionarii protestanţi din Indii şi de alte personaje care nu au putut fi identificate şi care erau, probabil, cele mai importante din complot. Operaţiunea plănuită împotriva d-nei Blavatsky este o capodoperă în domeniul războiului psihologic.

Această conspiraţie dovedeşte, pe de altă parte, că există unele organizaţii împotriva cărora protecţia preşedintelui Statelor Unite nu foloseşte la absolut nimic. Rezultatul era incontestabil. Pe plan politic, d-na Blavatsky avea să obţină o victorie totală: Mohandas Karamchand Ghandi a recunoscut că datorită ei îşi găsise calea de urmat, şi anume conştiinţa naţională, şi că, tot graţie ei, el reuşise să elibereze în sfârşit India. Un discipol al d-nei Blavatsky îi furnizase drogul soma care l-a ajutat să reziste în momentele de cumpănă. Şi probabil, tot din cauza acestor legături, a fost asasinat Ghandi pe 30 ianuarie 1948 de către un fanatic condus parcă de la distanţă şi, din nou, bizar precursor al unei serii de asasinate.

Dar ideile d-nei Blavatsky vor triumfa. Este sigur că societatea teozofică a jucat un rol important, chiar decisiv, în eliberarea Indiei. Tot la fel de sigur este că Intelligence Service şi alte instrument ale imperialismului englez au luat parte la conspiraţia împotriva d-nei Blavatsky şi a cărţii din Dzvan.

Se pare totuşi că o organizaţie mai puternică decât Intelligence Service, şi nu una politică, a încercat s-o împiedice pe d-na Blavatsky să vorbească.

S-ar putea obiecta că respectiva organizaţie nu a împiedicat publicarea textului în 1915, dar se poate dovedi că ceea ce a fost publicat are cea mai mică legătură cu textul original? La urma-urmei, nu am auzit nimic despre Societatea ermetică din San Diego…

Fapt este că d-na Blavatsky a tăcut după dezastru… O vom regăsi, pentru ultima dată, pe strada Notre-Dame-des-Champs, la Paris. Aici şi-a trăit ultimele zile înainte de

a pleca la Londra unde a murit.

Să o privim din perspectiva unuia dintre inamicii ei, rusul V.S. Soloviov, care a descris întâlnirile cu ea în *Mesagerul Rusiei*, o revistă din acea vreme. Se pare că a fost frapat mai ales de reproşurile tăcute pe care părea să i le adreseze mereu. Deşi dărâmată, d-na Blavatsky era încă subiectul unor fenomene bizare. Iată ce i s-a întâmplat scepticului Soloviov, la hotelul Victoria din Elberfeld (Germania) când i-a însoţit pe d-na Blavatsky şi câţiva dintre discipolii ei într-o călătorie:

„M-am trezit brusc. Din cauza unui suflu cald. Lângă mine, pe întuneric, se afla o formă omenească de talie înaltă, îmbrăcată în alb. Am auzit un glas, n-aş putea spune în ce limbă, care-mi poruncea să aprind lumânarea. Odată aprinsă, am văzut că era ora două dimineaţa şi că alături de mine era un bărbat viu. Bărbatul semăna perfect cu portretul lui mahatma Morya pe care-l văzusem înainte. Mi-a vorbit într-o limbă pe care n-o cunoşteam, dar pe care o înţelegeam. Mi-a spus că aveam mari puteri personale şi că era de datoria mea să le folosesc. Apoi a dispărut. Dar a reapărut imediat, a zâmbit şi a spus în aceeaşi limbă necunoscută, dar totuşi inteligibilă: «Stai liniştit, nu sunt o vedenie, şi nu eşti pe cale să-ţi pierzi minţile.» Apoi a dispărut din nou. Era ora trei. În tot acest timp, uşa fusese încuiată”.

Dacă acesta este genul de fenomene care li se întâmplă scepticilor, nu este de mirare că d-na Blavatsky a avut parte de experienţe şi mai neobişnuite. În orice caz, se pare că ea a scris cu ajutorul darului clarviziunii. Un critic englez, William Emmett Coleman, povesteşte că, în *Isis se dezvăluie*, d-na Blavatsky citează din aproximativ o mie patru sute de cărţi pe care nu le avea. Citatele sunt corecte.

Am fost acuzat că am folosit acelaşi procedeu ocult pentru a scrie *Dimineaţa magicienilor*, dar nu am dat niciun citat din memorie în această carte, ca de altfel nici în cărţile mele ulterioare sau în cea de faţă. Nu citez din memorie pentru că nu am putut regăsi fotocopiile pe care

le-am făcut în 1947 după *Strofele din Dzyan* publicate în ediţia din 1915.

Oricum, d-na Blavatsky nu va mai ameninţa pe nimeni că va publica *Strofele din Dzyan.* Cititorii ar putea să mă întrebe de unde mi-a venit ideea că opere ce aparţin unor civilizaţii foarte vechi, opere poate chiar de origine interplanetară, se află în India. Această idee nu este însă nouă; ea a fost dusă în Occident de un personaj la fel de ieşit din comun ca d-na Blavatsky – Apollonius din Tyane. Acesta a fost studiat mai ales de George Robert Stow Mead (1863 – 1933) care, din întâmplare, a fost cel din urmă secretar al d-nei Blavatsky în timpul ultimilor ei trei ani de viaţă.

S-ar părea că Apollonius din Tyane a existat cu adevărat. O biografie a lui a fost scrisă de către Flavius Philostratus (175
- 245 d.Hr.). Apollonius din Tyane i-a surprins atât de mult pe contemporanii săi şi posterioritatea, încât şi astăzi cercetători de toată încrederea afirmă că Iisus Hristos nu a existat, iar învăţăturile sale sunt în realitate cele ale lui Apollonius din Tyane. Această teorie nu a fost adoptată doar de raţionaliştii oarecum excentrici. Lui Apollonius i-au fost atribuite puteri supranaturale pe care el le-a negat cu înverşunare.

Cu toate acestea, se pare că a prevăzut asasinarea împăratului Domiţian, pe 18 septembrie 96 d.Hr. Cu siguranţă a călătorit în Indii. A murit la o vârstă foarte avansată, peste o sută de ani, probabil în Creta.

Să lăsăm deoparte legendele care-l înconjoară, şi îndeosebi pe cea conform căreia Apollonius din Tyane trăieşte şi astăzi. Să lăsăm deoparte şi legătura dintre învăţăturile sale şi creştinism. Să menţionăm în trecere că Voltaire îl plasa deasupra lui Hristos, dar asta, fără îndoială, pentru a-i tachina pe creştini.

Este sigur că Apollonius din Tyane afirma că, pe vremea lui, deci în secolul I d.Hr., în Indii, existau cărţi extraordinare foarte vechi ce cuprindeau înţelepciunea unor epoci dispărute, dintr-un trecut foarte îndepărtat.

Apollonius din Tyane pare să fi preluat unele dintre aceste cărţi, lui datorându-i faptul că în literatura ermetică găsim fragmente întregi din *Upanişade* şi din *Bhagavad Gītā.*

El a lansat, înaintea lui Bailly şi Jacolliot, această idee care a circulat fără întrerupere. Discipolul său Damis luase notiţe din aceste cărţi, dar, ca din întâmplare, însemnările lui Damis au dispărut. Autorul prefeţei operei lui Mead, Leslie Shepard, scrie în iulie 1965, deci de curând, că nu este exclus ca aceste note să reapară într-o bună zi. Ar fi foarte interesant şi, la urma-urmei, istoria manuscriselor de la Marea Moartă dovedeşte că sunt posibile reapariţiile cele mai curioase.

Damis vorbeşte în ceea ce a mai rămas din notiţele sale despre reuniunile secrete dintre Apollonius şi înţelepţii hinduşi, de la care era exclus.

El descrie şi fenomene de levitaţie şi de producere directă a flăcărilor ca un efect al voinţei, fără ajutorul vreunui instrument. Se pare că a asistat la asemenea fenomene, produse de savanţi indieni. Aceştia par să-l fi considerat pe Apollonius egalul lor şi i-au dezvăluit numeroase informaţii, mai multe decât oricărui alt occidental.

Se pare că Apollonius a deţinut *Strofele din Dzyan.* Să fi adus un exemplar în Occident? Cine poate şti?

SECRETUL ABATELUI TRITHEME

Abatele Tritheme are, faţă de alte personaje din această carte, avantajul că a existat în realitate. S-a născut în 1462 şi a murit în 1516. A avut numeroşi biografi, printre care Paul Chacornac: *Măreţia şi nenorocirile abatelui Tritheme* (Tdi tura Tradit ion nelles, Paris, 1963). Trebuie să precizez de pe acum că nu sunt întru totul de acord cu acest eminent istoric. Asta nu înseamnă că pun la îndoială valoarea sa de istoric, ci că deţin unele informaţii pe care dl. Chacornac le-ar putea considera secundare, dar care mie mi se par de o importanţă capitală, în calitatea mea de specialist atât în criptografie, cât şi în studierea tehnicilor dispărute.

Pe de altă parte, sursele mele nu sunt exact cele ale

domnului Chacornac.

Acestea fiind spuse, să începem cu începutul. Abatele Jean de Heidenberg, care se va numi abatele Tritheme, s-a născut pe 2 februarie 1462 la Tritthenheim. A intrat la faimoasa universitate din Heidelberg în! 480 unde şi-a făcut studiile. A obţinut un certificat de pauperitate care l-a scutit de plata studiilor. A întemeiat, împreună cu Jean de Dalberg şi Rudolph Huesmann o societate secretă pentru studiul astrologiei, magiei numerelor, limbilor şi matematicii. Participanţii îşi aleg anumite pseudonime. Jean de Dalberg devine Jean Camerarius, Rudolph Huesmann devine Rudolf Agricola, iar Jean de Heidenberg devine Jean Tritheme.

În general, pseudonimele nu sunt alese la întâmplare, dar baza pe care este făcută alegerea nu este cunoscută, fiind evident doar faptul că, în pseudonime, figurează cifra trei. Societatea este numită semnificativ *Socialitas Celtică,* Confreria Celtică. Primilor participanţi li se adaugă evreul Paul Ricci care îi învaţă kabbala. Pe 2 februarie 1482, ziua în care-şi aniversa vârsta de douăzeci de ani, Jean Tritheme se călugăreşte la mănăstirea de benedictini Saint-Martin-de-Spanheim. Va deveni mai târziu abate de Spanheim, apoi de Würzburg. Pietatea sa creştină nu pare să ridice semne de întrebare.

Tocmai această credinţă îl va apăra de unele ispite atunci când se va arăta atras de alchimie şi magie. Acest interes pare să fi fost cel al unui om de ştiinţă dezinteresat care nu caută nici bogăţii, nici putere pentru sine. Atitudinea abatelui Tritheme pare să fi fost identică cu aceea, în zilele noastre, a canonicului Lemaître de Louvain, care a emis teoria universului în expansiune şi care şi-a atras admiraţia lui Einstein. Ceea ce nu l-a împiedicat să caute, în fenomenul presupus al universului în expansiune, dovada existentei lui Dumnezeu.

Tritheme a întemeiat, la mănăstirea Saint-Martin, biblioteca cea mai bogată din Germania, alcătuită în principal din manuscrise. Nu-i plăceau cărţile imprimate,

recent inventate, pe care le găsea vulgare. Această bibliotecă, alcătuită pe cheltuiala proprie, l-a costat peste o mie cinci sute de ducaţi de aur.

Şi-a continuat cercetările, în paralel cu munca de erudit şi de istoric. Cercetări absolut ciudate. Cercetări despre care a comis greşeala să trimită scrisori imprudente unor persoane vorbăreţe sau invidioase care s-au răzbunat şi i-au făcut rău. Cercetările sale se referau la un procedeu ce permitea hipnotizarea oamenilor de la distanţă, prin telepatic, cu ajutorul manipulării unor cuvinte. Lingvistica, matematica, kabbala şi parapsihologia se întrepătrundeau într-un mod curios în cercetările sale.

Cartea în opt volume care cuprindea rezultatele cercetărilor sale, şi secretele unei puteri incredibile se numea *Stegariografia.*

Manuscrisul compler al acestei cărţi a fost distrus prin ardere, din ordinul electorului Philip, contele palatin Philip al II-lea care-l găsise în biblioteca tatălui său şi fusese îngrozit de conţinutul

Niciun exemplar complet al acestei cărţi nu a scăpat. Trebuie subliniat faptul că manuscrisul original, care conţinea cheia celor trei mari puteri, a fost distrus. Nu a existat nicio copie. Dr. Armitage care, în nuvela lui Lovecraft, *Ororile de la Duniaich,* recurge la manuscrise pentru a descifra coduri antice, a fost inventat de Lovecraft care nu credea că eroul său a existat cu adevărat, şi care, cu siguranţă, nu a citit cartea *Steganografia* în întregime, ca de altfel nici alţii.

Cu toate acestea, există un manuscris fragmentar care acoperă trei optimi din întreg, de care vom mai vorbi.

Ce cuprindea *Steganografia?* Să menţionăm mai întâi câteva mărturii ale lui Tritheme însuşi:

„Într-o zi din anul 1499, după ce am visat atâta timp să descopăr secrete necunoscute încă, convins de acum că ceea ce căutam nu era posibil, mă duceam la culcare, simţindu-mă ruşinat că împinsesem nebunia până la limita imposibilului. În timpul nopţii (în vis), cineva a venit la mine şi mi-a spus pe nume: Tritheme, mi-a zis el, să nu

crezi că ai avut zadarnic toate acele gânduri. Deşi ceea ce cauţi nu-ţi stă nici ţie, nici altui om, în putere, va deveni posibil.

Învaţă-mă, am întrebat eu, ce trebuie să fac ca să reuşesc? Atunci mi-a dezvăluit tot misterul şi mi-a demonstrat că nimic nu era mai uşor”.

Tritheme şi-a reluat munca şi iată propria relatare cu privire la ce a descoperit:

„Vă asigur că această operă prin care vă dezvălui anumite secrete şi mistere prea puţin cunoscute vă va lăsa impresia tuturor, chiar şi celor mai ignoranţi, că ar cuprinde fapte umane, admirabile şi incredibile, având în vedere că nimeni nu a scris sau vorbit despre ele înaintea mea.

Prima carte conţine şi înfăţişează peste o sută de modalităţi de a scrie în secret şi fa. ră suspiciuni tot ce veţi voi, şi asta în orice limbă cunoscută, fără ca cineva să poată bănui ce cuprinde, şi asta fără metateză sau transpunerea literelor, şi fără teama sau îndoiala că secretul va putea fi cunoscut vreodată de altcineva decât cel pe care îl voi fi învăţat în mod misterios această ştiinţă, sau acela căruia îi va fi transmis, de asemenea, cabalistic. Pentru că toate parolele şi cuvintele folosite sunt simple şi familiare, şi nu trezesc suspiciuni, nimeni, oricât de experimentat ar fi, nu va putea descoperi secretul meu, lucru ce li se va părea tuturor admirabil, iar ignoranţilor, ceva imposibil.

În cartea a doua, voi vorbi despre aspecte şi mai minunate care se aseamănă cu unele mijloace, datorită cărora îmi pot impune, cu siguranţă, voinţa faţă de oricine va descifra sensul ştiinţei mele, oricât de departe s-ar afla, chiar la o sută de leghe de mine, şi asta fără să pot fi bănuit că am recurs la semne, figuri sau caractere oarecare, iar, dacă mă folosesc de un mesager şi acesta este prins pe drum, nicio rugăminte, ameninţare sau promisiune, sau chiar violenţă, nu-l vor putea constrânge să dezvăluie secretul meu pentru că nu va şti nimic despre acesta; de aceea, nimeni, oricât de priceput ar fi, nu va

putea descoperi secretul.

Şi, îmi stă în putere să fac toate acestea fără greutate, atunci când voi vrea eu, fără ajutorul nimănui sau al unui mesager, chiar cu un prizonier închis într-un loc oricât de adânc, păzit de un gardian oricât de atent”.

Iată pretenţiile sale formidabile.

Majoritatea biografilor abatelui Tritheme afirmă rezervaţi că acesta nu găsise nimic şi-şi făcea doar iluzii. Nu este şi părerea noastră. Eu cred că Tritheme făcuse într-adevăr o descoperire formidabilă, că a greşit vorbind de ea şi că distrugerea cărţii sale este o acţiune firească din seria acţiunilor „Oamenilor în negru” cărora le-am dedicat prezenta carte.

Tritheme a greşit şi prin faptul că a fost prea raţionalist pentru epoca sa şi, îndeosebi, că a atacat astrologia. Iată ce ne spune: „Înapoi, voi, temerari, oameni de nimic şi astrologi mincinoşi, care păcăliţi minţile pătrunzătoare şi care zvoniţi doar frivolităţi. Pentru că dispunerea stelelor nu are niciun efect asupra sufletului nemuritor, nicio influenţă asupra ştiinţei naturii; nu are nicio legătură cu înţelepciunea divină pentru că trupul nu poate avea putere decât asupra trupului. Spiritul este liber şi nu se supune stelelor, el nu este influenţat de ele şi nu le urmează mişcările, însă comunică doar cu principiul divin prin care a fost creat şi prin care a devenit fecund”.

În această observaţie, ca şi în multe alte scrisori şi scrieri ale lui Tritheme, este evidentă o mentalitate absolut raţionalistă. Ceea ce el numeşte magia naturală, noi numim tehnică.

Îi sunt atribuite cărţi despre piatra filosofală. Dar nu s-a dovedit acest lucru. Cărţile lui Tritheme au fost îndelung dezbătute de către alchimistul englez George Ripley care a scris îndeosebi: „Îi implor pe cei care ştiu să nu-şi publice cunoştinţele”. După moartea lui, abatelui Tritheme i-a fost atribuită o faimă de practician de magie neagră. Unul dintre iezuiţii cei mai înverşunaţi ai Inchiziţiei, Del Rio, se va întreba de ce *Steganografia,* care nu circula totuşi decât sub forma unor note incomplete, nu

fusese inclusă în rândul cărţilor interzise şi cenzurate. Pe scurt, cărţi care fac obiectul eseului meu.

7 >

Abia în 1610, la Frankfurt, o primă ediţie a ceea ce mai rămăsese din *Steganografia* este publicată de către Mathias Becker. Ea poartă menţiunea „cu binecuvântarea şi permisiunea Superiorilor", dar nu este indicată nicio editură. Ceea ce ne determină să ne întrebăm despre ce Superiori era vorba.

Cartea conţine o prefaţă care va dispărea şi în care găsim

0 frază curioasă: „Dar poate că se va găsi cineva să protesteze: întrucât vrei ca această ştiinţă să rămână ascunsă, de ce ai dezvăluit sensul scrisorilor respective?

Am să-ţi răspund că am urmărit ca anumite grupe de persoane din care fac şi eu parte să beneficieze de extraordinarele principii, pentru ca acestea să evite numeroase pericole şi pentru a le feri de unele accidente întâmplătoare".

Este un punct de vedere perfect rezonabil. Dar cartea, chiar trunchiată, pare să fie încă periculoasă. Astfel, această ediţie, oricât de incompletă, a fost inclusă în Index[9] de către Congregaţia Sfântului Scaun, pe 7 septembrie 1609. Interzicerea ei avea să dureze până în 1930.

În 1616, este publicat un punct de vedere al abatelui Cigisemon de la mănăstirea benedictină din Ceon, din Bavaria, în care acesta îi ia apărarea abatelui Tritheme. În 1621, apare o nouă ediţie limitată. Şi ea poartă menţiunea „cu permisiunea şi acordul Superiorilor". De această dată, nu poate fi vorba cu siguranţă de superiori ecleziaşti pentru că opera este inclusă în Index din 1609. Cine sunt atunci misterioşii Superiori?

În biblioteci există câteva dintre aceste ediţii. Ce putem găsi aici este mai ales o teorie generală a cifrurilor de transpunere aşa cum sunt folosite în zilele noastre în

---

9 Catalog oficial al cărţilor interzise catolicilor. întocmit în secolul al XVI-lea. dar care nu mai este obligatoriu din decembrie 1965 (n.trad.).

diplomaţie şi în spionaj.

Unele exemple de texte de transpunere ar conţine, conform unor erudiţi, cel puţin o parte a informaţiilor conţinute în ediţia completă distrusă. Niciuna din aceste informaţii nu este convingătoare. Mult mai târziu, părintele Le Brun semnalează că utilizarea secretelor cuprinse în *Steganografia* presupune utilizarea unui aparat, după cât se pare nu foarte diferit de radioul din zilele noastre. „Am auzit spunându-se de mai multe ori că unii oameni au aflat secrete la o depărtare de peste cincizeci de leghe, cu ajutorul unor ace magnetice. Doi prieteni luau fiecare o busolă, în jurul căreia erau gravate literele alfabetului, şi se spune că unul din cei doi apropia acul de unele litere, iar celălalt ac, deşi aflat la o distanţă de câteva leghe, se întorcea pe dată spre aceeaşi literă”.

Fapt cu adevărat interesant. Un aparat de acest gen ar fi uşor realizabil în zilele noastre cu ajutorul tranzistoarelor şi feritelor. Dar, dacă oamenii au avut această posibilitate la începutul secolului al XVII-lea, aveau avantajul că deţineau un mijloc de transmisiuni nedetectabil şi absolut natural, care nu presupunea niciun pact cu diavolul şi nu punea în pericol sufletele celor care-l utilizau.

Dacă o societate şi-a însuşit aceste secrete, este probabil că a vrut să le şi păstreze. Şi se pare că a şi reuşit.

O altă operă a lui Tritheme, *Poligrafia,* abordează în mod exclusiv scrierile secrete, în cea mai modernă abordare. Cartea a apărut în 1518, iar o traducere a ei în franceză a fost efectuată în 1561. Cartea a fost mult plagiată. În această carte, nu este vorba decât de criptografie pură, fără niciun secret ocult.

Pentru a încheia, să menţionăm că, în 1515, Tritheme a publicat o teorie ciclică a istoriei omenirii care vorbeşte atât de tradiţiile hinduse, cât şi de teoriile moderne. Cartea se intitulează *Despre şapte cauze secunde, adică Inteligenţă, sau Spiritele lumii de după Dumnezeu, sau cronologia mistică, cuprinzând minunate secrete demne de*

interes. Aceasta se bazează pe lucrările cabalistului şi magicianului Pietro d'Apone. Munca acestuia neliniştise Biserica în aşa măsură, încât, la moartea sa, în 1313, la Padova, Inchiziţia i-a căutat trupul pentru a-l arde, dar nu l-a găsit. Prietenii lui Pietro d'Apone îi ascunseseră corpul în biserica din Santa Giustina. Supărată, Inchiziţia a ars în schimb o efigie a acestuia.

Lucrarea lui Tritheme prezintă un deosebit interes pentru cititorii de romane moderne de ficţiune. Aici a găsit C.S. Lewis ideea *eldila,* îngerii care pun în mişcare sistemul solar. Astfel, teoria ciclurilor este admisă de personaje extrem de serioase, şi, o dată în plus, Tritheme ne furnizează idei foarte moderne. Bineînţeles, nu poate fi făcut răspunzător pentru delirul pe care l-a stârnit cartea lui, şi mai ales pentru explicaţia pe care a dat-o, pe la 1890, o societate secretă, Hermetic Brotherhood of Luxor. Se poate totuşi aminti în acest sens, opinia lui Tritheme despre astrologie, pe care am menţionat-o mai sus.

Pentru amatorii de anecdote, trebuie semnalat faptul că Tritheme a prezis în cartea lui, menţionând data exactă, 1918, declaraţia lui Balfour privind crearea unui stat evreu în Israel, şi că această prezicere a fost făcută cu patru sute de ani înainte.

Să trecem la cărţile de negăsit ale lui Tritheme, despre care nu putem fi siguri că ar fi fost scrise vreodată şi să revenim la ipoteza noastră asupra *Steganografiei.*

În opinia noastră, Tritheme ar fi găsit un mijloc, manipulând simboluri pe baza limbajului, să obţină efecte care puteau fi observate de alţi oameni aflaţi la mare distanţă, prin care putea să-i controleze pe aceştia. Pare extraordinar, dar este posibil. Tritheme vedea lumea cu alţi ochi, şi putea foarte bine să fi inventat ceva cu totul ieşit din comun.

Pretenţiile lui Tritheme nu au fost niciodată foarte rezonabile:

„Nu am făcut nimic ieşit din comun, şi totuşi se zvoneşte că sunt un «magician». Am citit majoritatea

cărţilor magicienilor, nu pentru a-i imita, ci pentru a le putea respinge într-o bună zi superstiţiile răutăcioase”.

De aceea, aş înclina să cred în puterile absolut fireşti ale *Steganografiei*, asupra cărora Tritheme insistă. O asemenea putere este periculoasă. Tritheme devine prudent. El îi recomandă de asemenea prudenţă lui Henri Cornelius, zis Agrippa, care pare să nu fi fost niciodată discipolul său, dar pe care l-a felicitat cu căldură pentru „filosofia sa matură”. El îl sfătuieşte cu înţelepciune: „Dă-i Cezarului ce-i al Cezarului”.

În ce-l priveşte pe Paracelsus, acesta avea doar doisprezece ani când Tritheme a murit şi, prin urmare, nu l-a întâlnit niciodată. Paracelsus nu i-ar fi inspirat deloc încredere. Cel mult, este posibil ca Paracelsus să-i fi citit cărţile. De altfel, în cine ar fi putut avea încredere Tritheme dacă a descoperit într-adevăr, aşa cum credem, un mijloc de control telepatic la distanţă? Care papă, care împărat era atât de înţelept pentru a dispune de asemenea putere? Este de înţeles, aşadar, de ce Tritheme a păstrat secretul. Este de înţeles şi de ce manuscrisul său a fost distrus, iar ediţiile fragmentate nu au putut fi publicate decât cu „acordul Superiorilor”.

Să mai menţionăm una dintre scrisorile lui şi să ne imaginăm pentru o clipă că spunea adevărul. „Pentru că această ştiinţă este un haos cu o adâncime nemărginită pe care nimeni nu-l poate înţelege în întregime, pentru că, în ciuda cunoştinţelor şi experienţei acestei arte, tot ce putem înţelege va fi mereu inferior părţii care ne rămâne necunoscută. Această artă profundă şi secretă are particularitatea că discipolul va deveni mai repede savant decât învăţătorul său, dacă acest discipol are înclinaţia naturală să facă progrese şi dacă depune zel în materiile cuprinse în kabbala. În cazul în care un cititor al lucrării mele nu este şocat de numele, ordinea şi natura unor operaţiuni ce se adresează minţii şi-şi imaginează că sunt un magician, medium sau că am încheiat un pact cu demonii şi că am adoptat cutare sau cutare superstiţie, am considerat că e bine să protestez solemn în această prefaţă

şi să-mi apăr astfel faima şi numele de o asemenea

W»

pata.

Haosul în care se află această ştiinţă nu este ceea ce va fi denumit mai târziu inconştientul colectiv? Poate că este mai bine că secretul lui Tritheme a dispărut, dar nu mă îndoiesc de faptul că Tritheme a găsit într-adevăr un secret important şi înspăimântător.

CE A VĂZUT JOHN DEE ÎN OGLINDA NEAGRĂ

La fel ca abatele Tritheme, John Dee a existat cu adevărat. S-a născut în 1527, a murit în 1608. Viaţa lui a fost atât de neobişnuită, încât scriitorii au descris-o mai bine în opere fantastice decât majoritatea biografilor săi. Aceşti scriitori sunt Jean Ray şi Gustav Mevrinck. Matematician distins, specialist în operele clasicilor, John Dee a inventat ideea unui meridian de bază – meridianul Greenwich. El a adus în Anglia două din globurile pământeşti ale lui Mercator, pe care le-a găsit la Louvain, precum şi instrumente de navigaţie. Astfel, el s-a aflat la originea expansiunii maritime a Angliei.

S-a afirmat-dar nu sunt de această părere – că John Dee a fost primul spion în domeniul industrial, deoarece a adus în Anglia, pentru regina Elizabeta, secrete de navigaţie şi de fabricaţie. A fost indiscutabil un om de ştiinţă de prima clasă, şi un specialist în operele clasicilor, şi reprezintă trecerea între două culturi între care, în secolul al XVI-lea, nu exista distincţia de acum.

Personalitatea lui a fost mai complexă, după cum vom vedea. În timpul strălucitelor sale studii de la Cambridge, din nefericire pentru el, a început să construiască roboţi, printre care un scarabeu mecanic pe care l-a pus în funcţiune în timpul unui spectacol teatral şi care a semănat panica printre cei prezenţi. Alungat de la Cambridge pentru vrăjitorie, s-a dus la Louvain, în 1547. Aici, va lua legătura cu Mercator. A devenit astrolog, câştigându-şi traiul întocmind horoscoape, după care a fost arestat pentru conspiraţie magică împotriva vieţii reginei Maria

Tudor. Mai târziu, Elizabeta l-a eliberat din închisoare şi i-a dat misiuni misterioase pe continent.

S-a scris adeseori că pasiunea sa aparentă pentru magie şi vrăjitorie nu era decât o „acoperire" pentru adevărata lui profesie, spionajul. Dar eu nu sunt chiar atât de convins.

În 1563, într-o librărie din Anvers, a găsit un manuscris probabil incomplet, cel al *Steganografiei* lui Tritheme. L-a reîntregit şi se pare că a elaborat o metodă aproape la fel de eficientă ca aceea a lui Tritheme.

În timp ce a publicat prima traducere englezească a operei lui Euclid, şi studia pentru armata engleză utilizarea militară a telescoapelor şi lunetelor, şi-a continuat cercetările în legătură cu *Steganografia.* Pe 25 mai 1581, ele i-au depăşit toate aşteptările.

I s-a înfăţişat o fiinţă supraomenească, sau cel puţin nepământeană, înconjurată de lumină. John Dee l-a numit, simplu, înger. Acesta i-a lăsat o oglindă neagră care există şi astăzi la British Museum. Este o bucată de antracit foarte bine şlefuit, îngerul i-a spus că, privind în acest cristal, va vedea alte lumi şi va putea intra în contact cu alte civilizaţii decât cea umană, idee deosebit de inovatoare. El a notat conversaţiile pe care le-a purtat cu aceste fiinţe nepământeşti, unele dintre ele fiind publicate în 1659, de către Meric Casaubon, sub titlul *A true and faithfull relation ofwhat passed between John Dee and some spirits*[10].

Alte conversaţii sunt ieşite din comun, manuscrisele lor aflându-se la British Museum.

Marea parte a notelor luate de John Dee şi cărţile pe care le pregătea au fost distruse, aşa cum vom vedea în continuare. Totuşi, ne rămân suficiente elemente pentru a putea reconstitui limba vorbită de aceste fiinţe, pe care Dee o numea limba enoşiană.

Aceasta este fie prima limbă inventată, fie prima limbă nepământească de care a aflat omenirea. În orice

10 O povestire adevărată şi întocmai a ceea ce s-a întâmplat între John Dee şi unele spirite (n.trad.).

caz, este o limbă completă care are un alfabet şi o gramatică proprii. Dintre textele în limba enoşiană care au ajuns până la noi, unele se referă la o ştiinţă a matematicii mult mai avansată decât cea din vremea lui John Dee.

Limba enoşiană a reprezentat baza doctrinei secrete a faimoasei societăţi a lui Golden Dawn, la sfârşitul secolului al XIX-lea.

Dee a constatat curând că nu-şi putea aminti conversaţiile cu vizitatorii lui străini. Pe atunci nu exista niciun dispozitiv de înregistrare mecanică a unei convorbiri. Dacă ar fi avut la dispoziţie un fonograf sau un magnetofon, destinul lui Dee sau poate chiar al lumii ar fi fost altul.

Din păcate, Dee a avut o idee care l-a dus la pierzanie. Şi totuşi ideea sa era logică: să găsească pe cineva care să privească în oglinda magică şi care să discute cu extratereştrii în timp ce Dee lua notiţe. În principiu, ideea era simplă. Din nefericire, cei doi vizionari pe care i-a recrutat Dee, Barnabas Saul şi Edward Talbott, s-au dovedit a fi nişte canalii. Astfel că a scăpat rapid de Saul care se pare că era un spion aflat în solda inamicilor lui. În schimb, Talbot, care şi-a schimbat numele în Kelly, a prins rădăcini. Şi asta în aşa măsură încât l-a ruinat pe Dee, i-a sedus soţia, l-a plimbat peste tot în Europa, sub pretextul că-l va transforma în alchimist şi i-a ruinat definitiv viaţa. Dee a murit în 1608, ruinat şi complet discreditat. Regele James I, succesorul Elizabetei, a refuzat să-i acorde o pensie, astfel că Dee a murit în sărăcie. Singura consolare este că Talbott, alias Kelly, a murit în februarie 1595, pe când încerca să evadeze dintr-o închisoare din Praga. Cum era prea înalt şi prea gras, frânghia de care făcuse rost s-a rupt şi şi-a rupt picioarele şi mâinile. Un sfârşit echitabil pentru una dintre cele mai sinistre secături pe care a cunoscut-o vreodată istoria.

În ciuda protecţiei din partea Elizabetei, Dee a continuat să fie persecutat, iar manuscrisele sale au fost furate, la fel ca majoritatea însemnărilor sale.

Trebuie să recunoaştem că, dacă ajunsese sărac, o

meritase, cel puţin parţial. Într-adevăr, după ce-i explicase reginei Elizabeta că era alchimist, îi ceruse sprijin financiar. Elizabeta a Angliei i-a răspuns foarte chibzuit că, dacă putea obţine aur, nu avea decât să se îngrijească singur. În cele din urmă, John Dee a fost nevoit să-şi vândă uriaşa bibliotecă pentru a putea trăi, şi totuşi a murit de foame.

Istoria aminteşte mai ales de episoadele neverosimile ale aventurilor sale împreună cu Kelly, care sunt evident pitoreşti, între acestea, este menţionat pentru prima dată schimbul de soţii care, în prezent, a devenit atât de popular în Statele Unite. Dar toată această tradiţie orală maschează adevărata

problemă, cea a limbajului enoşian, a cărţilor lui John Dee care nu au fost publicate niciodată.

În lucrarea, *Comoara alchimiştilor,* Jacques Sadul surprinde latura pur alchimică a aventurilor Dee şi Kelly. îl voi trimite, aşadar, pe cititor la această lucrare.

Să ne întoarcem la limbajul enoşian şi la ce a urmat. Să vorbim mai întâi despre persecutarea lui John Dee, de îndată ce acesta a anunţat că va publica discuţiile cu „îngeri" nepământeni. În 1597, în lipsa lui, nişte necunoscuţi au stârnit mulţimea care i-a atacat casa. Patru mii de opere rare şi cinci manuscrise au dispărut pentru totdeauna, iar numeroase însemnări au fost arse. Apoi, persecuţia a continuat în ciuda protecţiei oferite de regina Angliei. La moartea lui, la vârsta de 81 de ani, în 1608, la Mortlake, va fi un om înfrânt, discreditat, la fel ca d-na Blavatsky, mai târziu. Încă o dată, conspiraţia „Oamenilor în negru" pare să fi avut succes.

În enciclopedia englezească *Man, Myth and Magic*[11], se menţionează cu justeţe, în articolul referitor la John Dee: „Deşi documentele privind viaţa lui Dee sunt numeroase, nu s-au încercat explicarea şi interpretarea lor". Lucru absolut adevărat.

În schimb, nu lipsesc calomniile împotriva lui Dee. În

11 Oameni, Mituri şi Magie (n. trad.)

epoca superstiţiilor, s-a spus că era un practicant al magiei negre. În epoca noastră raţionalistă, se afirmă că era spion, care făcea alchimie şi magie neagră pentru a-şi camufla adevăratele activităţi Această teorie apare îndeosebi în enciclopedia englezească pe care am menţionat-o mai sus.

Totuşi, dacă analizăm faptele, vom descoperi în primul rând un om foarte talentat, capabil să muncească douăzeci şi două de ore din douăzeci şi patru, care citea repede şi un matematician de prima clasă. În plus, a construit automate, fiind un specialist în optică şi în aplicaţiile sale militare, ca şi în chimie.

Că a fost naiv şi credul este posibil. Fapt dovedit de povestea cu Kelly. Dar nu este exclus faptul să fi făcut o descoperire foarte importantă, poate cea mai importantă din istoria omenirii. Mi se pare foarte posibil ca Dee să fi contactat, prin telepatie, clarviziune sau orice alt mijloc parapsihic fiinţe nepământeşti. Era firesc, ţinând seama de mentalitatea epocii sale, să fi atribuit acestor fiinţe o origine angelică decât să fi considerat că veneau de pe altă planetă sau din altă dimensiune. Dar a comunicat îndeajuns cu ele pentru a învăţa o limbă nepământească.

Ideea de a inventa o limbă cu totul nouă nu aparţine epocii lui Dee şi nu îi este specifică lui. Mult mai târziu, Wilkins avea să inventeze prima limbă. Limbajul enoşian este complet şi nu seamănă cu nicio limbă pământească.

Evident, este posibil ca Dee să o fi preluat integral din subconştientul său sau din inconştientul colectiv, dar această ipoteză este la fel de ireală ca aceea a comunicării cu extratereştrii.

Din păcate, după intervenţia lui Kelly, conversaţiile sunt vizibil trucate. Kelly le-a inventat în întregime şi atribuie îngerilor sau spiritelor cuvinte care-i convin. Iar din punctul de vedere al inteligenţei şi imaginaţiei, Kelly era, în mod vizibil, puţin înzestrat. Există însemnări ale unei discuţii în care el îi cere unui „spirit” să-i împrumute o sută de lire sterline pentru cincisprezece zile. Înainte de

a-l cunoaşte pe Kelly, totuşi, Dee publicase o carte bizară – *Monada hieroglifică.* A lucrat la această carte timp de şapte ani, dar, după ce a citit *Steganografia,* a terminat-o în douăsprezece zile. Un om de stat contemporan lui, Sir William Cecil, a declarat atunci: „Secretele pe care le conţine *Monada hieroglifică* sunt de cea mai mare importanţă pentru securitatea regatului".

Bineînţeles, s-a urmărit corelarea acestor secrete cu criptografia, lucru destul de probabil. Dar ca tot ce-l priveşte pe John Dee să fie legat de spionaj mi se pare exagerat, pentru că alchimiştii şi magicienii utilizau mai mult criptografia, sub forme mai complexe decât spionii. Aş înclina să-i acord crezare lui Dee şi să cred că, prin autohipnoza indusă cu ajutorul oglinzii sale sau prin alte manipulări, a reuşit să treacă o barieră între planete sau între dimensiuni.

Din nefericire, după cum mărturisea chiar el, era lipsit de puteri paranormale. A făcut o greşeală angajând „mediumi", ceea ce l-a dus la dezastru.

Dezastru de altfel provocat, exploatat, amplificat de „Superiori" care nu voiau ca el să dea publicităţii ceea ce exprimase codificat în *Monada hieroglifică.* Persecutarea lui Dee a început în 1587 şi nu a încetat până la moartea sa. Ea s-a exercitat de altfel şi pe continent, unde regele Poloniei şi împăratul Rudolf al II-lea au fost avertizaţi împotriva lui Dee prin mesaje „ale spiritelor" şi

La Leibnitz. substanţă simplă, activă, indivizibilă, cu un număr chimic infinit, care intră în compoziţia oricărei fiinţe (n.trad.).

unde, pe 6 mai 1586, nunţiul papal a supus împăratului Rudolf un document care-l acuza pe John Dee de necromanţie.

În Anglia, s-a întors un om descurajat, renunţând să mai publice şi care a murit în slujba de rector al Colegiului lui Cristos de la Manchester, post pe care l-a păstrat din 1595 până în 1605 şi care, se pare, nu i-a adus nicio împlinire.

De altfel, cu privire la această slujbă, rămâne o

problemă care nu a fost soluţionată. În aceeaşi vreme, ţarul Rusiei îl invita pe John Dee să se stabilească la Moscova, pe postul de consilier ştiinţific. Trebuia să primească un salariu de două mii de lire sterline pe an, o sumă foarte mare care era echivalentul a aproximativ două sute de mii de lire de astăzi, o casă princiară şi o situaţie care, conform scrisorii ţarului, „avea să facă din el unul dintre oamenii cei mai importanţi din Rusia”. Totuşi, John Dee a refuzat. Să fie Elizabeta, regina Angliei cea care s-a opus plecării lui? Să fi fost ameninţat în vreun fel?

Nu se ştie, documentele sunt prea vagi. În orice caz, diversele calomnii conform cărora Dee, aflat în puterea lui Kelly, ar fi străbătut continentul jefuindu-i pe prinţi şi pe bogaţi unul după altul nu rezistă la o analiză mai atentă având în vedere acest refuz. Poate se temea că ţarul îl va obliga să se folosească de unele secrete pe care le descoperise, asigurând astfel Rusiei dominaţia lumii.

Oricum, Dee pare să fi fost vizitat de fiinţe nepământeşti, a căror limbă a învăţat-o şi cu care a încercat să stabilească o

comunicare constantă. Cazul este absolut unic, mai ales când este vorba despre un om de valoarea intelectuală a lui John Dee.

Din nefericire, din ceea ce ne-a lăsat Dee, nu putem deduce nimic cu privire la locul unde trăiau aceste fiinţe, nici cu privire la natura lor fizică. El spune doar că erau telepaţi şi că puteau călători în trecut şi în viitor. După câte ştiu, este prima dată când este menţionată ideea călătoriei în timp.

Dee spera să înveţe de la aceste fiinţe totul despre legile naturii şi despre dezvoltarea viitoare a matematicilor. Nu era vorba despre necromanţie, nici măcar despre spiritualitate. Dee se afla pe poziţia unui savant care voia să afle secrete de natură esenţial ştiinţifică. El însuşi se descrie ca un filosof matematic.

Majoritatea însemnărilor au dispărut în incendiul

casei sale, altele au fost distruse în mai multe rânduri de diverse persoane. Până la noi au ajuns câteva aluzii în *Adevărata relaţie a lui Casaubon* şi în unele însemnări care există încă. Aceste indicaţii sunt foarte ciudate. Dee afirmă, în particular, că proiecţia lui Mercator nu este decât o primă aproximaţie. După el, Terra nu este perfect rotundă sau cel puţin este compusă din mai multe sfere suprapuse aliniate de-a lungul altei dimensiuni.

Între aceste sfere, ar exista puncte sau mai bine spus suprafeţe de comunicaţie şi astfel Groenlanda s-ar întinde la nesfârşit pe alte planete decât pe a noastră. De aceea, insistă Dee, în mai multe cereri scrise către regina Elizabeta, ar fi bine ca Anglia să ia în stăpânire Groenlanda şi astfel să deţină controlul asupra porţii către o altă lume.

Un alt indiciu este că matematicile nu sunt decât la început şi se poate ajunge mult mai departe decât Euclid, pe care Dee, trebuie să reamintim, a fost primul care l-a tradus în engleză. Dee are perfectă dreptate să afirme acest lucru, iar geometriile non-euclidiene care aveau să apară mai târziu îi confirmă punctul de vedere.

Este posibil, mai spune John Dee, să se construiască obiecte integral automate care ar putea prelua munca oamenilor. Lucru care, mai spune el, a fost deja înfăptuit în 1585 (am vrea să ştim şi noi unde anume.)

Dee mai insistă asupra importanţei numerelor şi a considerabilei dificultăţi a aritmeticii superioare. Încă o dată, are dreptate. Teoria numerelor s-a dovedit ca fiind ramura cea mai dificilă a matematicilor, mult mai grea decât algebra sau geometria.

Este foarte important, atrage atenţia John Dee, studiul viselor care emană atât din lumea noastră interioară, cât şi din lumile exterioare. Acest punct de vedere conform teoriilor lui Jung este extrem de avansat faţă de timpul său. Este esenţial, mai remarcă el, să se ascundă maselor secrete care ar putea fi foarte periculoase. O altă idee modernă. După cum regăsim alta în tema permanentă a jurnalului privat al lui Dee – să ştii

că poţi desprinde din cunoaşterea naturii puteri fireşti şi nelimitate, dar că este necesar să investeşti mulţi bani în cercetare.

Tocmai pentru a obţine aceşti bani, a căutat el protecţia oamenilor importanţi şi ştiinţa de a obţine aurul. Nu a reuşit pe niciunul din aceste planuri. Dacă ar fi găsit fie şi un protector, lumea ar fi cunoscut un alt destin.

Dintre cei pe care i-a întâlnit, să-l fi cunoscut şi pe William Shakespeare (1564 – 1616)? Aş vrea să cred asta. Unii critici ai operei lui Shakespeare sunt de acord că John Dee a inspirat personajul lui Prospero în *Furtuna.* Dimpotrivă, după câte ştiu, nu au existat adversari ai lui Shakespeare destul de smintiţi care să creadă că John Dee a scris opera poetului. Totuşi, consider că Dee este un candidat mai bun la acest titlu decât Francis Bacon.

De altfel, nu pot rezista plăcerii de a cita această teorie a umoristului englez A.A. Milne. În opinia lui, Shakespeare a scris nu numai opera lui Shakespeare ci şi *Novum Organum* pentru Francis Bacon care era analfabet! Teorie care i-a înfuriat pe adepţii operei lui Bacon, adică pe aceia care susţineau că Francis Bacon a scris opera lui Shakespeare.

Să dezminţim în trecere o altă legendă, şi anume că John Dee nu a tradus niciodată cartea blestemată, *Necronomicon* de Abdul Al Azred, din simplul motiv că amintita operă nu a existat niciodată. Dar, cum afirmă pe bună dreptate Lin Carter, dacă *Necronomicon* ar fi existat, Dee ar fi fost, evident, singurul care ar fi putut face rost de ea pentru a o traduce.

Din păcate, *Necronomicon* a fost inventată de Lovecraft, lucru pe care acesta mi l-a confirmat personal într-o scrisoare. Păcat.

Piatra neagră, provenind din alt univers, după ce a fost primită de contele de Peterborough, apoi de Horace Walpole, se află acum la British Museum. Acesta nu autorizează nici folosirea ei, nici efectuarea unor analize. Lucru absolut regretabil. Dar, dacă analiza cărbunelui din care este alcătuita piatra ar da un raport izotopic, diferit

de cel al cărbunelui terestru, demonstrând astfel că piatra provine din altă parte, toată lumea ar fi pusă în încurcătură.

Monada hieroglifică a lui Dee poate fi găsită sau obţinută sub formă de fotocopie. Dar fără cheile diverselor coduri din lucrare şi fără alte manuscrise ale lui John Dee, care au fost arse la Mortlake sau distruse din ordinul regelui James I, nu ajuta la nimic. Şi totuşi, povestea John Dee nu s-a încheiat şi voi relata continuarea ei în cele două capitole ce urmează.

MANUSCRISUL VOYNICH

John Dee era un colecţionar înverşunat de manuscrise bizare. Între 1584 şi 1588, i-a oferit împăratului Rudolf al II-lea straniul manuscris Voynich.

Istoria acestui manuscris a fost povestită de mai multe ori, şi în particular chiar şi eu am relatat-o, în *Omul veşnic* şi în *Extratereştrii în istorie.* Cred totuşi că este bine să o povestesc de la început.

Ducele de Northumberland jefuise numeroase mănăstiri sub domnia lui Henric al VIII-lea. Într-una din aceste mănăstiri, a găsit un manuscris pe care familia sa i l-a dat lui John Dee, al cărui interes pentru aspecte bizare şi texte misterioase era bine cunoscut. Conform documentelor găsite, manuscrisul respectiv fusese scris de însuşi Roger Bacon (1214 – 1294), a fost considerat de posterioritate un mare magician. De fapt, era interesat mai ales de ceea ce noi numim experimentare ştiinţifică printre ai cărei pionieri s-a numărat.

El a prezis inventarea microscopului şi a telescopului, a navelor propulsate cu ajutorul motoarelor, a automobilelor şi a aparatelor zburătoare.

Era interesat şi de criptografie despre care vorbeşte în *Epistolă despre operele secrete de artă şi nimicnicia magiei.* Dee a crezut, aşadar, că era foarte posibil ca un manuscris inedit şi cifrat al lui Roger Bacon să conţină secrete uluitoare. Fiul său, Arthur Dec, vorbind despre viaţa lui John Dee la Praga, menţionează „o carte ce conţine texte de neînţeles pe care tatăl meu a încercat

zadarnic să-l descifreze”. Dee a oferit apoi manuscrisul împăratului Rudolf. După numeroase frământări, documentul va eşua la librarul Hans P. Kraus din New York, unde este la vânzare din anul 1962 pentru suma modică de o sută şaizeci de mii de dolari. Nu este un preţ mare dacă această carte conţine toate secretele lumii, dar este mult dacă ea conţine doar rezumatul 7 cunoştinţelor ştiinţifice din secolul al XIII-lea.

Am mai vorbit deja despre acest papirus egiptean care avea să furnizeze, în principiu, „toate secretele tenebrelor” şi care, după o citire atentă, s-a dovedit a menţiona doar metoda de rezolvare a ecuaţiilor de gradul întâi. Trebuie, aşadar, să privim cu circumspecţie şi manuscrisul Voynich. Eu cred, în ce mă priveşte, că manuscrisul Voynich oferă un bun exemplu de carte blestemată care a scăpat de la distrugere doar pentru că nu poate fi descifrată şi că, astfel, nu reprezintă un pericol imediat.

Manuscrisul este un document de cincisprezece centimetri pe douăzeci şi şapte, fără copertă, numerotarea paginilor indicând lipsa a douăzeci şi opt dintre ele. Textul este colorat în albastru, galben, roşu, maro şi verde. Desenele reprezintă nuduri de femei scunde, diagrame (astronomice?) şi aproximativ patru sute de plante imaginare. Scrisul pare medieval, foarte cursiv. Examenul grafologic duce la concluzia că scribul cunoştea limba pe care o folosea, pentru că a copiat cursiv, şi nu literă cu literă.

Cifrul utilizat pare simplu, dar nu a putut fi dezlegat.

Manuscrisul a fost publicat pe 19 august 1666, când rectorul Universităţii din Praga, Joannès Marcus Mărci, îl trimite celebrului iezuit Athanase Kircher care era, printre altele, specialist în criptografie, hieroglife egiptene şi continente dispărute. Era omul potrivit pentru a-i fi trimis textul, dar nici el nu a reuşit să-l descifreze.

Manuscrisul a fost studiat apoi de către savantul ceh Johannes delepenecz, favoritul lui Rudolf al II-lea. Pe margine, se vede o semnătură a lui Tepenecz, dar nici el nu

a reuşit să afle secretul. Kircher, care a eşuat în încercarea sa, a depus manuscrisul într-o bibliotecă iezuită. În 1912, un librar pe nume Wilfred Voynich cumpără manuscrisul de la şcoala iezuită din Mondragone, din Frascati, Italia. Îl aduce în Statele Unite, unde numeroşi specialişti se pun pe treabă. Majoritatea plantelor nu pot fi identificate. În diagramele astronomice, sunt recunoscute constelaţiile Aldabaran şi Hyades, ceea ce nu înseamnă mare lucru. Opinia generală este că acesta este un text cifrat, dar într-o limbă necunoscută. Faimoasele arhive ale Vaticanului sunt deschise pentru a-i ajuta pe cercetători. Nici aşa nu se află nimic.

Numeroase fotografii sunt puse în circulaţie, fiind înmânate unor mari specialişti în criptografie. Eşec total.

În 1919, profesorului William Romaine Newbold, decanul universităţii din Pennsylvania, îi parvin unele fotocopii. Newbold avea atunci 54 de ani. Este specialist atât în lingvistică, cât şi în criptografie.

În 1920, Franklin Roosevelt, pe atunci asistent în ministerul Marinei, îi mulţumea pentru că a descifrat o corespondenţă între spioni, al cărei secret nu putuse fi dezlegat de niciunul dintre birourile specializate din Washington. Newbold se interesează tot mai mult de legenda Graalului şi de gnosticism. Este, în mod evident, un om de o înaltă cultură, singurul capabil să descifreze manuscrisul Voynich.

Lucrează la acest proiect doi ani. Susţine că a găsit o cheie, apoi că a pierdut-o, fapt neobişnuit. În 1921, începe să ţină conferinţe asupra descoperirilor sale. Cu privire la conferinţele sale, e puţin spus că sunt senzaţionale.

În opinia lui Newbold, Roger Bacon ştia că nebuloasa Andromeda era o galaxie ca a noastră. Tot după părerea lui, Bacon cunoştea structura celulei şi formarea embrionului din spermă şi ovul. Lucruri care fac senzaţie pe plan mondial.

Nu numai în mediul savant, ci şi în rândul marelui public.

0 femeie traversează întreg continentul american pentru

a-l implora pe Newbold să alunge demonul care o persecută, recurgând la formulele lui Roger Bacon.

Se fac auzite însă şi obiecţii. Unii nu înţeleg metoda lui Newbold şi au impresia că merge înapoi, nimeni nu reuşeşte să creeze noi mesaje pe baza metodei sale. Pentru că, evident, un sistem de criptografie trebuia să funcţioneze în ambele sensuri. Pe baza unui cod, ar trebui să poţi descifra mesajele care sunt cuprinse în acest cod, dar şi să poţi traduce mesaje în acest cod. Senzaţia continuă, dar Newbold devine tot mai evaziv, tot mai puţin accesibil. Moare în 1926. Colegul şi prietenul său, Roland Grubb Kent, îi publică lucrările. Entuziasmul opiniei publice este considerabil.

Apoi, se declanşează contraofensiva condusă dr. Manly. El nu este de acord cu descifrarea lui Newbold. Consideră că unele semne auxiliare nu sunt decât deformaţii ale hârtiei. Şi, destul de curând, manuscrisul iese de pe ordinea zilei.

În acest punct, mă disociez de numeroşii eruditi care au studiat problema, şi mai ales David Kahn, a cărui admirabilă lucrare *The Code-Breakers*[12]este biblia modernă a experţilor în criptografie. Profit de ocazie pentru a-i mulţumi lui David Kahn că a menţionat una dintre aventurile mele personale în domeniul criptografiei. În timpul ocupaţiei germane, având nevoie de cinci litere pentru a termina o grilă şi aflându-mă în fruntea unor tineri care fumau ca şerpii şi care erau privaţi de drog, am adăugat la mesaj literele TABAC. Londra a înţeles, şi o sută cincizeci de kilograme de tutun mi-au căzut pe cap pe terenul de paraşutism o lună mai târziu.

Ipoteza pe care am s-o emit este una personală. Cel puţin, cred că nu am mai văzut-o nicăieri şi cred, de asemenea, că am citit tot referitor la manuscrisul Voynich. În opinia mea, Newbold a rătăcit expres drumul, pentru că fusese ameninţat. Avea legături extrem de ciudate cu tot felul de secte. Ştia destul de multe ca să înţeleagă faptul că unele organizaţii secrete sunt într-adevăr periculoase.

12 Spărgătorii de coduri (n.trad.).

Şi sunt convins că, începând din 1923, a fost ameninţat şi că, temându-se de grave represalii, a dat înapoi. A ascuns atunci esenţialul metodei sale, astfel încât cheia principală nu a fost găsită.

Înainte de a reveni asupra părerii mele despre manuscrisul Voynich, trebuie mai întâi să trec în revistă tentativele de descifrare posterioare lui Newbold. Majoritatea sunt ridicole. Dar, începând din 1944, marele specialist în criptografie militară William F. Friedman, mort în 1970, s-a ocupat de această problemă. El a utilizat un calculator de tip RCA 301. După el, nu numai că mesajul este cifrat, dar este scris şi într-o limbă artificială, ca limba enoşiană a lui John Dee. Este o ipoteză interesantă care va fi poate demonstrată într-o bună zi.

După moartea lui Voynich, în 1930, moştenitorii soţiei sale au vândut manuscrisul librarului Kraus. Acesta este de asemenea disponibil pentru o sută şaizeci de mii de dolari. După părerea mea, dacă manuscrisul a prezentat un interes atât de mare pentru John Dee înseamnă că el a recunoscut, la fel ca în *Steganografia* lui Tritheme, cifrul unui limbaj pe care-l cunoştea şi care, poate, nu este un limbaj pământean. Roger Bacon, la fel ca atâţia alţii înaintea lui şi după el, a avut acces la o ştiinţă care provenea fie dintr-o civilizaţie dispărută, fie de la alte civilizaţii. Din nou, unii au crezut, şi mai cred şi azi, că o dezvăluire prea timpurie a unor secrete ce aparţin unei ştiinţe superioare ştiinţei noastre ne-ar distruge.

În acest caz, se vor întreba unii, de ce nu a fost distrus manuscrisul Voynich? în opinia mea, existenţa lui a fost luată în considerare prea târziu, pe la 1920, şi atunci circulau doar fotografii ale textului, fiind imposibil să fie distruse toate. Este prima dată când tehnica fotografică intervine într-un caz al cărţilor blestemate şi pare sigur că va îngreuna foarte mult, ulterior, sarcina „Oamenilor în negru”. Odată răspândite fotografiile, nu mai rămânea altceva de făcut decât ca Newbold să fie redus la tăcere, şi asta fără a trezi suspiciuni. De aceea, el nu a suferit niciun „accident”, ci a murit de moarte naturală. Dar campania

care viza discreditarea lui şi fabricarea unor traduceri ridicole ale manuscrisului a fost foarte bine pusă la cale.

De dragul anecdotei şi pentru cei care sunt interesaţi de planificarea familială, să remarcăm că una dintre aceste false traduceri, cea a dr. Leonell C. Strong, a extras din manuscrisul Voynich formula publicată a unei pilule contraceptive. Dar adevărata problemă nu a fost rezolvată.

Unul dintre obiectivele revistei americane INFO, consacrată informaţiilor neelucidate în totalitate, constă în descifrarea manuscrisului Voynich. Până în prezent, această descifrare nu a părut să înregistreze progrese. După părerea mea, ar fi bine să se insiste mai mult asupra manuscrisului Voynich decât asupra altor probleme de acest gen, că este vorba de manuscrisele lui Tritheme sau de manuscrisele incomplete ale lui John Dee. În cazul manuscrisului Voynich, se pare că avem de-a face cu un text absolut interzis. Printre cele câteva fraze care se regăsesc în publicaţiile lui Newbold, există una care ne permite să visăm. Roger Bacon este cel care spune: „Am văzut în oglinda concavă o stea în formă de melc. S-a aflat între buricul lui Pegasus, bustiera Andromedei şi capul Casiopeei”.

Este exact locul unde a fost descoperită marea nebuloasă a Andromedei, prima nebuloasă extragalactică ce a fost recunoscută vreodată. Dovada a fost anunţată după publicarea concluziilor lui Newbold care nu este posibil, aşadar, să fi fost influenţat în traducerea textului de un lucru care nu fusese încă descoperit.

Alte fraze ale lui Newbold fac aluzie la „secretul stelelor →

noi.

Dacă, într-adevăr, manuscrisul Voynich conţine secrete privind novele şi quasarii, ar fi mai bine să rămână nedescifrate, pentru că o sursă de energie superioară bombei cu hidrogen şi suficient de simplu de manipulat pentru ca un om din secolul al XIII-lea să o poată înţelege constituie exact genul de secret de care civilizaţia noastră nu are nevoie. Nu supravieţuim decât pentru că bomba H a

putut fi controlată. Dacă este posibilă eliberarea de energii superioare, este mai bine să nu ştim, sau nu încă. Altfel, planeta noastră ar dispărea rapid într-o flacără scurtă şi strălucitoare a unei supernove.

Descifrarea manuscrisului Voynich ar trebui, aşadar, să fie urmată, în opinia mea, de o cenzură serioasă înainte de a fi publicat. Dar cine să efectueze această cenzură? Cum spune un proverb latin, cine să-i păzească pe paznici? Mă întreb dacă nu cumva o fotocopie a manuscrisului Voynich nu a fost trimisă unei minţi isteţe, precum cea a lui Edgar Cayce, care ar fi putut s-o traducă fără a fi nevoie de un proces laborios de descifrare. De altfel, ar fi fost de ajuns să-i găsească cheia, calculatoarele ocupându-se de restul. O fotografie a unei pagini a manuscrisului Voynich poate fi găsită la pagina 855 din cartea lui David Kahn, menţionată mai sus, ediţia engleză Weidenfeld şi Nicholson. Evident, din aceasta nu se poate deduce nimic. Frapează însă numărul de repetiţii, care au fost observate de numeroşi specialişti în criptografie şi care au desprins de aici concluzii contradictorii.

Dar simplul fapt că aceste fotografii pot fi găsite, reprezintă deja un eşec considerabil pentru „Oamenii în negru”. Este de dorit ca oricine deţine un document de acest gen să-l răspândească cu ajutorul fotografiilor cât mai mult posibil, pentru a se evita distrugerea lui. Dacă francmasoneria europeană ar fi luat asemenea precauţii înainte de războiul din 1939 – 1945, nu ar fi fost distruse documente unice.

Această nimicire a documentelor masonice a fost înfăptuită de comandouri speciale. Fiecare asemenea comando era condus de un nazist asistat de francezi, belgieni sau de alţi cetăţeni ai ţării unde avea loc distrugerea. Comandourile erau foarte bine informate. Trebuie remarcat faptul că francezii care au făcut parte din ele au beneficiat de o imunitate ieşită din comun în timpul epurării care a urmat eliberării din 1944. Imunitate neobişnuită pentru că ea nu a fost aplicată decât acestor colaboraţionişti, în timp ce colaboraţioniştii exclusiv

intelectuali, precum poetul Robert Brasillach, au fost pedepsiţi foarte dur, specialiştii acţiunii antimasonice nu au fost deloc afectaţi.

Pentru a ne întoarce la manuscrisele Vovnich, am excelente

J

motive să cred că o versiune a acestui manuscris descifrat a fost distrusă. Într-adevăr, Roger Bacon avea în posesie un document, care, după spusele lui, îi aparţinuse regelui Solomon, şi conţinea cheia marilor mistere. Această carte, constituită din suluri de pergament, a fost arsă în 1350, din ordinul papei Inocent al VI-lea. Motivul care a fost oferit era că documentul conţinea o metodă pentru invocarea demonilor.

Putem înlocui demonul cu un înger, iar îngerul cu un extraterestru, şi vom înţelege foarte bine motivul acestei distrugeri. Este probabil ca, dacă în 1350, Biserica Catolică, ştiuse unde se găsea manuscrisul Voynich, acesta să fi dispus distrugerea lui.

Dar acum ştim că era ascuns într-o abaţie şi că abia în timpul jefuirii acestei abaţii, de către ducele de Northumberâand, a reapărut manuscrisul, fiindu-i adus la cunoştinţă lui John Dee. După unele însemnări ale lui Roger Bacon, documentul pe care-l deţinea şi care îi aparţinea lui Salomon nu era nici codificat, nici cifrat, ci pur şi simplu scris în ebraică. Roger Bacon remarcă în acest sens că documentul se referea mai mult la filosofie naturală decât la magie.

Bacon mai scrie: „Cel care a scris despre secrete într-un mod inteligibil pentru popor este un nebun periculos”. A scris toate acestea pe la 1250. Explică apoi metoda de scriere secretă care comportă în particular inventarea de litere care nu există în niciun alfabet. Probabil că a făcut acest lucru în vederea transcrierii codificate a ceea ce putem numi documentul Solomon, dar care este mai simplu de numit manuscrisul Voynich.

Limba de bază a manuscrisului este probabil aceeaşi

limbă enoşiană pe care John Dee avea s-o înveţe prin intermediul oglinzii negre şi de care vom mai discuta în capitolul următor cu privire la ordinul Golden Dawn.

Urme ale acestei cărţi puteau fi găsite în opera lui Flavius Josef. Nu trebuie confundat nici cu *Clavicula lui Solomon*, nici cu *Testamentul lui Solomon*, nici cu *Lemegeton.* Toate aceste compilaţii datează cel mult din secolul al XVI-lea, ele fiind cu siguranţă din secolul al XVIII-lea.

Majoritatea sunt, de altfel, total lipsite de interes şi furnizează doar liste de demoni.

„Cartea lui Solomon”, cea care i-a aparţinut lui Roger Bacon şi care a fost arsă în 1350, era fără îndoială cu totul altceva. Probabil că această lucrare, ca şi alte „surse nebănuite şi interzise”, cum spunea Lovecraft, au fost traduse de Roger Bacon într-o limbă necunoscută, pe care a cifrat-o. Nefericitul Newbold, probabil ameninţat şi terorizat, a trebuit să inventeze metode de descifrare şi mai ales să susţină neadevărul că textul era în latină, în timp ce nu era în limba latină, ci în enoşiană.

Cum a făcut rost Bacon de acest document? Pentru moment, nu putem decât să ne închipuim că „Oamenii în negru” nu constituie un grup monolit, ci că printre ei există unii care vor să dezvăluie secretele, lucru pe care-l izbutesc cel puţin parţial. Ne mai putem imagina că „Oamenii în negru” sunt o organizaţie terestră bine localizată, pe care fiinţe extraterestre vin uneori s-o ajute cu titlu experimental. Şi, în această privinţă, aş vrea să atrag atenţia asupra cazului Giordano Bruno.

Raţionaliştii pretind că acest martir făcea parte din rândurile lor şi l-au transformat într-un om de ştiinţă victimă a tendinţelor cele mai reacţionare ale Bisericii. Nimic mai fals. Giordano Bruno era în primul rând un magician pasionat de magie, care practica magia. El compară magia cu o sabie care, în mâna unui om îndemânatic, poate face minuni şi insistă asupra rolului matematicii în magie. Pentru el, existenţa altor planete şi rotaţia Terrei în jurul Soarelui constituie o parte secundară

a operei sale care cuprinde şaizeci şi una de cărţi, în mare parte de magie. Existenţa altor planete locuite face, pentru el, parte din magie. Şi pentru că ştie prea multe despre acest subiect, a fost atras la Veneţia de un agent al Inchiziţiei, pe nume Giovanno Mocenigo care l-a dat pe mâna stăpânilor săi.

Tocmai pentru că credea în magie şi în existenţa locuitorilor de pe alte planete decât Pământul, Giordano Bruno a fost considerat eretic, obraznic şi insistent, şi a fost ars la Roma, pe Campo dei Fiori pe 17 februarie 1600. A trăit în Anglia din 1583 până în 1585 şi nu este exclus să fi avut cunoştinţă despre lucrările lui John Dee şi manuscrisul Voynich. După toate informaţiile pe care le deţinem despre Giordano Bruno, reiese că era un om încrezător şi imprudent. Şi evident, care a vorbit prea mult.

MANUSCRISUL MATHERS

Manuscrisul Mathers, la fel ca *Steganografia* şi manuscrisul Voynich, este cifrat. Dar măcar a fost transcris într-un cifru cu dublă transpunere relativ simplă, ceea ce a permis descifrarea sa destul de rapidă. Am văzut mai multe foi din această descifrare care mi se pare corectă. Şi care a dus la aventura ocultă cea mai neobişnuită din epoca noastră, cea a Ordinului Golden Dawn.

A dus de asemenea la redactarea unui ansamblu de documente magice blestemate, care, după cunoştinţele mele, nu a fost publicat, dar care a provocat deja destule catastrofe.

Să începem cu începutul.

Un cleric englez, reverendul A.F.A. Woodford, se plimbă la Londra, de-a lungul Farrington Street. Intră la un negustor de cărţi de ocazie, găseşte aici manuscrisele cifrate şi o scrisoare în germană. Totul se întâmpla în 1880. Reverendul Woodford începe prin a citi scrisoarea în germană. Aceasta afirmă că cel care a descifrat manuscrisul poate lua legătura cu societatea germană secretă *Sapiens Donabitur Astris* (SDA) prin intermediul unei doamne Anna Sprengel. Alte informaţii îi vor fi

comunicate dacă se va dovedi demn.

Reverendul Woodford, francmason şi rozacrucian, le vorbeşte despre descoperirea sa unor prieteni, dr. Woodman şi dr. Winn Westcott, ambii eruditi eminenţi şi, în plus, cabalişti. Aceştia ocupă funcţii de rang înalt în masonerie. Dr. Winn Westcott este ofiţer judiciar de poliţie, funcţie familiară cititorilor de romane poliţiste engleze. Un ofiţer judiciar de poliţie are atât atribuţii de medic legist, cât şi de judecător de instrucţie. În cazul unei morţi suspecte, el întruneşte un juriu care dă un verdict ce poate conduce la o eventuală intervenţie a justiţiei şi poliţiei. Unul dintre verdictele unui asemenea ofiţer de poliţie judiciară din secolul al XIX-lea a devenit faimos: juriul ajunsese la concluzia că un necunoscut găsit mort într-un parc londonez fusese ucis „de persoane necunoscute sau cu obiecte necunoscute”. Ce bine ar fi să putem spune că dr. Westcott a fost cel care a dat acest verdict într-o formă atât de ciudată. Nu avem dovada în acest sens, dar vom vedea mai departe că dr. Westcott şi-a pierdut postul în circumstanţe neobişnuite.

În orice caz, Woodman şi Westcott au auzit de *Sabitur Donabitur Astris.* Este vorba de o societate secretă germană alcătuită mai ales din alchimişti. Cu ajutorul medicamentelor alchimice, această societate i-a salvat viaţa lui Goethe, pe care medicii de rând renunţaseră să-l mai trateze.

Acest lucru a fost dovedit, iar Universitatea Oxford a publicat chiar o carte, *Goethe, alchimistul.* Se pare că SDA există încă în zilele noastre; pe atunci, era legată de „cercurile cosmice” organizate de Stephan George, care l-au înfruntat pe Hitler. Contele von Stauffenberg, organizatorul atentatului din 20 iulie 1944, făcea parte din aceste cercuri cosmice. Ultimul reprezentant cunoscut al SDA a fost baronul Alexander von Bernus, decedat de curând.

Westcott şi Woodman au reuşit să descifreze destul de uşor manuscrisul şi i-au scris scris d-nei Anna Sprengel.

Primesc apoi instrucţiuni pentru a-şi continua munca. Îi cer ajutorul unui alt francmason, un personaj foarte nehotărât, pe nume Samuel Liddell Mathers, căsătorit cu sora lui Henri Bergson. Este un om de o cultură uimitoare, dar cu idei destul de neclare. Redactează ansamblul ieşit din comun al „ritualurilor Mathers”. Acestea se compun din extrase dintr-un document german original, din alte documente aflate în posesia lui Mathers şi din mesaje primite de d-na Mathers în cursul unor clarviziuni. Toate acestea sunt supuse, în Germania, atenţiei SDA, care autorizează micul grup englez să fondeze o societate ocultă exterioară, adică deschisă. Societatea se va numi *Order of the Golden Dawn in the outer,* Ordinul zorilor aurii din afară. Pe 1 martie 1888, această autorizaţie le este înmânată lui Woodman, MacGregor, Mathers şi dr. Westcott. Samuel Liddell Mathers a adăugat, între timp, la numele său, titlul de conte de MacGregor şi anunţă de acum că este încarnarea a şase nobili şi magicieni scoţieni.

În 1889, este anunţată oficial înfiinţarea acestei societăţi. Trebuie remarcat faptul că este singura dată în secolul al XIX-lea ca şi în secolul al XX-lea, când o autoritate competentă esoterică.

SDA, acordă autorizaţia de înfiinţare a unei societăţi exterioare.

1 i»

Această autorizaţie nu va mai fi acordată niciodată şi nu sfătuiesc pe nimeni să întemeieze o asemenea societate fără autorizaţie, lucru care i-ar aduce mari necazuri.

După moartea naturală, se pare, a dr. Woodman, ordinul este condus de Westcott şi Mathers. În 1897, Westcott face greşeala de a uita într-un taxi documente interne ale ordinului. Documente ce ajung la poliţie, care consideră că nu este bine ca un ofiţer judiciar să se ocupe de asemenea activităţi, pentru că ar putea fi tentat să utilizeze cadavrele, care-i sunt puse la dispoziţie, pentru a practica necromanţia. Westcott demisionează din ordin, considerând că este mai bine pentru el.

Societatea începe să se dezvolte şi să atragă oameni

de o inteligenţă şi cultură dincolo de orice dubii. Să-l menţionăm pe Yeats care avea să obţină Premiul Nobel pentru literatură, Arthur Machen, Algernon Blackwood Sax Rohmer, istoricul A.E. Waite, celebra actriţă Florence Farr şi mulţi alţii. Cele mai sclipitoare minţi ale epocii din Anglia, în ce priveşte inteligenţa şi imaginaţia, aderă la Golden Dawn. Loja principală este situată la Londra. Şeful ei, Imperatorul, este W.B. Yeats.

Există şi alte loje în provincia engleză şi la Paris, unde Mathers stă tot mai mult.

Ordinul are două niveluri:

- primul, divizat în nouă grade, unde se dau lecţii;
- al doilea fără grade sau trepte, unde se fac cercetări.

Lecţiile au ca subiect limba enoşiană a lui John Dee care este tradusă încă de la primul grad al primului nivel. Din nefericire, aceste traduceri au fost distruse sau ascunse. Au rămas texte în enoşiană, în special unul care permite să devii invizibil: „Ol sonuf vaorsag goho iad balt, lonsh calz vonpho. Sobra Z-o ror I ta nazps”. Nu seamănă cu nicio limbă cunoscută. Se pare că, dacă acest ritual este făcut bine, eşti învăluit într-o elipsoidă invizibilă la o distanţă medie de patruzeci şi cinci de centimetri de corp. Lucru la care nu am nimic de obiectat.

Lecţiile se referă, aşadar, la limba enoşiană, la alchimie şi, mai ales, la stăpânirea de sine.

Începând cu al doilea grad al nivelului doi, candidatul era tratat astfel încât să scape de toate bolile mentale şi toate slăbiciunile. Sunt cunoscute aproximativ cincizeci de tratamente de acest gen care par să fi dat rezultate bune.

Pentru cinci-şase ani, ordinul a dat satisfacţie tuturor, iar toţi cei care au fost membri afirmă că s-au îmbogăţit mental. Apoi Mathers începe să facă probleme. Pe 29 octombrie 1896, publică un manifest în care afirmă că există un al treilea nivel ai ordinului. Nivel care, după el, este constituit din fiinţe supraumane despre care spune:

„În ce mă priveşte, cred că sunt fiinţe umane şi că trăiesc pe Pământ. Dar au puteri supraomeneşti terifiante. Când le-am întâlnit în locuri publice, nimic din înfăţişarea

sau hainele lor nu le distingea de oamenii obişnuiţi, în afara impresiei de sănătate transcendentală şi de tărie psihică.

Cu alte cuvinte, aparenţa fizică ce trebuia să ofere, conform superstiţiilor, elixirul unei vieţi îndelungate. Dimpotrivă, atunci când întâlnirile aveau loc în locuri izolate, purtau robe simbolice şi insignele rangului lor”.

Evident, putem gândi cu totul altfel despre conţinutul acestui manifest şi să luăm în calcul nebunia lui Mathers, dar trebuie să avem în vedere şi faptul că poate nu minţea. Tot ce se poate spune este că ar fi făcut mult mai bine dacă ar fi tăcut. Pe de o parte, din acel moment, a fost ţinta unor persecuţii care i-au adus moartea în 1917. Pe de altă parte, manifestul lui a atras printre membrii societăţii personaje prea puţin recomandabile, ca faimosul Aleister Crowley.

Personaj sinistru şi fără îndoială megaloman, în orice caz delirant, Crowley a apărut într-o bună zi a anului 1900 în Loja de la Londra. Avea o mască neagră şi un costum scoţian. A declarat că era trimis de Mathers, pentru a prelua conducerea Lojei. Reacţia a fost violentă. Yeats, Imperator al Lojei, a dispus concedierea lui Mathers şi expulzarea lui Crowley. A.E. Waite a pus sub semnul îndoielii existenţa celui de-al treilea nivel şi a superiorilor necunoscuţi.

În 1903, Waite şi unii dintre prietenii săi au demisionat şi au constituit un alt ordin numit de asemenea Golden Dawn. Ordin care s-a menţinut până în 1915, după care a dispărut. Restul membrilor lui Golden Dawn au făcut parte din ordin până în 1905, apoi Yeats, Arthur Machen şi Winn Westcott au demisionat.

Ordinul a continuat să existe de bine, de rău sub conducerea unui anume dr. Felkin, apoi a fost abandonat şi s-a stins puţin câte puţin. Astfel s-a terminat ceea ce Yeats numise „prima revoltă a sufletului împotriva intelectului, dar nu şi cea din urmă”. Se pare că Mathers a retras toate ritualurile ce permiteau reproducerea unor fenomene. Toate încercările de a le publica au fost întrerupte pentru că manuscrisele luau foc sau el se îmbolnăvea. A murit în

1917 complet distrus. Unii spun că principalul său persecutor a fost Crowley. Dar Crowley pare să nu fi fost decât un megaloman destul de periculos.

Dacă ritualurile lui Mathers au dispărut, unele ritualuri sau cursuri organizate de Golden Dawn au fost publicate. În special, în patru volume, în Statele Unite, de către dr. Israel Regardie, iar la începutul anului 1971, *The Golden Dawn its inner teachings* de R.G. Torrens BA (editor Neville Spearman, Londra).

Această din urmă carte are dublul avantaj de a fi scrisă într-o manieră raţională şi de a da, la sfârşitul fiecărui capitol din cele patruzeci şi opt, o scurtă şi precisă bibliografie.

În plus, există numeroase mărturii despre Golden Dawn.

Aşadar, putem face o analiză a acestui ordin. În primul rând, ceea ce frapează este remarcabilul nivel de inteligenţă şi cultură al majorităţii participanţilor. Golden Dawn cuprindea nu numai mari scriitori, dar şi fizicieni, matematicieni, experţi militari, medici. Este sigur că toţi care au fost membrii lui Golden Dawn s-au îmbogăţit. Toţi insistă asupra înfrumuseţării vieţii lor, asupra senzaţiei de plenitudine, asupra sensului şi frumuseţii conferite de apartenenţa la Golden Dawn.

Gustav Meyrinck a scris: „Ştim că există o trezire a eului care este nemuritoare”.

Se pare că este adevărat că Golden Dawn ştia să determine această trezire şi că înfăptuise acest vis dintotdeauna al alchimiştilor, gnosticilor, cabaliştilor şi rozacrucienilor, pentru a nu cita decât câteva din direcţiile de cercetare: transmutaţia

omului însuşi.

Chiar dacă suntem sceptici cu privire la magie – şi, în ce mă priveşte, sunt destul de sceptic – nu este mai puţin adevărat că Golden Dawn a reuşit o experienţă magică mai bine decât oricine altcineva din întreaga istorie a omenirii, după informaţiile noastre. Nu numai că a reuşit mai bine,

dar a fost capabil şi să dea lecţii pe această temă.

Timp de milenii, omul a visat să atingă o stare a conştiinţei mai înaltă decât atunci când este treaz. Golden Dawn a reuşit acest lucru. Nu încape îndoială. Ceea ce pare dacă nu sigur, cel puţin probabil, este că Golden Dawn a reuşit să traducă alfabetul enoşian al lui John Dee şi că şefii săi au citit, prin urmare, opera lui John Dee, cea a lui Tritheme şi poate chiar manuscrisul Voynich dacă deţineau o copie a acestora. Ceea ce nu este exclus, pentru că John Dee a făcut probabil mai multe copii.

Admiţând toate acestea, întrebarea evidentă este de a şti de ce o asemenea acumulare de cunoştinţe şi putere nu a dus la înfiinţarea unei adevărate centrale de energie, o citadelă strălucitoare care să fi dominat întreg secolul al XX-lea. Este sigur că Golden Dawn a suscitat ostilităţi, dar este sigur şi că s-a descompus din interior mai mult decât a fost distrus din afară.

S-a urmărit să fie desemnat ca responsabil pentru această distrugere Aleister Crowley. Că acest aşa-zis magician a fost nebun de legat este absolut sigur. Pe lângă nebunia lui, care reprezenta un tip destul de clasic de delir sexual, Crowley avea un dar extraordinar de a o căuta cu lumânarea. În timpul Primului Război Mondial, s-a declarat de partea Germaniei denunţând cu înverşunare faptele Angliei. Unii susţin că el a contribuit, furnizând informaţii serviciilor secrete germane, la scufundarea de către un submarin a transatlanticului american *Lusitania* a cărui bombardare cu torpile a declanşat intrarea în război a Statelor Unite. Crowley a avut unele necazuri în Statele Unite şi a plecat în Sicilia unde a înfiinţat o abaţie blestemată la Cefalu (astăzi, există aici un sat de vacanţă Mediterana).

La abaţia lui Crowley, a avut loc un incident deplorabil. Un poet de la Oxford, pe nume Râul Loveday, a băut în timpul unei ceremonii liturgice negre sângele unei pisici şi a murit pe loc. Văduva lui a făcut scandal, şi, sub presiunea presei, Crowley a fost expulzat din Sicilia în 1923.

Apoi, a locuit în Anglia unde a încercat să dea în judecată presa pentru defăimare. Judecătorii au decis că Crowley era personajul cel mai detestabil pe care-l întâlniseră vreodată şi au refuzat să-i acorde despăgubiri. A trăit apoi într-o sărăcie tot mai accentuată, murind într-o pensiune de familie la Hastings, în 1947. Impresia pe care o lasă viaţa lui şi opera sa este cea a unui nefericit care ar fi putut fi tratat, mai degrabă decât cea a unui personaj periculos. Crowley nu era de altfel singurul escroc care-l păcălise pe Mathers.

Pe la 1900, a fost victima unui cuplu pe nume Horos, care pretindeau că sunt reprezentanţii Superiorilor necunoscuţi şi care au fost condamnaţi anul următor ca escroci perfect sănătoşi. Golden Dawn a fost menţionat cu acest prilej foarte des în presă, fapt care trebuie să fi dus la unele demisii.

Presa a mai menţionat Golden Dawn în 1910, când Mathers a încercat să împiedice apariţia jurnalului lui Crowley *Echinox* care publica, fără autorizare, ritualurile Golden Dawn. Echivalentul englezesc al tribunalului de recurs a decis înlăturarea interdicţiei, astfel că ziarul a fost publicat.

Ceea ce, evident, nu a dus la ameliorarea prestigiului lui Mathers; mulţi au observat că, dacă Mathers ar fi deţinut

J y 7 >

într-adevăr unele puteri, l-ar fi putut elimina pe Crowley sau că, dacă Crowley ar fi avut puteri, l-ar fi putut elimina pe Mathers. De altfel, sunt cunoscute numeroase exemple moderne de dueluri între vrăjitori care nu au dus în general la vreun rezultat. Este sigur că naivitatea lui Mathers a făcut mult rău, dar nu se pare că aceasta a fost cauza principală a declinului ordinului Golden Dawn.

Din datele pe care le-am cules din surse personale, exercitarea unor puteri, şi mai ales a darului previziunii, a devenit un adevărat drog pentru membrii Ordinului, iar din 1905 încetase orice fel de cercetare. Eu cred că aici trebuie căutată cauza eşecului acestei aventuri care ar fi

putut ajunge mult mai departe.

Diversele societăţi secundare întemeiate de către disidenţi, fără autorizaţie, precum *Stella Matutina,* înfiinţată de dr. Felkin, *Argentum Astrum* întemeiată de Aleister Crowley, şi *Societatea Luminii Interioare,* înfiinţată de scriitorul Dion Fortune, pseudonimul d-nei Violete Firth, nu par să fi prosperat.

Această ultimă societate există încă, iar d-na Firth a scris nuvele şi romane foarte interesante.

Mai trebuie precizat că Golden Dawn a avut şi membri creştini care aparţineau bisericii Catolice Anglicane, în special marele scriitor Charles Williams, autorul *Războiului Graalului*, şi misticul Evelyn Underhill.

Unele documente ale lui Golden Dawn ating aspecte ale esoterismului creştin şi sunt considerate de către specialiştii din acest domeniu ca fiind de încredere.

Pe de altă parte, mai rămân opere mistice sau traduceri ale lui Mathers: *Cabala* (1889), *Regele Solomon* (1889), *Magia secretă a lui Abramelin* (1898). Această din urmă carte este traducerea unui manuscris pe care Mathers l-a găsit la Biblioteca Arsenalului, o adevărată mină de documente bizare. Un text destul de complet a fost editat pe această temă la Paris, spre 1962.

Avem, aşadar, la dispoziţie numeroase elemente foarte interesante, dar ceea ce ne lipseşte este ritualul complet al lui Mathers. Acest ritual avea să fie încununarea cărţilor blestemate, rezumând majoritatea acestor cărţi şi deschizând porţi spre tărâmuri extraordinare. Faptul că Mathers a ajuns astfel la o formă de conştiinţă superioară pe care a interpretat-o ca pe un contact cu superiori necunoscuţi nu pare absurd. Că lumea s-a înverşunat împotriva lui Mathers nu este de asemenea uimitor.

Totuşi, toată această poveste a avut loc în epoca noastră, iar Mathers avea la dispoziţie tehnica fotografiei. Nu este, aşadar, imposibil ca el să fi făcut suficiente fotografii, care să nu fi fost distruse în totalitate. În 1967, exista speranţa că ritualurile

Mathers complete aveau să fie regăsite. În acel an, un deal de pe marginea Canalului Mânecii s-a prăbuşit, sub acţiunea apelor, şi obiecte aparţinând Ordinului Golden Dawn, care fuseseră îngropate aici, au căzut pe malul mării. Din păcate, examinarea obiectelor a dus la concluzia că era vorba de instrumente de lucru şi de texte de lecţii, precum şi de însemnări făcute în timpul lecţiilor. Niciunul dintre aceste documente nu provenea de la Mathers.

S-a discutat mult despre influenţele exercitate asupra redactării diverselor cursuri organizate de Golden Dawn. Am menţionat deja influenţele creştine. Putem găsi de asemenea, fără îndoială introduse de Yeats, numeroase idei ale lui Blake. Evident, regăsim şi multe referinţe la Cabala care provin din studiile lui Mathers.

Dar ceea ce nu putem găsi este traducerea limbii enoşiene într-o limbă curentă şi aplicarea ei în experimente. Termenul enoşian însuşi este curios. Diversele „cărţi ale lui Enoch" sunt falsuri relativ recente care povestesc călătoriile miraculoase ale profetului Enoch pe alte planete, şi chiar în alte universuri. Există ediţii ale acestora din 1883 şi 1896.

Limbajul enoşian al lui John Dec este o cu totul altă poveste. Dee cunoştea legenda lui Enoch adusă de pe alte planete de o fiinţă strălucitoare şi a dat numele de limbaj enoşian graiului vorbit de fiinţa care l-a vizitat. Dar nu există nicio carte a lui Enoch contemporană cu Biblia, aşa cum cred unii mai naivi. După cum nu există motive întemeiate de a crede că cele două cărţi ale lui Enoch datează de pe vremea gnosticilor. Chiar sub forma de manuscris, ele nu apar înainte de secolul XVIII.

Cei câţiva martori care au supravieţuit Ordinului Golden Dawn povestesc cu privire la aplicaţiile limbajului enoşian lucruri foarte curioase pe care nu este obligatoriu să le credem. Ei vorbesc, spre exemplu, despre „şahul enoşian", un joc asemănător cu şahul, dar ale cărui piese seamănă cu zeităţile egiptene. Jocul era jucat împotriva unui adversar invizibil, piesele de pe una din cele două

jumătăţi ale tablei de şah deplasându-se singure.

Chiar dacă această experienţă este descrisă ca un amestec de scriere automată şi telekinezie, are totuşi un anume farmec poetic. Toate acestea ne fac să regretăm cu atât mai mult dispariţia ritualurilor Mathers.

Tot ce putem spera este ca dispariţia să nu fi fost definitivă. Dacă Mathers şi-a luat măsuri de precauţie, trebuie să fi ascuns la Londra sau Paris fotografii care, într-o zi, vor ieşi la iveală. Dacă nu cumva şi misterioasa societate germană SDA nu-şi va face şi ea simţită prezenţa.

Alexandre von Bernus pare să indice, în *Alchimie şi medicină*, că această societate nu s-a desfiinţat. Aceasta era şi părerea regretatului meu prieten Henri Hunwald, omul din Europa care cunoştea cel mai bine acest gen de probleme. Poate că, într-o zi, va fi acordată o altă autorizaţie de înfiinţare a unei societăt: externe.

CARTEA CARE IA MINŢILE – EXCALIBUR

9

În momentul în care scriu, un yacht foarte luxos străbate oceanele de pe glob. Poartă un pavilion care nu aparţine nici unei ţări cunoscute. Are la bord oameni înarmaţi, pentru că de mai multe ori seiful căpitanului a fost forţat, acesta conţinând o carte foarte periculoasă a cărei lecturare ia minţile şi care se intitulează *Excalibur*.

Pentru a înţelege întreaga poveste, trebuie să ne referim la viaţa proprietarului yachtului, un american care se numeşte Lafayette Ron Hubbard, şi la cele două descoperiri ale lui, dianetica şi scientologia. Povestea lui Hubbard a fost relatată pe un ton umoristic de către Martin Gardner în *Magicienii demascaţi* şi de mine, *însă râdem cu savanţii.* Dar unele fapte noi, apărute în decursul ultimilor doi ani, duc la concluzia că nu este doar o poveste amuzantă. Voi încerca să o prezint pe un ton cât mai imparţial.

Lafayette Ron Hubbard este, indiscutabil, un explorator şi un ofiţer de marină american foarte curajos. A fost – pentru că nu mai scrie acest gen de literatură – de asemenea unul dintre cei mai buni autori americani de

science-fiction şi literatură fantastică. Printre romanele sale traduse în franceză, să menţionăm *Mâna dreaptă a morţii* (Hachette).

Partea cea mai reprezentativă a operei sale, în ce priveşte science-fiction şi literatura fantastică, a fost scrisă înainte de războiul din 1940. În timpul acestui război, ca urmare a unei răni primite în cursul unei bătălii cu japonezii, Hubbard experimentează moartea clinică. A fost reanimat, dar se pare că a fost conştient atunci când, în mod normal, nu ar fi trebuit să fie, şi că a avut unele percepţii sau senzaţii pe care nu le-a explicat niciodată în totalitate.

Fapt e că, după război, a început să reflecteze cu consecvenţă asupra sistemului nervos uman. În cele din urmă, a conceput şi i-a comunicat lui John Campbell, faimosul editor de science-fiction, o nouă teorie pe care a botezat-o dianetică.

Dianetica era un fel de psihanaliză concepută întru totul pentru a-i atrage pe americani. Aceştia sunt dornici de metoda „fă-o prin propria putere" şi dianetica permite exercitarea talentelor asupra cuiva fără a fi nevoie de studii prealabile.

Teoria generală a dianeticii admite, ca la Freud, un inconştient, dar, în timp ce inconştientul freudian este deosebit de şiret – fiind imaginea diavolului – inconştientul la Hubbard este efectiv stupid. Din cauza lui, spunem tot felul de neghiobii, pentru că este literal, incapabil să perceapă ce este semnificativ şi pentru că este alcătuit din înregistrări sau *îngrăme*[13] (Hubbard foloseşte acest termen ştiinţific într-un sens cu totul deosebit de cel comun).

Inconştientul la Hubbard se formează de timpuriu, îndeosebi în timpul vieţii intrauterine. Şi este suficient, în opinia lui Hubbard, să i se spună femeii însărcinate „te încăpăţânezi să conduci spre stânga", şi copilul, devenit adult, va cădea fără dificultate în stângismul cel mai radical.

Dacă reuşim să ne eliberăm creierul de toate

13 Urmă lăsată în sistemul nervos de un eveniment

îngrămele, a anunţat pe un ton triumfător Hubbard, se va obţine un individ perfect „limpede”. Individul „limpede”, lipsit de orice complex, cu un spirit sănătos, va constitui embrionul unei rase umane noi, îngemănată cu rasa supraomenească. Lucru ce poate fi obţinut printr-o simplă discuţie cu individul, pe baza tehnicilor descrise de

Hubbard în articolele sale, *Astounding Science-Fiction* sau în cartea sa *Dianetics,* care, imediat după publicare, a devenit best-seller.

Hubbard şi-a tratat pentru început soţia. Imediat ce aceasta „s-a limpezit”, a cerut divorţul, care i-a fost acordat. Şi-a tratat apoi un prieten, care, de îndată ce a devenit „limpede”, şi-a ucis soţia şi s-a sinucis. Atunci, dianetica a cucerit o popularitate imensă. Pe la 1955, americanii se tratau cu ajutorul dianeticii cu miile. Rezultatele nu au fost tot atât de senzaţionale ca la început, dar acest joc de societate a intrat rapid în concurenţă cu psihanaliza.

Psihanaliza are, evident, avantajul că se aplică animalelor. În Statele Unite, există psihanalişti pentru câini, în timp ce nu s-a auzit despre tehnicieni în dianetică pentru câini. Dianetica, în schimb, prezintă avantajul că este o metodă rapidă, deloc scumpă şi că prezintă psihicul uman nu în termeni complicaţi, ci pe scheme asemănătoare celor de montare a unei sonerii electrice, în orice caz, este mult mai confortabilă.

De altfel, au fost trataţi şi psihanalişti care, fără a se „limpezi”, au recunoscut că le făcea bine. Lectura operei lui Hubbard nu dă impresia că acesta ar fi mai nebun decât Reich sau Ferenezy. Dimpotrivă. Iar în ce priveşte amintirile formate în timpul vieţii fătului, Hubbard pare să aibă dreptate. Fenomenul a fost verificat clinic şi ridică o problemă care nu a fost soluţionată: cum poate fătul, care nu are încă un sistem auditiv, să audă ce se spune în apropierea lui? Şi totuşi aşa se întâmplă, lucru ce a fost dovedit.

În orice caz, nu se poate spune că dianetica este mai mult sau mai puţin o nebunie în comparaţie cu psihanaliza.

Ambele „dau rezultate”, nu atât de multe ca metodele şamanului primitiv, totuşi dau rezultate. Un suflet depune un atât de mare efort de a atinge echilibrul, încât orice metodă poate aduce îmbunătăţiri provizorii unui psihism delectuos. Această ameliorare, evident, nu este de durată, doar metodele chimice putându-l vindeca.

Dianetica părea, încă de la început, să nu fie, în ochii lumii, decât una din metodele curioase cum există atâtea. Numai că nu era decât începutul. După ce s-a gândit îndelung la defectele dianeticii, Hubbard a ajuns la concluzia că aceasta nu trata decât cicatricele psihice provocate de întâmplările din această viaţă terestră şi în niciun caz rănile suferite în vieţile anterioare. Şi a creat o nouă disciplină, scientologia.

Dianetica a fost doar un foc de paie, dar scientologia, cu o dezvoltare lentă şi progresivă, a cunoscut o creştere constantă care a făcut ca, în 1971, să devină o forţă mondială ce a început să stârnească nelinişti. Această mişcare dispune de foarte mulţi bani, despre a căror origine nu se ştiu foarte multe. Acţiunile lui Hubbard în afacerea originală i-au fost răscumpărate pentru o sumă enormă, de ordinul a zeci de milioane de dolari.

Hubbard a scris alte cărţi, printre care *Scientology.* Şi a făcut însemnări, pentru câţiva prieteni apropiaţi, asupra unor amintiri din vieţile sale anterioare. Amintiri care, în opinia lui, provin de la o mare civilizaţie galactică a cărei colonie pierdută în spaţiu suntem.

A reunit apoi toate amintirile într-o carte intitulată *Excalibur* pe care a supus-o atenţiei unor voluntari. Aceştia au înnebunit, şi, după câte ştiu, sunt încă internaţi.

Nici dianetica, nici psihanaliza, nici scientologia, nici chiar medicamentele cunoscute nu i-au putut ajuta. Hubbard a continuat să navigheze pe oceane şi să ia notiţe, în timp ce nişte necunoscuţi tot încearcă să-i spargă seiful şi să citească *Excalibur.* În acest timp, scientologia se dezvoltă într-o asemenea măsură, încât devine de-a dreptul îngrijorătoare pentru mulţi. Astfel, Charles Manson, asasinul lui Sharon Tate, declară că era

reprezentantul local al mişcării scientologice. Scientologii neagă acest lucru, iar Hubbard afirmă chiar că l-a denunţat pe Manson la FBI ca fiind un periculos adept al Satanei. Scientologii sunt acuzaţi că-i domină pe oameni, că-i controlează, îi teleghidează şi urmăresc să obţină controlul asupra lumii întregi.

Iar ei răspund cu calm că la Iei se spunea despre primii creştini.

Sunt extrem de numeroşi, fără a se putea menţiona totuşi o cifră. Dar în 1969, o asociaţie englezească ce lupta pentru medicina raţionalistă şi pentru condamnarea mai severă a medicinii alternative i-a denunţat. Imediat, toţi scientologii englezi au început să se înscrise în asociaţie, unde au devenit rapid majoritari. Ceea ce dovedeşte că trebuie să fie destul de numeroşi.

În unele ţări se discută despre interzicerea scientologiei, dar, după câte ştiu eu, acest lucru nu a fost pus în practică nicăieri. Mijloacele materiale enorme de care dispun scientologii le permit să invadeze efectiv mass-media. Înscrierea la un curs de scientologie nu este costisitoare, deci nu de aici provin resursele mişcării. Consiliul de administraţie al societăţii care, în diverse ţări, este înregistrat conform legii locale, recunoaşte că este o afacere foarte bună. Fără să precizeze cum funcţionează exact această afacere.

Unul dintre conducătorii scientologiei engleze a declarat presei: „Dacă cineva încearcă să ne atace, facem cercetări în ce-l priveşte şi găsim în mod sigur ceva nefavorabil pe care-l aducem la cunoştinţa publicului”. Lucru ce s-a întâmplat efectiv, de unde reiese că scientologia fie dispune de o reţea foarte bună de spioni, fie are mijloacele de a utiliza cele mai bune agenţii de detectivi particulari.

Scientologia nu pare să fie implicată în politică, deşi este denunţată în mod regulat ca o nouă formă de nazism sau măcar ca o varietate de reînarmare morală. Lucru ce nu a fost dovedit. Un fapt ce pare confirmat, însă, este că scientologia atrage nu numai clienţii cultelor marginale şi

ai micilor secte oculte, dar şi adepţii unor religii bine definite precum creştinismul sau ai marxismului. Este într-un constant progres, atât ca număr, cât şi ca putere. Cei care au râs de Hubbard, inclusiv eu, au râs poate prea mult. Fenomenul scientologic este foarte curios şi nu a fost studiat suficient.

Scientologia a atras mulţi autori de science-fiction, în special Van Vogt care, într-un timp, abandonase science-fiction şi nu se mai ocupa decât de scientologie. Aceasta nu renegă dianetica, ci îi aduce completări care nu pot fi calificate decât ca vizionare. Şi, evident, Hubbard, care pare a fi un aventurier pozitiv şi un inginer educat, este un vizionar. Se pare că a avut o viziune atunci când era în moarte clinică şi că a avut multe altele de atunci. Din păcate, nu vorbeşte prea mult nici despre conducătorii scientologiei printre care se pare că se află şi oameni de afaceri, dar, probabil, şi alte persoane.

În ce priveşte contactul cu publicul, de asemenea la nivelul învăţământului elementar al scientologiei, pot fi întâlniţi oameni extrem de convingători şi, după toate aparenţele, sinceri. Nu aş putea spune cu exactitate ce se întâmplă la nivelul superior. După exemplul filosofului Max Weber, în general, este numită „efect carismatic" influenţa unei fiinţe umane asupra celeilalte. Scientologia grupează oameni care au un efect carismatic foarte ridicat.

În orice caz, ataşamentul membrilor unui grup scientologic faţă de şeful lor şi faţă de cauza scientologiei în general este de natură fanatică. În asemenea măsură încât s-au înregistrat numeroase plângeri împotriva acestor grupări.

Spre deosebire de Golden Dawn, scientologia a devenit o centrală a energiei care exercită o putere reală uşor neliniştitoare. Ceea ce nu s-a întâmplat în cazul dianeticii. Ceva fusese inoculat structurii unei mişcări care se afla în declin şi care nu părea să fie decât o sectă disidentă şi simplificatoare a psihanalizei; iar această mişcare a fost transformată într-un instrument utilizat în scopuri care ne rămân încă ascunse. Perioada

amuzamentului s-a încheiat şi ne putem întreba ce a fost adăugat dianeticii pentru a o transforma într-o mişcare atât de dinamică precum scientologia.

La fel ca la începutul tuturor religiilor, există o Carte. Dar *Excalibur,* în loc de a fi difuzată, este ţinută cu mare grijă în secret asemenea talismanului unei noi religii. Fenomenul este curios pentru că, în cazuri similare cu cele ale mormonilor sau babiştilor[14], cartea de bază – cartea lui Joseph Smith pentru mormoni, profeţiile lui Bab pentru babişti – a fost răspândită pe scară largă. În ce priveşte scientologia, asistăm la un efort foarte modern de propagandă şi la o organizare care ascunde o carte secretă despre care se poate afirma că este blestemată. Nu se ştie ce s-a întâmplat cu cei care au citit-o; au înnebunit sau au trecut prin diverse experienţe neobişnuite?

(Răspund în continuare la o întrebare care mi-a fost pusă de multe ori: de ce nu am încercat să transform mişcarea generată de *Dimineaţa magicienilor* şi de *Planeta* într-un fel de parareligie? Voi răspunde pe scurt că, în starea de ignoranţă totală asupra dinamicii grupurilor umane în care ne aflăm, mi se pare foarte periculos să lansez noi mişcări para-religioase. Într-o nuvelă admirabilă a lui Catherine MacLean, *Efectul bulgărelui de zăpadă*, pe care am tradus-o în franceză pentru *Noua Planetă* no. 2, este înfăţişat un grup de fete bătrâne care se ocupă de colectarea de haine într-un orăşel american, de recondiţionarea lor şi de donarea lor către săraci. Nişte sociologi imprudenţi conferă acestui grup o structură dinamică care, ca un bulgăre de zăpadă, atrage alte grupuri. Şi microgrupul cucereşte în cele din urmă lumea… Lucru care, în opinia mea, este posibil, şi tocmai de aceea am avut grijă să tai din rădăcini orice încercare de formare a unei para-religii pe baza mişcării *Planetei.)*

În ce priveşte publicul, învăţământul scientologic seamănă suficient de mult cu dianetica primitivă, sub o formă mai rezonabilă. Prin învăţământ, se pretinde că se

14 Adepţi ai babisniului. al cărui conducător a fost iranianul Bab Aii Muhammad. instigatorul unei reforme a islamului (n.trad.).

sporeşte intensitatea conştiinţei la indivizii trataţi şi poate chiar aşa este. Dar nu este valabil întotdeauna. De exemplu, autorul american de science-fiction Barry Malzberg a povestit la începutul anului 1971 cum a văzut în metroul din New York afişe de propagandă a scientologiei şi s-a dus să se înscrie la cursuri. Nu a observat niciun rezultat, dar probabil că nu avea vibraţii originale bune…

Nu cunosc lecţiile de la nivelul superior. Anunţurile publicitare menţionează informaţii provenind din epoca în care Pământul nu era încă o colonie pierdută în spaţiu, ci făcea parte din marele univers al omenirii galactice. Ceea ce, evident, este mai mult science-fiction, dar la fel se întâmplă cu bomba cu hidrogen şi călătoria pe Lună. Ar trebui să analizăm totul de aproape.

Este interesant de remarcat că scientologia susţine că este persecutată de oameni care, în fond, sunt asemănători cu cei pe care-i numesc „Oamenii în negru”, a căror existenţă o postulez în această carte.

În afară de Hubbard, care pare să se fi retras, voluntar sau nu, nu este clar cine se află în spatele scientologiei. Există în acest sens un paradox destul de curios: de ce bărbaţii şi femeile din cadrul Golden Dawn, atât de sclipitori şi uneori geniali, nu au reuşit să înfiinţeze o centrală de energie. Şi de ce indivizii fără nume din scientologie au reuşit?

Motivul poate să decurgă din dinamica grupurilor. Probabil că nu se poate forma un grup din oameni care au o puternică personalitate. Poate că este nevoie de o ierarhie care pare să existe în scientologie şi care pare să nu fi reuşit să se impună în Golden Dawn.

Mai putem spune, desigur, cu o oarecare ironie, că Golden Dawn se adresa unei elite restrânse de oameni excepţionali, în timp ce scientologia se adresează unor oameni de rând.

Unii membri ai grupurilor scientologice mi-au oferit şi un al treilea răspuns: pentru ei, scientologia a reuşit pentru că este ştiinţifică, în timp ce Golden Dawn era doar

un ansamblu de superstiţii şi de practici magice.

Îmi este greu să consider valabil acest răspuns, pentru că lectura documentaţiei pe care însăşi scientologia o pune la dispoziţia publicului arată că nu este vorba deloc de ştiinţă, în sensul comun al acestui cuvânt. Este o mistică destul de asemănătoare cu freudismul. La fel ca în freudism, membrii trebuie să accepte fără să discute afirmaţii care nu se bazează pe nicio dovadă. În plus, în timp ce Golden Dawn pare să fi dezlegat marele mister al trezirii, nu există nimic de acest gen în scientologie. Şi totuşi, aceasta prosperă, şi prosperă după o structură care seamănă cu cea spre care tindea Golden Dawn.

La fel ca în Golden Dawn, se urmăreşte activarea unor forţe profunde şi necunoscute care există în domeniile în care psihologia de azi, chiar perfecţionată de Jung, nu poate ajunge şi a cărei existenţă o neagă. Pentru Golden Dawn, acestea erau „planuri superioare" ce existau deasupra stării de trezie. Pentru scientologie, este un super-inconştient care se întinde în trecut, pe durate ce nu pot fi dovedite de niciun cod genetic rezonabil. Unele documente scientologice menţionează douăsprezece milioane de ani. O cifră uriaşă.

Evident, este uşor de criticat această idee ca fiind aberantă, lucru pe care am fost şi eu tentat să-l fac. Totuşi, existenţa fenomenului nu este pusă la îndoială, ridicându-se întrebarea până unde se va dezvolta.

Dinamica marxistă a Istoriei nu are nici ea o bază ştiinţifică, după cum laureatul Nobel Jacques Monod ne demonstrează pentru a n-a oară în *întâmplare şi necesitate.* Cu toate acestea, un om din doi trăieşte sub regimuri marxiste.

În timpul unei mese rotunde despre călătoriile pe Lună, am auzit un erudit islamic afirmând că Luna este locuită. Călătoria selenară nu a demonstrat acest lucru, dar nici nu a zguduit din temelii islamismul.

Odată ce un grup uman a iniţiat efectul bulgărelui de zăpadă ca urmare a forţelor dinamice despre care nu ştim nimic, este foarte greu, şi poate imposibil, de oprit. În

orice caz, nu este exclus ca scientologia să ofere unor tineri ceea ce stângismul şi LSD-ul nu le-au putut da şi s-o vedem extinzându-se cu ajutorul armelor.

De aceea, merită să fie examinată problema conţinutului exact al lucrării *Excalibur,* a măsurii în care doctrina secretă a scientologiei, dacă există vreuna, derivă dintr-o carte blestemată. Şi nu cred că acest gen de problemă va putea fi elucidată afirmând că Dumnezeu a murit şi că este nevoie de altceva pentru a-l înlocui. Eu cred că au existat chimişti încă de dinainte de descoperirea atomului şi a teoriei exacte a chimiei fundamentate pe mecanica ondulatorie.

De asemenea, sunt convins că există practicieni ai dinamicii grupului incapabili să explice ce fac, dar care obţin rezultate, în timp ce sociologul ştiinţific obişnuit nu ar putea să obţină votul majoritar într-un sat alcătuit din cincizeci de locuitori.

Eu cred că Hitler şi Hubbard sunt doi sociologi amatori care obţin pe căi empirice rezultate surprinzătoare.

Totuşi, după părerea mea, asemenea practicieni nu pot acţiona dacă în spatele lor nu se află un grup de organizatori sau de planificatori. Acum ştim destul de bine ce grup se afla în spatele lui Hitler, dar nu cunoaştem nimic despre grupul care se află înapoia lui Hubbard şi mai ales despre finanţarea operaţiunii, a obiectivelor sale definitive. Dacă în spatele lui Hubbard se află într-adevăr o carte blestemată, ar fi de dorit să facă mai multe fotocopii ale acesteia, şi să le pună la adăpost peste tot în lume. Altfel, nu m-ar surprinde ca, într-o zi, yachtul lui să sufere un accident.

Teoria lui Hubbard este aproape cu siguranţă falsă, dar dă probabil rezultate juste. Nu ar fi pentru prima oară când s-a întâmpla una ca asta.

Nu s-au efectuat încă studii asupra celor atraşi de scientologie. Dianetica, la fel ca psihanaliza, a atras mai ales nebuni. Însuşi Freud, într-o primă etapă a carierei sale, pare să fi fost nebun de legat: practica numerologia şi

credea în cele mai mari superstiţii. Ani auzit că s-a însănătoşit într-o a doua etapă, după ce şi-a făcut autoanaliza, dar mă îndoiesc.

După cum afirmă foarte just J.K. Chesterton: „Nebun nu este cel care şi-a pierdut raţiunea, nebun este cel care a pierdut totul în afară de raţiune". Va intra scientologia într-o fază unde va atrage în masă oameni care pot fi numiţi normali? În ce proporţie? Ar fi interesant de ştiut.

Şi tare aş vrea să arunc, pe propria răspundere, un ochi asupra lui *Excalibur.*

CAZUL PROFESORULUI FILIPOV

În noaptea de 17 spre 18 octombrie 1903, savantul rus Mihail Mihailovici Filipov a fost găsit mort în laboratorul său. Fusese ucis fără îndoială de Ohrana, poliţia secretă a ţarului. Poliţia a confiscat toate dosarele savantului şi mai cu seamă manuscrisul unei cărţi care urma să fie publicaţia lui numărul 301. împăratul Nicolai al II-lea a examinat în persoană dosarul, după care laboratorul a fost distrus complet, iar actele, arse.

Cartea confiscată se intitula *Revoluţia prin ştiinţă sau sfârşitul războiului.* Nu era o carte pur teoretică. Filipov le scrisese prietenilor săi – scrisorile sale au fost probabil deschise şi citite de poliţia secretă – că făcuse o descoperire uluitoare. Într-adevăr, găsise mijlocul de a transmite prin radio, cu ajutorul unui fascicul dirijat de unde scurte, efectul unei explozii. A scris el însuşi una dintre scrisorile care au mai rămas: „Pot transmite cu un fascicul de unde scurte toată forţa unei explozii. Unda explozivă se transmite integral de-a lungul undei electromagnetice purtătoare, astfel încât un cartuş de dinamită care explodează la Moscova îşi poate propaga efectul până la Constantinopol. Experimentele pe care le-am făcut arată că acest efect se poate produce la mii de kilometri distanţă. Folosirea unei asemenea arme în revoluţie va face ca popoarele să se răscoale, războaiele devenind fără rost".

Este de înţeles cum o ameninţare de acest fel l-a tulburat pe împărat şi că măsurile necesare au fost puse în

aplicare rapid şi eficace.

Înainte de a intra în detaliile acestui caz, trebuie să facem câteva precizări cu privire la persoana lui Filipov.

Savant eminent, acesta publicase lucrarea lui Constantin Ţiolkovski, *Explorarea spaţiului cosmic cu motoare cu reacţie.* Fără Filipov, Ţiolkovski ar fi rămas un anonim astfel că lui Filipov i se datorează, în mod indirect, fabricarea lui Sputnik I şi apariţia astronauticii moderne. Filipov a tradus de asemenea în franceză, aducând la cunoştinţa întregii lumi, opera capitală a lui Mendeleev, *Bazele chimiei,* care cuprinde faimoasa lege a lui Mendeleev ce oferă un tabel periodic al elementelor chimice.

Filipov pusese bazele şi unei reviste foarte importante de comunicare ştiinţifică de înalt nivel, prima din Rusia, care se intitula *Revista ştiinţei.*

Era un marxist convins şi încerca să difuzeze ideile marxiste, oricât de periculos era pe atunci. Tolstoi notează în jurnalul său, la data de 19 noiembrie 1900: „Am vorbit despre marxism cu Filipov; este foarte convingător”.

Dar Filipov nu s-a mărginit la a fi un om de ştiinţă, fiind şi unul dintre marii scriitori ruşi. A publicat, pe la 1880, *Asediul Sevastopolului,* roman pe care Tolstoi şi Gorki l-au găsit admirabil.

Se ridică întrebarea cum o viaţă atât de scurtă – Filipov a fost ucis la vârsta de patruzeci şi cinci de ani – a putut fi atât de plină. A redactat o întreagă enciclopedie, a creat o revistă la care au colaborat toţi savanţii ruşi şi a publicat articole ale unor scriitori precum Tolstoi şi Gorki. Întreaga sa viaţă, a lucrat nu numai pentru răspândirea ştiinţei, dar şi pentru cea a metodei ştiinţifice.

Fiul său, Boris Filipov, care mai trăieşte, a publicat despre tatăl său o biografie – *Calea plină de spini,* reeditată de două ori, la Editura Ştiinţei de la Moscova, în 1960 şi 1969.

Filipov a mai studiat estetica pe planul marxist, opera sa fiind un model în acest domeniu, ca în multe altele. A avut o influenţă notabilă asupra lui Lenin şi avem motive

să credem că el este autorul faimoasei fraze: „Comunismul înseamnă sovietele plus electrificarea”. El i-a suscitat lui Lenin interesul pentru cercetarea ştiinţifică avansată şi este parţial răspunzător pentru expansiunea ştiinţei sovietice.

Iată, aşadar, personajul nostru: difuzor al ştiinţei, mare scriitor, experimentator, teoretician al legăturii ştiinţă-marxism, revoluţionar convins, supravegheat de poliţie după asasinarea împăratului Alexandru al II-lea.

Ce să credem despre realitatea invenţiei sale? Să reamintim mai întâi că o invenţie similară, a ceea ce se numeşte impropriu bomba cu argon, fusese efectuată în Statele Unite cu puţin timp în urmă.

Principiul acestei invenţii este bine cunoscut: energia furnizată de explozia unui cartuş de dinamită sau a unei bucăţi de plastic într-un tub de cuarţ comprimă argonul în stare gazoasă care devine intens luminos. Această energie luminoasă este concentrată într-un fascicul laser şi transmis astfel, sub formă de lumină, la mare distanţă.

S-a incendiat o machetă de avion din aluminiu la o înălţime

de o mie de metri. În prezent, survolarea unor regiuni din Statele Unite este interzisă avioanelor tocmai pentru că se efectuează experienţe de acest gen. Şi se speră că se va putea instala acest dispozitiv pe rachete pentru a le utiliza la incendierea altor rachete, ceea ce ar constitui un mijloc de apărare eficace, chiar şi în faţa rachetei multiple purtătoare a bombei H.

O variantă incompletă a aparatului lui Filipov a fost deci efectiv fabricată.

Filipov nu cunoştea laserul, dar studia undele ultrascurte lungi de circa un milimetru, pe care le producea cu ajutorul unui generator cu scântei. Publicase câteva lucrări pe această temă. Chiar şi astăzi, proprietăţile de acest gen ale undelor nu sunt cunoscute în întregime şi Filipov a găsit mijlocul de a converti energia unei explozii într-un fascicul îngust de unde ultrascurte.

Poate părea surprinzător că un singur savant a putut face o descoperire atât de importantă, descoperire pierdută pentru totdeauna. Dar există mai multe argumente împotriva acestei obiecţii.

Mai întâi, Filipov nu era un savant complet izolat. Ţinea legătura cu cele mai sclipitoare minţi din lumea ştiinţifică mondială, citea toate revistele ştiinţifice şi era înzestrat cu o minte enciclopedică ce putea acţiona la graniţa mai multor ştiinţe şi le putea sintetiza pe toate.

Pe de altă parte, în pofida a tot ce se spune despre echipele ştiinţifice, nu este mai puţin adevărat că descoperirile sunt făcute de indivizi. Aşa cum spunea Winston Churchill: „O cămilă este un cal condus de un grup”.

Marile descoperiri ale epocii noastre, îndeosebi în domeniul fizicii, au fost făcute de indivizi: efectul Mossbauer, care permite măsurarea unor lungimi foarte mici cu ajutorul radioactivităţii, principiul non-conservării parităţii care a bulversat concepţia noastră despre lume dovedind că dreapta şi stânga sunt realităţi obiective în microunivers, efectul Ovşański care permite fabricarea sticlei cu memorie. În timp ce mari echipe precum CEA sau CERN nu au descoperit nimic, deşi au cheltuit sute de miliarde. Filipov nu avea mulţi bani, dar nici nu trebuia să îndeplinească formalităţi administrative pentru a obţine un aparat, fapt care îi permitea să avanseze rapid în cercetări.

Pe de altă parte, Filipov lucra în timp ce ştiinţa hiperfrecvenţelor nu se afla decât la început, iar pionierii au adeseori o viziune clară asupra domeniilor care nu sunt descoperite decât câteva secole mai târziu.

În ce mă priveşte, sunt convins că Filipov realizase în laborator experimente concludente care dovedeau că procedeul său putea fi generalizat.

Să fim pentru un moment avocatul diavolului, şi să ne punem întrebarea dacă ţarul Nicolai al II-lea al Rusiei, cerând asasinarea lui Filipov şi distrugerea cărţii şi dosarelor sale, nu a salvat cumva lumea de la nimicire.

Întrebarea merită să fie avută în vedere. Filipov a fost ucis în 1903. Dacă şi-ar fi publicat atunci procedeul, acesta ar fi fost cu siguranţă pus la punct, gata să fie utilizat în timpul războiului din 1914 – 1918. Iar toate marile oraşe din Europa şi poate chiar din America ar fi fost probabil distruse.

Dar în timpul celui de-al Doilea Război Mondial? Hitler, dispunând de procedeul Filipov, nu ar fi distrus el complet Anglia, iar americanii, Japonia?

Mă tem că nu putem răspunde decât afirmativ la ambele întrebări. Şi, prin urmare, nu este exclus ca împăratul Nicolai al II-lea, deşi blamat, să se numere printre salvatorii omenirii.

Ce s-ar întâmpla astăzi, în 1971, dacă cineva ar găsi un mijloc de a utiliza procedeul Filipov pentru a transmite la distanţă energia exploziilor nucleare, a bombelor A şi H. Ar urma evident apocalipsa şi dispariţia lumii.

Şi acest punct de vedere, fie că este vorba de invenţia lui Filipov sau de altele, începe să fie împărtăşit tot mai mult. Ştiinţa modernă recunoaşte că a devenit astăzi prea periculoasă, şi am citat în prologul nostru avertizările unor savanţi eminenţi.

Acestea sunt avertizări grave. Conducătorii mişcării „Supravieţuirea”, Groethendieck şi Chevalley, nu se rezumă doar la atât, ci încearcă să izoleze complet ştiinţa şi să împiedice orice colaborare între savanţi şi armată. De aceea, ar trebui împiedicată şi colaborarea savanţilor cu revoluţionarii, orice apartenenţă ar avea ei. Să ne închipuim că aceştia din urmă care, în loc să arunce în aer cu bombe de plastic uşile clădirilor, ar arunca în aer, cu ajutorul procedeului Filipov, Élysée[15] sau Matignon[16]!

Consider că invenţia lui Filipov, indiferent dacă este utilizată de armată sau de revoluţionari, face parte dintre cele care pot nimici o civilizaţie întreagă. Descoperirile de acest gen ar trebui să fie complet izolate.

Şi totuşi, ele pot avea şi aplicaţii pacifiste. Gorki a

15 Reşedinţa preşedintelui Franţei (n.trad.).

16 Sediul primului ministru al Franţei (n.trad.).

publicat un interviu cu Filipov, iar ceea ce-l frapa mai cu seamă pe scriitor era posibilitatea de a transmite energia la distanţă şi de a industrializa astfel foarte repede ţările sărace. Dar nu vorbeşte deloc de o aplicaţie militară.

Glenn Seaborg, preşedintele comisiei americane pentru energie atomică, a evocat în 1970 posibilităţi similare: o energie care ar veni din cer printr-un fascicul de unde şi care ar permite industrializarea aproape instantanee a unei ţări în curs de dezvoltare, şi încă fără poluare. Nici el nu menţionează aplicaţiile militare, dar cu siguranţă pentru că nu este îndreptăţit s-o facă.

Extraordinara personalitate a lui Filipov începe să intereseze publicul sovietic şi scriitorii tot mai mult cu fiecare zi, Marele poet Leonid Martinov i-a închinat recent un poem intitulat *Balada Sankt Petersburgului.*

Mereu apar fapte noi. Unul dintre acestea, demonstrat în
1969,a distrus o legendă totuşi frumoasă.

În *Revista ştiinţei*, erau publicate rezumate ale unor cărţi semnate V.U1, şi se credea că această semnătură era a lui Vladimir Ulianov, adică însuşi Lenin. Ar fi fost interesant de demonstrat astfel existenţa unei legături directe între Lenin şi Filipov. Din nefericire, cercetarea modernă a arătat că aceste rezumate erau ale unui anume V.D. Ulrich. Este păcat, mulţi ar fi vrut ca Lenin să se numere printre colaboratorii revistei.

Dar Lenin cunoştea în profunzime opera lui Filipov care a avut o influenţă majoră asupra lui. Faimosul fragment din *Materialism şi emp în io criticism* privind natura inepuizabilă a electronului reia în mod evident o lucrare a lui Filipov.

Filipov era atât un om de ştiinţă dornic să publice, cât şi un revoluţionar. După cum am menţionat mai sus, descoperirea sa privind transmiterea energiei exploziei ar fi reprezentat publicaţia lui numărul 301 şi ar fi făcut-o publică cu siguranţă, fără să-şi dea seama că ar fi dus astfel lumea la pierzanie.

Pentru că este o naivitate să crezi, aşa cum se pare

că Filipov credea, că popoarele, având la dispoziţie arma pe care le-o furniza, aveau să detroneze împăraţii şi tiranii şi, graţie marxismului, ar fi instaurat pacea universală. În prezent, suntem ameninţaţi de un război între cele mai mari ţări marxiste, URSS şi China.

Dacă ambele ar dispune de o bombă H transportată de o rachetă, distrugerile ar fi considerabile. Dacă ar reinventa amândouă ţările procedeul Filipov, s-ar distruge reciproc. Deşi nu există o mare diferenţă între bomba cu argon şi dispozitivul Filipov.

De aceea, să sperăm că acest conflict dintre URSS şi China, pe care unii l-ar putea considera ca inevitabil, nu se va materializa.

Dar problema aplicării ştiinţei şi a tehnicilor în război rămâne în picioare. Majoritatea congreselor ştiinţifice ajung tot mai des la concluzia că trebuie să se elimine unele descoperiri şi, mai mult sau mai puţin, să se revină la atitudinea vechilor alchimişti, în caz contrar lumea urmând să dispară.

Aceasta nu este o justificare a ideilor „Oamenilor în negru”, ci un indiciu al unei probleme care există.

Fred Hoyle, atacând problema dintr-o altă perspectivă, scrie în *Oameni şi galaxii* (Buchet Chastel):

„Sunt convins că este posibil să scrii numai cinci rânduri care să distrugă civilizaţia”.

Hoyle este cu siguranţă în prezent, omul cel mai bine informat de pe planetă în ce priveşte ştiinţa modernă şi ceea ce poate face ea.

În opinia mea, cazul Filipov constituie, aşadar, o nouă etapă importantă din istoria cărţilor blestemate.

În loc să provină dintr-o ştiinţă foarte veche, manuscrisul Filipov oferea cheia unor descoperiri foarte moderne bazate pe experienţa şi pe principiile generale ale lui Marx. Filipov avea cunoştinţe enciclopedice, cunoscând, fără îndoială tot ce se putea şti în 1903 în domeniul ştiinţei. Tocmai de aceea a făcut descoperirea care i-a adus pierirea.

Ne putem întreba dacă nu cumva descoperiri similare

nu au fost ascunse şi distruse cu bună ştiinţă.

Preşedintele Richard Nixon a ordonat de curând distrugerea tuturor stocurilor de arme bacteriologice ce se bazau pe utilizarea de microbi şi viruşi. Să fi ordonat oare şi distrugerea arhivelor din acest domeniu? Nimic nu este mai puţin sigur şi poate că, într-o zi, se va găsi un savant american care să aleagă libertatea şi să scrie despre munca sa, permiţând astfel obţinerea a ceea ce Sir Richie Calder a botezat „microbul judecăţii de Apoi”.

Trebuie să recunoaştem că aceia care ar distruge un asemenea document ar fi binefăcătorii omenirii.

Mult timp, s-a luat în derâdere secretul militar. Uneori este ridicol, dar alteori el poate împiedica divulgarea unor arme extrem de periculoase.

La fel, este evident că secretele alchimice nu trebuie să fie divulgate. Dacă se poate fabrica o bombă cu hidrogen într-un cuptor cu gaz, lucru pe care eu, personal, îl consider posibil, este preferabil ca procedeul de fabricaţie să nu fie făcut public.

Pentru că se poate trăi într-o epocă a protestelor cu condiţia ca stricăciunile produse de acestea să fie limitate. Dacă fiecare grup sau fiecare ţărişoară contestatară ar putea distruge, în semn de protest, Parisul sau New York-ul, civilizaţia nu ar mai exista mult timp.

Să nu uităm că, în zilele noastre, cu investiţii minime, oricine poate să pună bazele unui laborator pentru care ar fi stârnit invidia lui Curie sau Pasteur. Deja se fabrică în casă LSD sau chiar feniciclidină, un drog mult mai periculos.

Dacă astăzi cineva ar cunoaşte secretul lui Filipov, ar putea găsi cu siguranţă în comerţ toate componentele necesare pentru a construi aparatul şi, fără niciun risc personal, ar putea arunca în aer de la câţiva kilometri distanţă oameni care nu-i sunt pe plac.

Şi eu am o listă cu cei care-mi displac şi cu clădirile care mi se par oribile şi pe care tare aş vrea să-i elimin. Dar, dacă toată lumea ar putea obţine acest rezultat cu nişte explozibil furat de pe şantiere şi un proiector Filipov

fabricat acasă, nu văd cum am putea supravieţui.

Se spune că există liste ale descoperirilor prea periculoase. Una dintre ele, întocmită de militarii francezi, conţine nici mai mult, nici mai puţin decât opt sute cinci asemenea descoperiri. Dacă cineva ar scrie un text care să le expună pe toate acestea şi l-ar publica, ar doborî recordul cărţilor blestemate.

Ne putem imagina de asemenea un manuscris în stilul lui Fred Hoyle, care nu ar conţine invenţii periculoase, ci idei riscante, acele „fraze în cinci rânduri" care ar putea schimba lumea. Dacă cineva ar scrie acest document, l-ar putea dedica memoriei lui Mihai Mihailovici Filipov.

ELICEA DUBLĂ

Lucrarea profesorului James D. Watson, *Elicea dublă,* încă se află în toate librăriile. A fost tradusă în franceză, la editura Robert Laffont. Există de asemenea în ediţii engleze legate, şi într-o ediţie format cartea de buzunar.

De ce am ales această lucrare pentru a încheia un eseu despre cărţile blestemate? Pentru că a fost pe punctul de a dispărea din circulaţie de două ori: mai întâi, pentru că nimeni nu voia s-o editeze şi apoi pentru că nimeni nu voia să-şi asume răspunderea.

Dar şi pentru că aventura acestei opere ne oferă lămuriri cu privire la natura cenzurii, motivele interzicerii şi chiar despre natura ştiinţei însăşi.

Să începem cu personajul. Profesorul James D. Watson s-a născut la Chicago, în 1928: în 1950, şi-a dat doctoratul în ştiinţe la universitatea din Indiana, lucrează apoi la Copenhaga şi la Cambridge, unde face descoperiri excepţionale în domeniul eredităţii. În 1962, obţine Premiul Nobel împreună cu profesorul Francis Crick şi Matirice Wilkins, pentru descoperirea structurii moleculare a acidului „eredităţii" ADN. Molecula acestui acid formează o dublă elice (să remarcăm, şi aceasta este remarca mea personala, care nu-i poate fi atribuită profesorului Watson, că această elice seamănă în mod

ciudat cu un caduceu, anticul simbol al medicinii).

Această descoperire este în general considerată ca fiind una din cele mai importante ale secolului. Ea a dus la descifrarea codului genetic şi deschide uşa controlării de către inteligenţa umană a eredităţii şi mutaţiilor genetice.

În legătură cu acest gen de cercetări, denumite biologie moleculară, Fred Hoyle a scris: „În douăzeci de ani, fizicienii care nu fabrică decât bombe inofensive cu hidrogen vor lucra în libertate. Dar biologii moleculari vor lucra în spatele gardurilor de sârmă ghimpată electrificate".

Descrierea acestei mari descoperiri, realizată de către unul dintre autorii săi, ar fi trebuit, după toate probabilităţile, să aibă un mare succes. Dar atunci când unele fragmente din carte au fost publicate în *Atlantic Monthly,* s-a instaurat panica. Iar când manuscrisul a fost pus în circulaţie, panica s-a transformat în furie.

Pentru că profesorul Watson călca în strâchini după voia sa. În cartea lui, mediul ştiinţific, departe de a apărea ca o reuniune de suflete nobile aflate în căutarea adevărului, părea o capcană unde fiecare le juca vecinilor săi farsele cele mai urâte. Părea a fi mai degrabă partidul bolşevic sau mafia, decât ştiinţa aşa cum ne-o închipuim.

Teorii de acest gen nu erau noi. Georges Duhamel şi Jules Romains erau autorii unor asemenea descrieri. Dar era prima dată când un om de ştiinţă autentic şi genial, laureat al Premiului Nobel, dezvăluia un secret. Pe deasupra, cartea nu se încheia cu un monolog nobil al adevărului, ci cu imaginea profesorului Watson ducându-se să dragheze la Saint-Germain-des-Prés!

S-au exercitat toate presiunile posibile asupra editorilor. Fără rezultat. Atunci, savanţii şi-au dat cuvântul să nu vorbească. Un om de ştiinţă eminent a declarat, în celebra revistă englezească *Nature*: „Mai curând un cleric va vorbi despre o carte pornografică, decât un savant care să vorbească despre *Dubla elice".*

Şi totuşi, cartea a avut un mare succes. A fost tipărită într-o ediţie americană, o ediţie englezească legată,

publicată de

Windenfeld şi Nicholson în 1968, o ediţie Penguin Books în
1970,o traducere în Franţa şi alte traduceri în lumea întreagă. *Dubla elice trebuie* neapărat citită.

Mă voi referi la această carte pe scurt.

Trebuie remarcat doar că profesorul James D. Watson observă pe bună dreptate:

„Contrar ideii populare susţinute de ziare şi de mamele savanţilor, un număr considerabil dintre aceştia nu numai că sunt săraci spiritual şi nu sunt deloc amuzanţi, dar sunt şi complet idioţi". Ceea ce-mi aminteşte remarca unui prieten eminent care participase la o reuniune a fundaţiei Nobel unde optsprezece laureaţi ai premiului erau prezenţi şi care mi-a spus la întoarcere: „Procentul de cretini printre laureaţii Premiului Nobel este acelaşi ca peste tot".

În *Dubla elice,* nu există doar cretini. Există şi oameni fără scrupule care luptă pentru putere, care le pun beţe în roate celor care au idei noi şi care acordă mai mare importanţă antipatiilor persoanele decât intereselor ştiinţei. Singurul lucru care contează pentru ei sunt creditele şi recompensele.

Cât despre tânărul Watson – avea douăzeci şi cinci de ani în momentul descoperirii sale – acesta nu ascunde faptul că marca parte a activităţii sale a consacrat-o frecventării încântătoarelor tinere venite în Anglia în cadrul programelor au-pair[17].

Cunosc mulţi oameni de ştiinţă care i-ar suci bucuroşi gâtul lui profesorului Watson, dar, din păcate, este prea târziu, încercările de a opri cartea au eşuat, şi Watson s-a exprimat liber, în prefaţă, Sir Lawrence Bragg, un eminent specialist în raze X şi fiul unui savant care a descoperit difracţia razelor X, încearcă să salveze situaţia: „Cei care figurează în această carte, scrie el, trebuie să o citească fără resentimente. Situaţia era adeseori mai

17 Program în care tinerii sunt primiţi în cadrul unei familii din străinătate unde. în schimbul asigurării locuinţei şi a mesei, aceştia au grijă de copii gazdelor (n.trad.).

complexă şi motivele oamenilor cu care a avut de-a face, mai puţin nesincere decât înţelege Watson”.

Este posibil. Şi totuşi, cartea este dezarmantă. Despre colegul său, Francis Crick, Watson scrie: „Nu l-am văzut niciodată într-un moment de modestie”. Şi mai departe, tot despre Crick: „Vorbeşte mai repede şi pe un ton mai ridicat decât oricine, şi numai dacă-i auzi glasul poţi să-l identifici în tot Cambridge-ul”.

Unele portrete de acest fel au stârnit evident simpatia tuturor, dar, ca să folosim un termen publicitar, imaginea de marcă a ştiinţei şi savanţilor a primit o lovitură de pe urma căreia îşi va reveni cu greu, poate chiar niciodată.

Într-o altă epocă sau în alte circumstanţe politice, sub alt regim, cartea nu ar fi putut fi publicată, iar Watson ar fi fost închis într-un lagăr de concentrare cum i s-a întâmplat geneticianului Vavilov în URSS.

Watson a distrus şi unele clişee. De exemplu, mitul muncii în echipă: doi-trei savanţi cel mult, cu puţin material şi cu puţine diplome (Francis Crick nu era nici măcar doctor când a descoperit împreună cu Watson structura ADN) au făcut una din cele mai mari descoperiri din toate timpurile.

Mitul matematicilor aplicate se prăbuşeşte şi el; Crick şi Watson au utilizat calcule care nu depăşesc regula de trei simplă, mult bun-simţ şi modele mecaniciste pe care le construiau cu ajutorul unui mecanic. Bineînţeles, nu s-au folosit de calculator.

Profesorul Watson predă acum biologia moleculară şi biochimia la Universitatea Harvard (SUA), unde continuă probabil să facă importante descoperiri. A descoperit unealta cea mai puternică de care dispune omenirea astăzi. Pentru că există speranţa că structura ADN poate fi modificată şi, introducând-o astfel modificată într-un organism uman, să se obţină fiinţe umane îmbunătăţite, adică rasa superioară, omul suprem, mutantul suprauman.

Watson este simpatic pentru că nu manifestă deloc falsă modestie. El scrie pur şi simplu: „Am descoperit

secretul vieţii”. Şi are dreptate, este marele secret care va permite rasei umane să-şi controleze zestrea ereditară.

Unii oameni de ştiinţă consideră că nu numai cartea lui Watson, dar şi munca lui ştiinţifică ar fi trebuit să fie distruse. Un biolog eminent, Sir McFarlane Burnet, scrie: „Există unele lucruri care nu ar trebui cunoscute fiind prea periculoase”. Alţi geneticieni, în schimb, sunt de părere că trebuie continuată această muncă. Laureatul Premiului Nobel Marshall W. Nirenberg scrie: „Cred că peste douăzeci şi cinci de ani, se vor putea programa celulele umane cu mesaje sintetice, iar celulele bacteriene, doar peste cinci ani”.

Scria acest lucru în 1969, şi totul pe baza muncii realizate de cei doi tineri cu foarte puţine resurse. Dar, aveau curaj şi idei. Şi prin asta, *Dubla elice,* aplică o lovitură grea ştiinţei clasice şi marii afaceri ştiinţifice care este denumită megaştiinţă.

Această carte dovedeşte că ceea ce contează nu sunt banii – Watson abia dacă are o sută de dolari în buzunar – ci inteligenţa. Şi nu putem să nu ne întrebăm de ce marile organizaţii ale megaştiinţei, care cheltuiesc miliardele de dolari, nu obţin niciun rezultat, în timp ce câţiva tineri, într-un laborator antic care poartă numele ilustru şi misterios de Cavendish, pot transforma lumea.

Crick ridiculizează întrunirile unde se adună două mii de biochimişti care vorbesc, vorbesc fără încetare, în timp ce lumea se degradează. Şi, printre puţinii academicieni care nu sunt plictisitori, el îl menţionează pe francezul Jacques Monod care a obţinut după aceea Premiul Nobel şi a scris o remarcabilă lucrare, *întâmplare şi necesitate* pe care am menţionat-o deja.

Trebuie spus că Watson a mai descoperit ceva absolut nou, sexul bacteriilor, despre care până atunci nu se ştia nimic. Toate cărţile şi publicaţiile sale sunt pline de idei noi.

Aici intervine adevărata problemă care depăşeşte *Dubla elice:* nepublicarea şi cenzurarea descoperirilor, implicarea „Oamenilor în negru”. Bertrand Russel scrie pe

bună dreptate: „Oamenii se tem de gândurile originale mai mult decât orice altceva, mai mult decât de ruină, mai mult decât de moarte”. Acest gând original se manifestă în *Dubla elice* mai energic decât în orice altă carte recentă, lucru ce a neliniştit şi încă neliniştеşte mai mult decât descrierea antipatiilor şi a luptelor din sânul lumii ştiinţifice.

Consecinţele descoperirii lui Watson şi a prietenilor săi au fost studiate de grupuri de specialişti şi a fost întocmit o listă a acestora, listă ce poate fi găsită în cartea lui G. Rattray Taylor, *Revoluţia biologică* (Editura Robert Laffont). O listă destul de asemănătoare a fost stabilită de experţii de la Rank Corporation.

Prima etapă de azi până în 1975:

- Transplantarea sistematică a membrelor şi organelor
- Fertilizarea ovulelor umane în eprubetă;
- Implantarea de ovule fertilizate la femeie;
- Conservarea pe termen nedefinit a ovulelor şi spermatozoizilor;
- Determinarea sexului;
- întârzierea pe termen nedefinit a morţii clinice;
- Modificarea stărilor sufleteşti cu ajutorul medicamentelor şi reglarea dorinţelor;
- Ştergerea memoriei;
- Placenta artificială;
- Viruşi sintetici;

A doua etapă de azi până în 2000:

- Modificarea stărilor sufleteşti şi redefinirea personalităţii;
- Controlarea memoriei şi recompunerea ei;
- Copii „produşi” pe scară industrială;
- Organisme complet reconstruite;
- Hibernare;
- Prelungirea tinereţii;
- Animale reproduse prin altoi;
- Organisme monocelulare produse prin sinteză;
- Regenerarea organelor;
- Hibrizi om-animal de tip himeră;

A treia etapă după 2000:

- Tinereţe fără bătrâneţe;
— 7
- Sinteza organismelor vii complete;
- Creiere detaşate de corp;
- Asocierea creier-computer;
- Prelevări şi inserţii de gene;
- Fiinţe umane reproduse prin altoire;
- Conexiuni între creiere;
- Hibrizi om-maşină;
- Viaţă veşnică;

Primul lucru ce ne vine în minte citind asemenea previziuni este că nu va exista curajul să se facă toate acestea. Dar tocmai lectura *Dublei elice* dovedeşte că oameni precum Watson sunt capabili de orice. Spiritul lui Prometeu şi Faust, pe care l-am întâlnit la unele personaje de care am vorbit în lucrarea de faţă şi care a fost înăbuşit mai mult sau mai puţin, izbucneşte acum cu putere. Şi, sub semnul dublei elice, porneşte la cucerirea lumii.

J.B.S. Haldane scrie: „Va fi ce nu a fost şi nimeni nu va scăpa”.

Istoricii din viitor vor considera poate că, mai mult decât cărţile blestemate despre care am vorbit, *Dubla elice* ar fi trebuit să fie cenzurată şi distrusă, pentru ca omul să nu aibă acces la puteri peste puterea lui de înţelegere.

Poate că vor considera dimpotrivă că „Oamenii în negru” nu vor avea ultimul cuvânt, că progresul poate fi încetinit, dar nu oprit, şi că omul va sfârşi prin a obţine puteri superioare condiţiei omeneşti, orice forţe i s-ar opune.

Dubla elice este o carte lipsită de consideraţii filosofice sau morale. Autorul este mai inteligent decât oamenii de ştiinţă vetuşti pe care-i ironizează, dar nu dă deloc dovadă de un simţ al răspunderii faţă de omenire.

Atunci când majoritatea celorlalţi savanţi se puseseră de acord să nu-şi divulge descoperirile decât cu discreţie şi într-un cerc restrâns, Watson nu se gândeşte decât să publice. De unde şi indignarea pe care a stârnit-o. Nu

ascunde că este în căutarea banilor, a gloriei şi a puterii, în această ordine. Dar, în cursul căutărilor sale, el deschide oamenilor uşi uimitoare.

Evident, este interesant de ştiut dacă omenirea va putea supravieţui descoperirilor pe care le-am trecut în revistă şi care derivă mai mult sau mai puţin din *Dubla elice.*

Eu, personal, cred că omenirea va putea supravieţui în orice condiţii şi că a fost o greşeală distrugerea cărţilor blestemate menţionate aici. Dar este doar o părere personală, aşadar discutabilă.

Ar fi interesant de urmărit evoluţia psihologică a profesorului Watson şi dacă va dobândi simţul răspunderii faţă de oameni odată cu vârsta. Astăzi, este un lup tânăr cu dinţii ascuţiţi, inspirat de spiritul alchimiştilor şi de Faust.

Tot viitorul ne va spune dacă Watson şi prietenii săi vor fi fost ultimii biologi moleculari care au lucrat în libertate, dacă succesorii lor nu vor fi constrânşi să păstreze cel mai mare secret şi dacă limitări severe nu vor fi impuse publicării muncii lor.

În orice caz, sfârşitul secolului nostru nu va fi lipsit de interes.

EPILOG

Paranoia sau mania persecuţiei este o boală mentală care ne pândeşte pe toţi. Prin urmare, nu putem fi prea prudenţi imaginând vaste conspiraţii care s-ar întinde pe toată suprafaţa globului de-a lungul istoriei.

Totuşi, consider că, dacă alte civilizaţii au existat înaintea civilizaţiei noastre şi dacă ele au fost distruse din cauza abuzului de ştiinţă şi tehnică, amintirea civilizaţiilor şi a morţii lor ar putea foarte bine să inspire o conspiraţie care ar urmări evitarea unor asemenea catastrofe.

O ideologie de această natură poate fi regăsită fără greutate în scrierile lui Joseph de Maistre, de Saint-Yves d’Alveydre sau René Guénon. Această ideologie constă în a admite existenţa unei Tradiţii mai vechi decât Istoria, a centrelor deţinătoare ale

> > acestei Tradiţii

şi bine protejate; pentru ea, ştiinţa, tehnicile şi cunoştinţele de orice natură reprezintă un pericol permanent.

Este o ideologie reacţionară. Dar există suficiente exemple în istorie, de oameni sau de organizaţii aflate la putere, care au susţinut aceste teorii tradiţionale pentru a ne închipui că o organizaţie secretă le pune în acţiune.

Manifestări aparente ale acestei organizaţii ar putea fi întâlnite în Inchiziţie, nazism sau curentul generat de Lyssenko[18]. Asupra acestui din urmă aspect, trebuie citită cartea lui Medvedev, *Măreţia şi decăderea Lui Lyssenko* (Gallimard). Carte blestemată în propria ţară, pentru că nu numai că nu a putut fi publicată, dar autorul ei a fost arestat pe 29 mai 1970 şi internat într-un spital psihiatric deşi era psihic sănătos. A fost eliberat pe 18 iunie, acelaşi an, graţie acţiunii conjugate a tuturor oamenilor de ştiinţă sovietici. Şi asta, în vremea noastră, în 1970, şi nu într-un trecut îndepărtat în care se situează evenimentele relatate în cartea de faţă. După cum vedem, „Oamenii în negru" au destule mijloace de acţiune.

Crima lui Jaurès Medvedev, un eminent biolog rus, a fost, după ei, de a denunţa curentul generat de Lyssenko. Despre ce era vorba? T.D. Lyssenko, şarlatan autodidact şi fanatic, susţinut de oameni politici şi îndeosebi de Stalin, făurise o falsă biologie şi a distrus ştiinţa genetică din URSS. A împiedicat în special descoperirea în URSS a dublei elice a ADN-ului, de care ruşii erau aproape. Geneticienii ruşi au fost exterminaţi în lagăre de concentrare. Soartă pe care mulţi i-ar fi dorit-o profesorului Watson şi prietenilor săi.

Abia de curând, generaţia rusă a început să renască, iar victimele lui Lyssenko au fost reabilitate. Lyssenko este tot în libertate şi fără probleme. În vremea gloriei sale, Corul de Stat rusesc îi cânta următorul imn:

„Cântă, acordeonul meu vesel.

---

18 Biolog şi agronom rus. ale cărui idei privind iransmilerea caracterelor dobândite au fost promovate ca teorie oficială de către puterea sovietică până în i[c]>55 (n.trad.).

Cu mine şi cu prietena mea.

Gloria eternă a academicianului Lyssenko Miciurin a deschis calea Pe care el merge cu pas hotărât.

Datorită lui, nu vom mai fi

Păcăliţi de teoriile lui Mendel[19] şi Morgan[20]".

În tor acest timp, geneticienii erau masacraţi în lagărele lui Stalin.

Nu aş putea afirma cu certitudine că Lyssenko făcea parte dintr-o organizaţie a „Oamenilor în negru". În orice caz, este un individ aparte. Şi sunt convins că o asemenea organizaţie există.

În prezent, cercetez o manifestare relativ recentă a puterii acestei organizaţii şi, chiar dacă rezultatele pe care le-am obţinut până acum nu sunt nici complete, nici definitive – vor fi ele vreodată? –, sunt totuşi interesante.

De la sfârşitul lui 1943 până la armistiţiul din 8 mai 1945, în Italia a existat o republică în fruntea căreia era Mussolini. Istoria secretă a acesteia este mai puţin cunoscută decât a celui de-al Treilea Reich. Mussolini, la fel ca Hitler, dispunea de consilieri oculţi, de practicieni ai magiei negre. Aceştia au supravieţuit, dar legea privind defăimarea mă împiedică să le menţionez numele.

Din ordinul a doi dintre ei, o unitate fascistă a ars, în 1944, optzeci de mii de cărţi şi manuscrise aparţinând Societăţii Regale de Ştiinţă din Neapole. Operaţiunea avea ca scop evitarea preluării unor documente de magie de către Aliaţi.

Unele dintre aceste documente erau vechi; altele, moderne, se refereau la cercetări de magie efectuate pe vremea lui Mussolini şi ceea ce am aflat despre ele este suficient de interesant pentru a mă face să regret distrugerea bibliotecii şi să încerc să găsesc copii ale lor. Una dintre aceste cercetări avea cel puţin meritul că era originală, lucru rar în acest domeniu. Un magician

---

19 A realizat experimente asupra hibridizării plantelor şi ereditatea la plante, elaborând legile care-i poartă numele (n.trad.).

20 Biolog american, creatorul teoriei cromozomiale a eredităţii, obţinând Premiul Nobel în 1933 (n.trad.).

concentra cu ajutorul unui telescop asupra apei lumina provenind de la o stea, obţinând astfel apa-Sirius, apa-Vega, apa-Antares, apa-Aldebaran etc. Apoi, cristaliza în această apă substanţe deosebit de sensibile la efectele meteorologice şi cosmice ca de exemplu nitrat de uraniu. Există şi alte asemenea descoperiri.

Unele organisme ştiinţifice de toată încrederea studiază fenomene de acest gen. Magicianul a obţinut rezultate care nu erau deloc ştiinţifice. Săruri cristalizate în apa expusă la lumina stelară au format grupări, care, după desenele pe care le-am văzut, seamănă izbitor cu simbolurile esoterice ale stelelor respective.

Nu-mi cereţi explicaţii asupra acestui fenomen, pentru că nu le deţin. Se pare că biblioteca din Neapole era plină de descoperiri fantastice de acest gen, vechi şi moderne, că existau aici manuscrise inedite ale lui Leonardo da Vinci, precum şi documentele confiscate de la Aleister Crowley atunci când poliţia fascistă a distrus abaţia sa blestemată din Cefalu, Sicilia.

În acea zi de martie 1944, „Oamenii în negru" erau aliaţii Cămăşilor negre. Întunecată alianţă.

Evident, cărţile blestemate nu sunt numai ştiinţifice sau de magie. Există şi unele politice, aşa cum dovedeşte următorul citat amuzant din *Răţoiul înlănţuit* de miercuri, 7 aprilie 1971:

„Refugiat la Yamosokro, în Coastade Fildeş, fostul conducător al armatelor biafreze, Alexander Madiebo, a terminat de scris, în câteva săptămâni, Memoriile. În care dezvăluie multe lucruri: lista armelor furnizate de Franţa, locurile de trecere, numele agenţilor lui Foccart aBaţi în legătură cu biafrezii etc.

Situaţia era cunoscută la Paris şi nu le făcea deloc plăcere francezilor, mai ales într-un moment când se discuta cu Nigeria unele contracte petroliere de care beneficia SAFRAP-ERAP, şi, în plus, pentru zăcămintele aflate pe teritoriul fostului stat Biafra.

Nu-mi face plăcere să spun asta, dar e democraţie, nu? Aşa că... Aşa că nu mă pot abţine să nu remarc o

coincidenţă: o echipă de domni a luat avionul spre Coasta de Fildeş şi a pornit la o percheziţie în toată regula a vilei lui Madiebo. Misiunea lor a fost încununată de succes şi manuscrisul blestemat a dispărut. Dar, ghinion: generalul Madiebo deţinea o copie pe care o pusese la adăpost într-un seif de la Londra.

1 Biafra – regiune din nord-estul Nigeriei, aflat în stare de secesiune armată între 1967 şi 1970 (n.trad.).

Ce lucru urât lipsa de încredere…”

Deşi sunt colaborator la *Răţoiul înlănţuit,* acest articol numi aparţine.

Dar îmi place expresia de „manuscris blestemat” şi sunt convins că şi în zilele noastre mai sunt unele distruse, şi îndeosebi în domeniul abordat de lucrarea de faţă, chiar mai mult decât am putea crede.

CUPRINS

Jacques Bergier şi serviciile secrere 5
Prefaţă 7

Prolog *Oamenii în negru 11*
1 *Cartea lui Toth 15*
2 *Ce s-a distrus în alexandria 27*
3 *strofele din dzyan 37*
4 *Secretul abatelui Tritheme 48*
5 *Ce a văzut John Dee în oglinda neagră 58*
6 *Manuscrisul Voynich 68*
7 *Manuscrisul Mathers 78*
8 *Cartea care ia minţile – Excalibur 89*
9 *Cazul profesorului Filipov 100*
10 *Elicea dublă 109*
Epilog 119
C – LECŢIA Intoerătiri secrete

ICORJA CRglĂ A
CompbGKilGR

Istoria Secretă a Templierilor

Formal: 15.5/23.5 nr. pagini *292:*

Cartea pe care o ţineţi acum în mână, reprezintă, cred eu, cel mai complex şi mai elaborat studiu, ce comprimă şi combină atât munca de cercetare cât şi un acut simţ ai dreptăţii, autorul încercând cu succes, de altfel, să zugrăvească faptele istorice atât pro cât şi contra templierilor cu o mare acurateţe şi cu un deosebit simţ al imparţialităţii. Dacă vreţi să pătrundeţi în legenda templierilor, parcurgerea acestei lucrări reprezintă pentru publicul larg, varianta cea mai apropiată de firavul adevăr, fiind, la urma urmei, de ce nu?... şi o cale de accede e din viaţa profană către o altă lume, invizibilă ochilor din societatea modernă. O lume fascinantă şi misterioasă a unor oameni demni şi curajoşi, în acelaşi timp fraţi călugări dar şi bravi cavaleri, aceştia sunt cei ce au purtat şi poartă şi în zilele noastre numele de Fraţi Cavaleri ai Ordinului Militar Templier din Ierusalim.

Stăpânii oculţi ai timpului
Format: 15, 5/23, 5
nr. pagini *252;*

Oare călătoria în timp este acum posibilă din punct de vedere ştiinţific? Studiile unor savanţi eminenţi, precum Bernal, Bonnor şi Godei, par să indice acest lucru. Paradoxurile temporale provocate de aceste călătorii pot să fie şi ele rezolvate, după cum ne demonstrează autorul.

Dar lucrarea de faţă nu abordează această problemă din punct de vedere filosofic. Ea trasează aventura câtorva oameni extraordinari care par să fi venit din viitor ca să trăiască în epoca noastră sau în secolele trecute. Unii au devenit adevărate legende, precum Melchisedec sau împăratul chinez Fo-Hi; alţii au trăit mai aproape de noi, precum Leonardo da Vinci, ca să citǎm doar un exemplu.

Enigmele craniilor de cristal

Format Js, 5/23, 5 nr. pagini *252.*

O veche legendă a băştinaşilor americani ne povesteşte despre cele 13 cranii de cristal, de mărimea craniului uman, care ar conţine informaţii nepreţuite despre originile şi destinul umanităţii.

Legenda spune că într-o bună zi, într-un moment de răscruce al omenirii, toate aceste cranii de cristal vor fi găsite şi adunate laolaltă pentru a dezvălui informaţia vitală în legătură cu viitorul umanităţii. La începutul acestui secol, un explorator Britanic a descoperit un astfel de craniu de cristal, într-o junglă din America Cenfală. Începând cu acel moment, au mai ieşit la lumină câteva asemenea cranii. La fel de enigmatice ca şi Piramidele Egiptului, Marele Sfinx sau Stonehenge, craniile de cristal au creat un numeroase controverse.

Care au fost rezultatele incredibile ale testelor efectuate ce craniile de cristal de către specialiştii de la Hewlett Packard?

Dosedă într-adevăr aceste cranii de cristal calităţi telepatice, care să ne permită să aprofundam trecutul şi să prezicem viitorul? De ce pretind vechii băştinaşi americani că acestea conţin informaţii esenţiale şi că sunt programate să transmită un anumit mesaj pentru umanitate?

Mister, istorie, metafizică şi ştiinţă, iată atributele unui document despre societatea antică, cu implicaţii copleşitoare pentru societatea actuală. Autorii acestei cărţi pornesc într-o cercetare incredibilă în aflarea adevărului.